Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel | Title:	Dandserinden og Amor og Psyche : to Digtninger
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. udgave.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1837
Fysiske størrelse | Physical extent:	315 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53. - 386.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08002 2

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

53,- 386.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 08002 2

+REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Dandserinden

og

Amor og Psyche.

Dandserinden

og

Amor og Psyche,

to Digtninger

af

Fr. Paludan-Müller.

Tredie Udgave.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Bianco Luno & Schneider.

1837.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Dandserinden.

Et Digt i tre Sange.

Første Sang.

Forbi er Efterhøsten, Bladet falder
Til frosne Jord, og øde Lunden staaer;
Hen over Marken Jægerhornet gjalder,
Hvis stærke Klang fra Sporet Hunden kalder
Til Skytten, som paa Veien eensom gaaer.
Han standser, lægger an, og Skuddet naaer
Den lette Hare: Knald med Røgen farer
Hen imod Høien — Echos Torden svarer.

Den korte Dag er hurtig nu forbi,
De magtesløse Straaler svage daane;
Men hist sig hæver alt den blege Maane,
Og lyser Vandreren paa smalle Sti.
Dens kolde Flammer Skyen Vinger laane,
Den nys tilslørte Himmel skinner fri:
Klart funkler i sin evig rene Glands
Den høie, vinterlige Stjernekrands.

Ja, det er atter Vinter! Isens Bro
Har atter lagt sig paa de bløde Vover;
Hver Fugl forstummer — Flora stille sover,
Som nys i Herthas grønne Skove loe;
De frosne Marker Sneen hviler over,
Den slumrende Natur er bragt til Ro.
Hvor stille og hvor koldt! — Den fjerne Maage
Sit Skrig kun hæver, skjult af Havets Taage.

Nu Tid det er, fra øde Land at flye,
At flygte fra de sneebedækte Lunde
Ind til den venlige, den lune By.
Tid er det nu, ved Theevandssnak at blunde,
At aabne Ørene for Venners Munde,
Og til de støvede Reoler tye;
At tænde Lampen, for, bag varme Ovne,
At læse, kysses, kjede sig og dovne.

Tid er det, hvor Galloscher og Chenille,
Aviser, Klubber, Baller og Concerter,
Og hvad der ellers glæder Folkets Hjerter,
Er ene Gjenstand for vor Lyst og Villie.
Tid er det, hvor os gammel Skade smerter,
Hvor Liigtorn stødes paa den frosne Tilje,
Hvor velbekjendt som Luthers Catechismus
Er Snue, Hoste, Gigt og Rheumatismus.

Tid er det nu, hvor Kanebjælden klinger,
Mens piilsnar flyver hen den hvide Hest;
Hvor Herren bag paa Slæden Pidsken svinger,
Og knalder snart i Øst og snart i Vest;
Hvor Sneen piber, og hvor Klokken ringer,
Hvor let man vælter som man kjører bedst;
Hvor, klædt i Boa, Vinterpels og Muffe,
En Dame flyver ud af første Skuffe.

Tid er det, hvor den jernbeklædte Fod
Hen over Isens blanke Flade render,
Hvor Trediedelen af det unge Blod
Har Frost i Øren, Næsetip og Hænder;
Tid er det, hvor til Kirken man sig vender,
Der hele Sommertiden øde stod,
Hvor **Pastor fidei** klipper stakkels Faaret,
Ja meer end klipper, næsten ganske flaaer'et.

Tid er det nu, hvor Bal og Soirée
Forsamler Folket under tændte Kroner,
Hvor unge Damer, smukke unge Koner
Bag Viftens lette Dække yndigt lee;
Hvor visse Herrer sig charmante tee,
Og fange Pigebørn i Smigers Doner,
Mens andre gaae omkring og sagte brumme
Forslidte Melodier af den Stumme.

Nu slaaer man ud de glatte Spilleborde,
Hvorved man høster skjøndt man ikke saaer;
En Cavaleer nu tager sødt til Orde,
Mens Fingren leger i de brune Haar:
Min smukke Frøken! hvis, o hvis jeg turde? —
Hun smiler blidt; den hulde Lilie staaer
Med Ho'det fuldt, som alle unge Damer,
Af Mynsters Prækener og Scribes Dramer.

Musiken toner, Arm i Arm sig svinger
Det smukke Par hen ad det glatte Gulv;
Han trykker sagte hendes fine Finger,
Og hendes unge Barm nu stiger fuld;
Dem Kjærlighed og tynde Skoe bevinger,
Han bliver mere kjæk, hun mere huld;
Frem gaaer det nu i luftig Galopade —
Nu holdt de op igjen — hvor det var Skade!

Saa smukt et Syn, og dog saa snart forbi!
Dog see, et andet Par det første følger,
Og fleer og fleer i Dandsens lette Bølger
Nu svæve til denømme Melodie.
Man kommer, glimrer og sig atter dølger,
Det Hele ligner Drøm og Phantasie,
Hvor smukke Fødder og hvor smukke Øine
Bevinges, flygte, træffes allevegne.

Men hist fra Salen hulde Toner føre
Til mig Rullader, Triller — did jeg maa!
En Sangerinde lader der sig høre,
Og tause Klynger rundt om hende staae.
Man smiler, man er lutter Æselsøre,
Man færdig er af Glæde at forgaae.
Det bryder ud: hvor sødt! hvor det er deiligt!
Da faaer hun Hikke — det var ubeleiligt.

Tid er det, hvor Comedien begynder,
Og bringer Stof til mangen fattig Aand,
Hvis Tanker aldrig gik paa egen Haand,
Hvis Hjerne til Opfindelse for tynd er.
Nu bort fra Snak om Veiret man sig skynder
Til Snak om Dandserindens Klædebon,
Til Snakken op, med critisk Smiil paa Kinderne,
Om Sanger=, Dandser=, Skuespillerinderne.

Tid er det, hvor Thalia gaaer paa Krykke,
Og bringer sørgeligt for Dagen frem
Et Drama og et lille Enactsstykke,
Hvor det gaaer til just som i Hvermands Hjem;
Hvor Hverdagsscenerne gjør største Lykke,
Fordi Enhver sig speile kan i dem;
Hvor Huusligheden er det stærkest trækkende,
Det Aand og Følelse paa eengang vækkende.

Tid er det, hvor den grumme Melpomene
Paa Scenen vandrer med sin dragne Dolk,
Hvor Gysen man ved Mord bevirker ene,
Hvor Svulst er ømme Hjerters ømme Tolk;
Hvor ved Forbrydelser, ei altfor rene,
Man lokker Taarer af det stakkels Folk,
Som veed ei rigtig selv hvorfor det græder,
Naar Heltens Monolog er hans Forræder.

Tid er det, hvor de lette Operetter
I Toner flyve fløitende forbi,
Hvor Sangens tryllerige Melodie
Sig fast i Alles Hjerte hurtig sætter,
Hvor alle Konsters Moder, Harmonie,
Af Smiil og Taarer sine Krandse fletter,
Naar Himmel, Helved for vort Øre klang
I Operaens Krone, Don Juan.

Tid er det, at jeg sparer paa min Tid,
Jaltfald dog paa din, min kjære Læser;
Tid, at til Retirade nu jeg blæser,
Og meer ei sværmer uden Maal og Id.
Ja Tid er Tid, og Næser det er Næser;
Ei vil jeg her en Næse gi'e min Tid —
Før taug min Musa om Balletten stille;
Nu, kjære Læser, er jeg hvor jeg vilde.

Ved Dandsen nemlig, ved mit Element.
Tro ikke dog, at jeg er Dandsemester,
Fordi til dette Stof jeg har mig vendt;
Mit Navn staaer ei blandt Terpsichores Præster,
Ei længer selv imellem hendes Gjester,
Thi Livets Dandsebane har jeg endt.
Naar først man har begyndt at gaae i Tanker,
Gaaer det istaa med Brug af Pusselanker.

Og meget Andet, ikke Dandsen blot,
Er, naar Betragtningstimen slaaer, tilende:
Mangt gyldent Haab, og mangt et Drømmeslot,
Hvis fjerne Straaler end i Mindet blende.
Ja, Paradisets Dage Ryggen vende,
Kan først du skielne mellem Ondt og Godt;
Lyst flyder bort som Vand i dine Hænder,
Trøst gi'er det ei, at Tabet du erkjender.

Tabt — sundet — hvilke Ord! O, hvad forsvinder
Ei med hver Dag, hver Time, hvert Minut?
Den friske Glands fra Hjerte og fra Kinder,
Drøm med Forventning, Taarer, Smiil og Minder,
Hver Lidenskab, paa Tidens Klippe brudt.
Kraft, Skjønhed, Lykke, Ungdom er caput —
Caput er Kjolen, Vesten, Støvlen, Hatten,
Caput er Kjærlighed med hele Klatten.

Caput er hver en Sjæl, som du har svoret
Huld, Troskab, evig Ømhed — hvert et Bryst,
Som du har elsket, hævet, trøstet, moret,
Som deelte dine Taarer eller Lyst;
Caput er Tankens ømme Spil i Ordet,
Hver Gjenklang selv af hine Dages Røst,
Med alle Planer, glimrende og skjønne,
Med friske Laurbær, Myrther dunkelgrønne.

Caput er Pigesiets rene Straaler,
Caput den hvide Barm, der svulmer rund,
Caput er Glæden, som i fulde Skaaler
Du sætter til din lattermilde Mund;
Caput er Barnet, som i Vuggen skraaler,
Caput hver Lærd, hver Stodder og hver Hund,
Hver Millionær, hver Tænker og hver Tigger —
Kort: Alt som sidder, staaer og gaaer og ligger.

Caput er hver en Krands Bedrifter flette,
Caput er Polen med sin Helteflok,
Caput er som den Slette den Honnette,
Caput er ogsaa du, som læser dette,
Ved Sorgen, Døden, Doktor eller Kok;
Caput er Alt, og det er meer end nok:
Alt, Alt, hvad Tidens store Vinge værner,
Hvad Dagen bringer, og hvad Natten fjerner. —

Dog til min Sang! Ved Dandsen stod jeg stil';
Med den begynder jeg paa min Novelle,
Som her jeg har den Ære at fortælle,
Hvis kjære Læser blot vil lytte til.
Iøvrigt er mit Digt en Bagatelle,
Som, hvis ei bedre Morskab findes vil
Ved Snak og Dands, ved Kort og Druesaften,
Maaskee sig lader læse Vinteraften.

Til trende Sange Bogen er bestemt;
Hver flettet ind med mangen Episode
Hvori Moral og Lærdom ligger gjemt —
En Skik, som Ariost har bragt i Mode.
Forresten ta'er jeg Alt af eget Ho'de,
Min egen Musa har sin Lyra stemt:
I dennes Strenge vil jeg storme, rase,
Lee, smile, græde — stedse avec grace.

For ædel Korthed skal jeg mig bestræbe,
Paa Versets Bygning øve Flid og Fiil,
Med Formens Vægt det lette Stof ei dræbe,
Men gi'e det Hele den moderne Stiil.
Og løser end min Tanke Alvors Læbe,
Den vækker ogsaa Ironiens Smiil,
Som kraftig Modvægt mod det altfor Rørende
I det Erotiske, og det Forførende.

Og nu farvel! Til Sagen nu jeg gaaer;
Dog først en Bøn til dig, min kjære Læser:
Hvis i mit Digt du støder paa Fadaiser,
En Streg jeg haaber over dem du slaaer;
Ei under dem, som naar vort Hjerte læser
Paa Mindets Blad: Kys, Elskov, Barndoms Vaar.
Farvel! — Her har jeg endt min Promemorie;
Min Hat jeg løfter; nu til min Historie.

Syv Klokken slaaer, Theatrets aabne Døre
Af Mængden stormes under Raab og Snak;
Karreter rulle, lette Droscher kjøre
Til Huset med **beau-monde** og med Pak.
Hist Damer vandre — sikke't rædsomt Føre!
De løfte op; en saadan Løften trak
Tidt Manges Blik, som Skjønheds Former dyrke;
Men nu er det forgjæves, det er Mørke.

Parqvettet fyldes; Loger og Paterre
Af Ho'der vrimle — hvilket broget Syn!
See Fruen hist, nei see den lille Herre,
Med de friseerte sorte Øienbryn.
Man stødes, trykkes, Trængslen bliver værre;
Med eet hver Kikkert, Brille som et Lyn
Til Venstre farer hen: der er Grevinden!
Saa hvisker Alle — Damen er i Vinden.

Her Henriette, Julie og Laura
Staae samlede, lig Gratiers skjønne Flok;
Tolv unge Herrer sukke: o du saure,
Glandsfulde Die! mørkebrune Lok!
Her gnasker Publicum Studenterhavre,
Her banker det med Foden og med Stok,
Hist falder det i Tanker, her det fniser,
Hist coqvetterer det, og her det spiser.

Hist Studiosi Hanekammen purre,
Mens Damer i Lorgnetten dem besee;
Her Martis Sønner Knebelsbarten snurre,
Og med de hvide Tænder yndigt lee.
Fra Galleriet hulde Nymper kurre,
Dem Hjertets Længsel gjør saa megen Vee.
Her, hist og overalt er man active:
Man vil bemærke og bemærket blive.

See, det er Publicum, det respectable,
Hvis Værd paa Selvbevidsthed er begrundt;
See, det er Publicum, det høist aimable,
Hvis Tanker gaae som Møllehjulet rundt;
Ja, det er Publicum, det miserable,
Lovgiver, Dommer over Godt og Ondt,
Til hvem Enhver med Ord og Gjerning sigter,
Hvad helst han er: Helt, Statsmand eller Digter.

Her staae to vakkre Mænd ved Logeranden,
Hos dem vil jeg mig stille ganske nær.
Den Ene har ei mange Haar i Panden,
Den Anden sin Paryk med Anstand bær.
Den Ene er Etatsraad, og den Anden
Krigskammercancelliets Secretair:
Af deres Ord kan lidt jeg memorere
Om Dandserinden, som skal debutere.

Den Ene taler: Siig mig, bedste Ven,
Hvorfra hun skriver sig, og hvad hun hedder,
Det lette Væsen, som paa vore Brædder
Vi snart vil faae at see at dandse hen.
Siig, er hun smuk? — Brunette? — O jeg vædder
Tusind mod een, at der vist er et Men,
Om ei ved Fodens Lethed og Behændighed,
Saa dog ved Damens Sæder og Anstændighed.

Den Anden svarer: Feilskudt kjære Pleil!
Et Mønster paa Moral hun just skal være.
Man veed, at hun et Crucifix skal bære,
For hvilket tro hun skrifter sine Feil,
Naar hun i Aftenstunden for sit Speil
Sin Klædning lægger af i Tugt og Ære —
Deraf man sluttet har hun er catholsk,
Andægtig, ærbar og lidt melankolsk.

Hvorfra hun skriver sig, det Ingen veed:
Om fra Italien, herfra eller Polen.
Smuk er hun, hverken mager eller feed,
Det seer man bedst paa Rynkerne i Kjolen.
Og hendes Navn — nu, sæt Dem ned paa Stolen,
Saa skal jeg ogsaa her gi'e Dem Besked.
Hun kalder sig — nu gjet! — Mamsel Dione —
Det har jeg, som det Andet, fra min Kone.

Tys, tys der raabes, og paa Toners Vinge
Orchestret tordnende nu stormer frem:
Med Bassens Strenge sig Violens svinge,
Oboen, Fløiten lyder mellem dem;
Bratsch, Harper, Clarinetter lifligt klinge,
Basunen falder ind med Frud og Klem.
Allegro først, saa forte, saa fortissime —
Andante nu — nu piano, pianissime.

Op flyver Tæppet — Scenen tom man seer:
En prægtig, hvælvet Sal med Søiler smykket;
Halv er den lys, og halv er den beskygget,
Et Hav af Straaler foran yndigt leer.
Som Marmor Væggen er, og Gulvet bygget
Lig hvide Fliser, hæves meer og meer —
Musiken flyder nu i bløde Bover,
I smeltende Adagio gaaer den over.

Hun træder ind, Dione, min Heltinde —
Fra Døren frygtsom hun og sagte gaaer,
Saa løber hun saa let som Vaarens Vinde
Paa bitte Fødder frem, og stille staaer.
Hun Ho'det løfter — dunkle Øine skinne —
Hun hilser — hendes lange, mørke Haar
I hundred' Lokker ned fra Issen ruller
Omkring den fine Hals og runde Skulder.

O denne Vext, symetrisk, fiin og lille,
Og dog saa stor, at Høihed boer i den;
O disse Øine, funklende og milde,
Nu Sorgens, derpaa Glædens Speil igjen;
I hvert et Træk en Guddom throner stille:
Paa Panden Juno — alle Gratiers Ven
Cupido fra den friske Læbe smiler,
Af unge Roser vugget, sødt han hviler.

Og hendes Dragt er Purpur, Bæltet holder,
Brodeert med Stjerner, om det smekkre Liv;
Ned over Knæet falder rigt paa Folder
Et Silkeskjørt, saa luftigt som et Siv;
Guldsmykt' er hendes Skoe, med røde Saaler;
Bar hendes Arm; en Knipling fiin og stiv
Rundt om den hvide Hals staaer som et Pandser —
Dog synker den vel nok naar først hun dandser.

Hun hilser — hvide Arme ud hun svinger:
Brava, bravissima! er Alles Svar.
Hun vender sig og flyver — o, som Vinger
Den lette Skabning hen i Luften bar.
Nu staaer hun atter der, hvor først hun var:
En fremmed, yndig Dands bag Scenen klinger,
Sin Fod hun løfter — Castagnettens Klang
Ledsager hendes Skridt, som Tonen Sang.

Først vandrer stille hun, som om hun søgte,
I yndig Gang, med maalte, sagte Skridt;
Saa dandser let hun hen, som om hun spøgte,
Og Øiet straaler funklende og blidt;
Nu standser hun — og gyldne Drømme flygte
Fra Hjertet, som nu stormer vildt og frit —
Som stred det unge Bryst imod sit Fængsel,
Som blev hun selv et Billede af Længsel.

Som Fuglen staaer hun: Vingen hænger bunden;
Nu brister Lænken — fremad flyver hun;
Hvert Savn er borte, herlig er oprunden
Den første Elskovs klare Morgenstund;
Et deiligt Smiil sig breder over Munden,
Som vaagned Sjælen af sit lange Blund;
En dunkel Lok om hendes Øie bæver —
Saadan om Nattens Stjerne Skyggen svæver.

Frisk blusser hun lig Rosens Purpurblod;
En Psyche, bort af Amors Vinge baaret,
Til Brud af Elskovs unge Guddom kaaret,
Hun høves, som om Jorden hun forlod.
Knap røres Gulvet af den lette Fod,
Men over Hals og Skulder dandser Haaret.
Ledsaget blidt af Fløitens Melodie,
Hun svæver, flyver, flygter let forbi.

Alt speiler sig i denne fagre Dands:
Det unge Hjertes Haab og Morgenrøde,
Det sværmeriske Øies klare Glands,
Lyst, født af Kjærlighed, men uden Brøde;
Kys, som kun Elskov aander,ømme, søde;
Hver Blomst, som Amor fletter i sin Krands:
Smiil, Ønsker, Drømme, Længsels Suk og Taare,
Savn, som vort Hjerte vugge, mens de saare.

Og konstigt vexlende hun Foden sætter,
Med Lethed kappes Yndigheden smukt;
Et tusind Entrechats og Pistoletter
Har alt hun ziirligt under Dandsen brugt.
Hvergang hun vender sig med Pirouetter,
Da følger Øiet neppe Fodens Flugt —
Men snart med Gratie den sin Takt forandrer:
Den iler ei, den hviler ei — den vandrer.

Paa Taaen hun sin fine Skabning gynger,
Den runde Arm til Favntag bøier sig,
Det gyldne Skjærf til Hilsen ømt hun slynger,
Mens Luften leger let med Kjolens Flig.
Nu fly'er hun bort, og Intet Foden tynger;
Som Fuglen fri, som Barnet lykkelig
Hun svæver hen og slaaer i sine Hænder;
Mens Diet deiligt funkler, Kinden brænder.

Og fuldere nu rulle Dandsens Bølger,
Og mere stormende bli'er hendes Gang,
Det stille Suk et dybere nu følger,
Og Længsels Ømhed toner i dets Klang;
Fuldt bliver Hjertet, Barmen mere trang,
Den stærke Lidenskab ei meer sig dølger:
Paa Flugt er Foden, gjennem Salen ned
Hun stormer lig bevinget Kjærlighed.

Med eet hun standser: Diets Flammekjerte
Brat slukkes som af evig Mulm og Nat;
Ned falder Armen — Livets sidste Smerte
Har i det sunkne Hoved alt sig sat.
Et dæmpet Skrig undflyer fra hendes Hjerte,
Med det fløi Haabet bort, den sidste Skat.
Forladt hun staaer — forstødt, forhaant, bedraget;
Hun synker ned — ei elsket, ei beklaget. —

Her Dandsen ender, og et Chor af Stemmer
Med vilde Klagetoner falder ind:
Igiennem dem man Hjertets Sprog fornemmer,
Der klinger sørgeligt som Nattens Vind.
Nu bli'er det stille — Tiden Sorgen tæmmer —
Nu hviler Alt, og dødt er hendes Sind —
Endnu en Røst — det Døden er som kalder —
Da bliver Scenen dunkel, Tæppet falder.

Ned Dækket gaaer, men op gaae alle Munde
I Loger, i Parterre og Parqvet:
Nei, det var meer end jeg selv gjøre kunde,
Skjøndt uden Selvroes dog jeg dandser net;
Saa Damen til sin Nabo hvisker let.
Med Salvelse han svarer: Ja, den Onde
Fra orthodox mig gjøre maa profan,
Gav ikke hendes Been os en Roman.

Og rundtom hører man det hvisse, snakke,
Af samme Suurdei og af samme Snit:
Nei, saae De hendes Hals og hendes Nakke,
Og hendes smukke Been og hendes Skridt?
Og saa den lille røde Silkefrakke!
Og saa hvor hendes Skind var fiint og hvidt!
Og hendes Øine, blanke som Emaille!
Og Kronen paa det Hele — hendes Taille!

Det var en Engel, gid jeg eied hende;
En Seraph var det, saa man taler hist.
Hvor kunde hun paa Taaen let sig vende,
En Staalfjer i sin Sko hun havde vist. —
Nu Snakken hører op og faaer en Ende,
Og Mængden spredes, taber sig tilsidst;
Man gaaer nu hjem, og, efter Dagens Tone,
Til Næsten Een, og Een til Næstens Kone.

Til Spillebordet Mængden sig begiver,
Af Whist og Boston et Parti man faaer;
Den slemme Tid ved Kortet man fordriver,
Men rundt om Alle spottende den gaaer.
Af Herrens Pandeskal et Haar den river,
Om Damens Læbe den en Rynke slaaer.
Et Speil! et Speil! See hertil vil det komme:
Smiil, Lokker, Tænder gaaer i Tidens Lomme!

Den muntre Ungdom gaaer til Dandsesalen,
Man converserer der og springer om;
En Froken, med et Herreslæng i Halen,
For sin Elskværdighed knap finder Rum.
Om Dands og om Dione dreies Talen,
Som Skummet er den let, som Blæren tom;
Den klinger som naar hule Nøddeskaller
Man knækker — hvad er det? — En Dame falder.

Hun vilde copiere Dandserinden,
Hun vilde gjerne fængsle Alles Blik,
Hun vilde gjerne flyve let som Vinden,
Og bringe Hjerterne til Dikkedik.
Hun vilde det — o vee! men det slog Klik.
Nu farer Skammens Rødme over Kinden;
Hun faldt, et Offer for sin Skjæbnes Haand,
I Enden af sit tabte Strømpebaand.

Mens unge Herrer nu om dette slaaes,
Mens vi har Publicum fulgt hjem fra Huset:
Til Piben denne, denne hjem til Kruset,
Hvor fast han sidder lænket som en Klods;
Hiin til sin Nymphes Barm, hvor han beruset
Af Elskov hviler — vende nu vi os
Til Aftnens fagre Dronning, vor Heltinde;
Paa Veien til sit Hjem vi hende finde.

Ind træder hun just i det lille Kammer,
Hvis Gulv med Tæpper ziirligt er belagt;
Den hvide Lampe under Loftet flammer,
Og spreder rundt de lyse Straalers Magt;
Paa Væggen hænger i forgyldte Rammer
To skjønne Billeder i gammel Dragt:
Hiint hendes Fader, dette hendes Moder,
Og under dem, i Gips, en lille Broder.

Jord dækker disse Hjerter, deres Klage
Forstummet er, men eensom og forladt
Hun i den vide Verden staaer tilbage,
Og sytten Aar er hendes hele Skat.
End kan hun tælle sine glade Dage,
Til nu var hendes Udsigt Sorgens Nat;
Men Sjælens Adel, midt i dette Mørke,
Gav hendes Hjerte Reenhed, Tanken Styrke.

Hun træder ind, og Stadsen af hun trækker;
Den gjemmer hun i Skuffen peent og net.
En hvid og simpel Klædning om hun lægger,
Et Shawl omkring sin Hals hun slynger let —
Mens gamle Marthe Aftensbordet dækker,
Og bringer snakkende den smalle Ret:
Et blødkogt Æg med Vingen af en Kylling,
Og efter den, i Smør en brunet Villing.

Alt spiser hun med største Appetit,
Alt svinder hurtig for de unge Tænder,
Derpaa hun reenlig vasker sine Hænder,
Og svarer paa den Gamles Tale blidt:
Min kjære Marthe vilde vide Lidt?
Ja, Gamle, hvis kun Lykken ei sig vender,
Da er vor Nød forbi, da gratuleer mig;
Som Solodandserinde snart du seer mig.

Før jeg paa Scenen stod, jeg skjælved — bange
Jeg traadte frem; men Frygten tabte sig,
Thi alle Folk var venlige, og Mange
Med Ord og Haandklap satte Mod i mig.
Hiin Dands udførte jeg, som flere Gange
I Stuen her jeg prøvet har for dig,
Naar Monsieur Paul, den franske Dandsemester,
Med sin Viol var Tilskuer og Orchester.

Saa taler hun, og bort den Gamle gaaer;
Med sine Tanker er hun nu alene.
I Krogen bag Gardinet Harpen staaer;
Ved den hun sætter sig, og Toner, rene
Lig Sommervindens Sang i Træets Grene,
Aflokkes Strengen, som hun øvet slaaer.
Hun sukker, hendes Haand paa Harpen bæver,
Hun synger, hendes Blik i Luften svæver:

Ei eensom er jeg, skjendt jeg vandrer
Alene og forladt;
Et Lys, der ei sin Glands forandrer,
Blev mig til Leder sat.
Er her end Mulm og Nat,
Fordunkler Mørket end det Fjerne,
Jeg finder dog min klare Stjerne,
Mit Hjertes rige Skat.

Ei sørger jeg, skjøndt tidt jeg holder
Mig nær til Sorgens Bryst;
Ei græder jeg, naar den fortæller
Mig om den svundne Lyst;
Naar med sin sagte Røst
Den taler om de tause Skygger,
Om Dødens stille Aand, der bygger
Et Huus til Alles Trøst.

Ei tvivler jeg, thi Livets Hænder
Har rakt mig Troens Frugt;
Med Suk, som Savn og Længsel sender,
Faaer Haab og Taalmod Bugt.
Ei er min Sjæl tillukt
Naar Helligaandens Stemme klinger,
Naar stærk den laaner Tanken Vinger
Til Andagts rene Flugt.

O du, som Himlens Slør udfolder,
Og Nattens Herlighed,
Dit Barn du favner, fast du holder
Hvad Tiden styrter ned.
Du lever — det jeg veed!
Alt — Alt jeg lægger ved dit Hjerte;
Alt hvad jeg eier: Haab og Smerte,
Bøn, Suk og Kjærlighed.

Hun tier — og sagte Harpens Klang forstummer;
Fromt folder hun til stille Bøn sin Haand.
Høit over Stjernen flyver hendes Aand
Med alt det Herlige, som Hjertet rummer.
Sit Blik hun løfter nu — en Sky af Kummer
Har lagt dets straalerige Glands i Baand —
To Perler rulle over Diets Laage:
Andagts Herolder gjennem Veemods Taage.

O Taarers Hav! endnu af Ingen tømt,
Letvakte Bølge fra en evig Kilde,
Frugt af vort Hjerte naar det svulmer ømt,
Magt, som gjør Himlen klar og Stormen stille;
Du tause Vidne om hvad Sjælen vilde,
Naar den har elsket, haabet eller drømt,
Naar den sov ind i ømme Glæders Vugge,
Naar brat den vaagned op ved Sorgens Sukke.

O Sjælens Sprog! som intet Die glemmer,
Veltalende som Læbens stærke Røst,
Af Klage fuld, lig Sukkets sagte Stemmer,
Som Tonens Melodie saa rig paa Trøst;
Speilklare Billed af et stille Bryst,
Af hvad et dybtbevæget Hjerte gjemmer;
Meer tolkende end Smilets hulde Sødme,
End Haandens Tryk, end Kindens lette Rødme.

Hvad jordisk Die føder reneſt dig? —
Den Unges? naar bag Hjertet ømme Tanker
Begynde deres bitterſøde Krig;
Naar Kinden gløder, Barmen heftig banker,
Naar mellem tuſind Drømme Sjælen ſanker
Een Drøm, eet Billed og eet Haab for ſig;
Naar Savnet, ſom os ſmelter mens det ſaarer,
Faaer Luft og Ord i ſværmeriſke Taarer.

Er det naar hver en Kraft har ſprængt ſit Baand,
Naar Lidenſkab det fulde Hjerte hæver,
Naar, Bladet lig for Stormen, Sjælen bæver,
Og Vreden ſvulmer i den kjække Aand;
Naar Hevn og Lyſt kun for vort Die ſvæver,
Og vækker tordnende til Slag vor Haand;
Naar Alt er Flamme, ſelv de dunkle Blikke,
Hvor dybt blandt Luer ſtolte Taarer ligge —?

Er det ved Gravens Urne, at din Røſt
Har reneſt Klang — din Tone høieſt Magt?
Er du det ſidſte Offer til en Lyſt,
Som nu ſkal jordes med det ſtille Bryſt,
Hvorover Mindets Haand har Stenen lagt?
Nei! Taaren ei med Graven ſtaaer i Pagt;
For Liv er Taarer, Taushed for det Døde,
Bag Sorgens Taushed Haabets Morgenrøde.

Men naar det Forbigangne længst er glemt,
Naar Alt er visnet eller lagt til Hvile,
Naar Glædens Roser, Sorgens skarpe Pile
Er under Sløvhed eller Kulde gjemt,
Naar hver en Streng i Hjertet er forstemt,
Naar alle Følelser mod Graven ile,
Naar Alt er dødt, kun ei det usle Leer,
Naar Sjælens Skygge voxer meer og meer;

Da bryder frem som Lyn i dunkle Nat
En Tanke tidt fra Aandens dybe Kammer:
Snart som en salig Trøst i Verdens Jammer,
Som Anger snart af Brødens Aand forladt;
Snart som den rene Andagts Himmelflammer,
Og Hjertet voxer — Taaren flyder brat —
Den bærer i sit Skjød, til Qval og Lindring,
Hver Drøm om Kjærlighed, Haab og Erindring.

Haab paa Forjættelser, som Hjertet fik,
Hvoraf det lever i de bittre Dage;
Erindring lig en Drøm, der blev tilbage,
Da Livets gyldne Paradiis forgik;
Haab om den milde Fred bag Nat og Klage,
Naar Himlen aabnes for et luttret Blik;
Erindring om, at selv det Værste svinder;
Haab, at, naar Tvivlen døer, dog Haabet vinder.

— Men Tiden flygter, Midnatsstund er nær,
Som med sin dunkle Byrde Sjælen trætter.
I Stuen slukkes Lampens klare Skjær;
Til Sovekamm'ret ind Dione bær
Et Lys, som foran Speilet ned hun sætter.
Der hun sit lange Haar nu yndigt fletter,
Og hyller i den hvide Kappe ind
De bundne Lokker og den fine Kind.

O havde her jeg Claurens Musa blot!
Jeg skulde male Jer den hele Scene:
Hvor smukt hun dreier hver en Papillot,
Hvor hun er saa naturlig, saa alene.
Jeg skulde synge om de Lagner rene,
Om hvert et huusligt Meubel heelt og godt;
Men fremfor Alt, jeg skulde coqvettere
Med hendes Yndighed, og detaillere

Den hele Garderobe, samt benævne
Hver lille Klud, den Hulde lægger af;
I Kamp med Barmens stormbevægte Hav
Jeg skulde lade Snørelivet revne.
Ja Cataloget efter bedste Evne
Paa Inder-, Ydertøiet da jeg gav:
Corset, Blankskjet, Baand, Lidser, Stømper, Sokker,
Cul de Paris, med Pocher, Skjørt og Klokker.

Men ak! det overgaaer de svage Kræfter,
Som milde Guder skjenkede min Aand;
Jeg stikker mig hvergang en Naal jeg hefter,
Og Sløifer bli'er til Knuder i min Haand.
En Dames Tøi jeg ingentid saae efter,
Og kjender ei de hemmelige Baand,
Som først i Hymens Baand man faaer at skue,
Ved Aftentoilettet hos sin Frue.

Slig Gunst forjætter os de milde Lares;
Thi det vort Facit er af Livets Sum,
At Alt skal prøves, Alting skal erfares,
Med Tanken om, at Alt var Tant og Skum.
Intet er skjult, som jo skal aabenbares
I Livets Vexel gjennem Tid og Rum —
Alt skal henrykke, lokke, elskes, kjendes;
Alt skal opnaaes — og derpaa Ryggen vendes.

Og Evnen, som os Veien dertil letter,
Gav sine Børn den mægtige Natur:
Den formed i vort Indre Tidens Uhr,
Hvorefter Tanken paa sin Flugt sig retter;
Den bygged Sandserne bag Formens Muur,
Hvortil sig Sielens Lyst og Smerte sætter;
Den gav os Ild til Lue, Is til Kjølelse,
I Livets Lygtemænd: Forstand og Følelse.

Saa ruſtet ud, gaaer man i Verden ind,
Paa Scenen, hvor Enhver ſin Rolle ſpiller.
Som Tilſkuer man ſig først i Krogen ſtiller,
Mens Spillet daarer underfuldt vort Sind:
Snart lokkes Øret ſødt af Haabets Triller,
Snart blendes Øiet let af Glædens Skin,
Snart vandre Sjælens Tanker ſtille over
Det dybe Hav, hvor Sorg og Længſel ſover.

Man træder frem fuld af Forventnings Drøm,
Og i det aabne Blik ſig Verden ſpeiler;
Til Muſers, Damers, Fyrſters Gunſt man beiler,
Og præſenterer ſig galant og øm;
Dog ſnart er Freden brudt, og ned man ſeiler
Med ſaaret Bryſt af Lidenſkabers Strøm —
Compas og Roer er knuuſt, og Haabets Anker
Naaer ingen Grund i ſtormoprørte Tanker.

Vildt gynges man af Hjertets løſte Bølger,
Og ſvømmer villieløs paa Dybets Hav;
Forneden ſees kun Undergang og Grav,
Foroven Evighedens Lys ſig dølger.
Piilſnar gaaer Strømmen bort, og med man følger;
I Sjælens Speil ſig Kampen maler af,
Og ſom et ſplintret Vrag man Havnen finder,
Hvis ei man gaaer tilgrunde og forſvinder.

Men førend Reisen ender, Alt er prøvet:
Erfarings Hoved dækker iisgraat Haar,
Hver yndig Blomst er brudt, hver Frugt er røvet,
Savn, Længsel, Smerte gjennem Hjertet gaaer.
Paa Mindets Grav en Steen man eensom staaer,
Thi alt det Forbigangne sank i Støvet;
Til Skygge blev hvert Lys, til Drøm hver Kjærlighed,
Til Tvivl hvert helligt Haab om Himlens Herlighed.

Dog — til Dione! See, hun slumrer alt,
Paa sneehvid Pude Ho'det yndigt gynger,
Det unge Bryst, som ingen Lænke tynger,
Har vuggende til Hvile Hjertet kaldt.
Sødt slumrer hun, og Drømmenes Gestalt
Ved Leiet staaer, og over hende slynger
Sit fine Net, og lokker taus derind
Hver Tanke, som bevæger hendes Sind.

Og underfuldt han fletted Tankens Traade,
Og væved glimrende et Drømmeslot,
Hvis stjernesmykte Tag var himmelblaat,
Hvis marmorhvide Piller Himlen naaede.
I Døren selv hun staaer — sig selv en Gaade
Hun hvisker sagte: see din Faders Slot!
Da vælter frem en Sky, med Skyer Flammen
Af vilde Luer — Slottet styrter sammen.

Og Synet verler — gjennem Lunden gaaer
Blandt slyngede Cypresser hun alene;
Og Alt er dunkelt, gjennem dunkle Grene
Den blege Stjernes Straale hende naaer.
Da hvisker kjendte Stemmer, følverrene:
Dione! — og Dione stille staaer.
Dione! gjennem Lunden atter toner,
Og tre Cypresser bøie deres Kroner.

Og atter Drømmens Syn sig let forandrer:
Hun seiler ene paa en lille Baad
Hen over Havets Bølge — Baaden kantrer,
Og Graven aabner alt sig kold og vaad.
Alt føler hun i Hjertet Dødens Braad;
Da lyner det — en Engel mægtig vandrer
Paa Søen hen; — han rækker hende Haanden —
Paa Flugt mod Stjernerne hun gaaer med Aanden.

Saa drømmer hun, men hvo har Nøglen til
De dybe Gaader, som vort Indre spinder,
Naar Skyggen af de halvforglemte Minder
Med lyse Anelser forenes vil;
Naar Sjælen vugges villielos, et Spil
For Drømmen, som til Tanken Veien finder;
Naar dunkle Kræfter midt i denne mødes,
Og, Lynet lig, Ideen mægtig fødes.

Ja hvad er Drømmes og Ideers Rod?
Vor egen Aand, hvis Dybde Ingen kjender.
Op fra det Dybeste den mægtig sender
Savn, Anelser, som Længsel kun forstod.
Alt ligger klart for den, der aldrig ender,
Der ei begyndte — og hvad den forlod,
Hvad den skal naae, af Tid og Form ei lænket,
Har den som Haab og Drøm vort Hjerte skjenket.

Sov sødt Dione! — Drømmerske, sov sødt!
Drøm sødeligt, mens Søvnens Arm dig vugger,
Mens Glemsels Kalk dit Øie let bedugger,
Mens Genier dit Leie reder blødt.
Din lette Dør min Haand nu let tillukker:
Et Kys endnu — et Blik af Blik ei mødt,
Et Suk, en Bøn for dig, som stille sover;
Et Diekast til Natten ovenover!

Til dig, du stjernesmykte, stille Nat!
Hvis gyldne Lys for Øiet nu sig blande;
Du Himmelslot, af Straaler sammensat!
Glandsdiadem om Evighedens Pande!
Pragtfulde Minder! Ubetraadte Lande!
Som deg mit Haab beboer — du Længsels Skat
Af fjerne Straaler, hvoraf Øiet sanker
Til Hjertet Følelse, til Aanden Tanker.

O Almagts Tunger! Stjernechor, der synger
Den Enes Lovsang med Alverdens Røst;
Fuldendte Harmonie, som Bæltet slynger
Om Skjønheds høie, slørbedækte Bryst;
Glands — Herlighed, som evig sig forynger!
Speil af en evig Himmels stolte Lyst!
Uendeligheds Hav! du dybe, dunkle,
Hvorfra en Guddoms Tanker — Verd'ner funkle.

Du, mørk som Drøm, skjøndt som Bevidsthed klar,
Tilslørte, underfulde Nat! bedækket
Med Lys, som over Tidens Strøm du bar —
O tolk din Skrift for mig! thi du har skrækket
Med Evighedens Røst. Hvad Tro mig var,
Er nu kun svage Haab, hvis Rod er knækket —
Tolk Lyset mig, som over dunkle Buer,
Lig Livet over Døden, herligt luer.

Kraft, aldrig brudt, og Virken uden Hindring;
Lyst, underfuld, og dyb som Jordens Oval;
Gjensyn af hver en dyrebar Erindring,
Forynget i Udød'lighedens Sal;
Aand til vor Aand, og til vort Hjerte Lindring
Af Kjærlighedens Aande, mild og sval;
Lys, evigt Liv i Form, som Skjønhed dækker —
Saa dine gyldne Tegn mit Haab udlægger.

Men Sløret hænger over dig, det tykke,
Det aldrig gjennemtrængte Kundskabs Slør:
Hiint Liv er ikkun dit, naar Livet døer,
Hiint Lys er ene dit, naar du er Skygge;
Hiin fjerne Verden, fuld af evig Lykke,
For Tidens Barn sin Rigdom ikke strøer —
Saa taler vældig du — din dybe Gaade,
Som Intet ligner, ingen Tanker raade.

Ja, Himmelocean foruden Ende!
Hvad ligner dig? som Skyggen er af hans,
Den Enes, Ubegribeliges Glands.
Hvo har dig fattet, maalt? Hvad kan erkjende
Din hele Storhed? — Blik, som Straaler blende,
Og Tanker, som i Tiden kun har Sands? —
Kun dig er Aanden lig, den dybe, stille,
Du, Lysets Ophav, den, Ideers Kilde.

Ja, denne Aand, som er med dig beslægtet,
Den søger dig, er Dagens Die lukt.
Hvad her den tynger, hvad den her blev negtet,
Det finder den hos dig — kun du har mægtet
At stille Længsels Savn ved Tankers Flugt.
Ideers Dyb, skjøndt selv Ideens Frugt,
Imellem dig og mig gaaer Tankens Strømme,
Besaaet med Haab, med Anelser og Drømme.

Til dig, til dig! Mod Natten til min Stjerne!
Hvor er min Stjerne i den hele Krands?
Den, som mig saae, naar Øiet smilte gjerne,
Naar Hjertet Gjenskin fik af Glædens Glands;
Den, som min Skjæbne ruller mod det Fjerne,
Igjennem flyvende Cometers Dands;
Den, som mig Elskov, Lykke, Roes begrunder —
Mit Fremtids Huus — den, som jeg fødtes under.

O, var det dig! som ene herlig straaler
Paa Østens dybe, dunkle Firmament;
Som, medens tusind gyldne Lys er tændt,
Paa Høiheds Hvælving stille Banen maaler,
Fri, stolt og eensom mod de andre vendt.
O, var det dig! hvis Glands af Nattens Skaaler
Mit Øie drikker nu fra fjerneste Fjerne —
Du stille, stolte, straalerige Stjerne!

Anden Sang.

Hver fik sin Lod i Fru Fortunas Pose,
Hver sin Couleur af Skjæbnens Ledebaand:
Een røde Haar og Læber lig en Rose,
Een brede Skuldre til en lille Haand;
Een fik Adonis' Skjønhed, men til Skose
Gav ham Naturen kun en fattig Aand.
Een fik sit Hoved fuldt, men tomme Lommer,
Een Lommen fuld, men Ho'det huult som Trommer.

Hver fik sin Deel, sin Kummer og sin Lyst,
Sit Haab, sin Stræben, og sin egen Villie:
Storm, Stilhed, Nat og Solskin i sit Bryst,
Og Banens eget Maal paa Livets Tilje.
Een vælger sig en Rose, Een en Lilie,
Jeg mener Lilievand — til Hjertets Trøst.
Een gaaer sin egen Gang, han vælger Ingen,
Han elsker Roligheb, see det er Tingen.

Saa fik Enhver sit Eget — paa det Tørre?
Nei, nei, for fulde Seil vi Alle gaae!
Ens Kors blev mindre, og en Andens større,
Men Alles Skulder tungt det hviler paa.
Til os gaaer Sorgen gjennem mange Døre,
Mens een er lukket, tyve aabne staae;
Og er først alle lukt, er lukt vort Øie —
Da lad om døve Øren Sorgen støie!

Og Alting vexler som det store Hav,
Og Alting ruller som de høie Bølger:
Idag til Glæden, til den stille Grav
Imorgen dig den lette Verden følger;
Og Alting kommer, svinder og sig dølger,
Og Alting spirer, modnes, falder af,
Og alt det Gamle sig paany forynger;
Det Tunge hæves, og det Lette tynger.

Men af det Flygtige hvad flygter snart?
Og af det Vexlende hvad vexler tiest?
Hvad af det Tomme er aldeles bart?
Hvad af det Skjæve paa Forkeerthed rigest?
Hvad af det Frieste er allerfriest,
Og neppe født, begravet i en Fart?
Hvad er som Kuglen vel det evig rullende,
Det Alt bevirkende, skjønt Intet skullende?

O Mode! dig det er, du Lunets Barn,
Født i Paris og i vor egen Hjerne;
Du, snart en løs og overgiven Terne,
Snart Philosoph, snart Helt, snart Guld, snart Skarn.
Du, som de unge Hjerter fængsler gjerne,
Som lokker gamle Folk i dine Garn,
Som mænger Alt tilsammen paa vor Klode:
Det Onde, Stygge, Skjønne og det Gode;

Som trolig al vor Daarskab her forvalter,
Som aagrer med vor Sjæls Enfoldighed,
Som hænger om vor Skulder Glædens Pjalter,
Og dækker med et Smiil hvad Hjertet leed;
Dig er det, som vi sætte paa vort Alter,
For hvem tilbedende vi falde ned,
For hvem det stolte Hoved dybt vi boie,
Hvem, stedse lydige, vi stedse føie.

Ja Mode! letbevingede Gudinde,
I alle Regnbu'farver hyllet ind,
Uimodstaaelig for hver en Qvinde,
Og Herskerinde over Mandens Sind,
Du evig flagrende, skjøndt altid blinde,
Dig følger Choret som gjør Støv og Vind:
Foran og bag, ved Siden, rundt omkring fly'er
En Dandy, Stutzer, Petitmaitre, Springfyr.

Og i en Uniform, saa stram og vakker,
Du hyller Skaren, som du har i Sold:
Snart blotter deres Podex du med Jakker,
Snart dækker du den til med lange Frakker,
Og gjør paa Skuldre, Bryst og Taille Vold.
Snart lægger deres Buxer du i Fold,
Snart du til Benet dem naturlig strammer,
Og viser os Figuras hele Jammer.

Og dine Døttre, dette hulde Chor
Af snørte Gratier, som vi admirere,
Naar de saa himmelsk yndigt coqvettere,
Dem pryder du med Blomster og med Flor:
Med Baand og Perler, Mol og Tyl og Mör,
Med Lokker, Vifter og med meget mere.
Du viser os det halve Been af Psychen,
Det hele Bryst, den tredie Deel af Ryggen.

Men ei alene blot i det Formale
Du aabenbaret har din stærke Magt;
Din Kraft har gjennemtrængt det Ideale,
Hvori du træder frem i Tankens Dragt.
Din Røst man hører i de Lærdes Tale,
I Digternes den billedrige Pragt.
Du kræver Troskabseed af Efteraberne,
Ei blot i Liden-, men i Videnskaberne.

Naar du vil hæve, hvad kan saa os fælde?
Naar du vil atter styrte, hvo kan staae?
Hvem du tilsmiler — saa vil man fortælle —
Kan Damers Gunst og Ærens Spidse naae.
Ja, dine Ord os som Ducater gjelde,
I Verden de som ægte Viisdom gaae.
Du dreier dig — og Alt med dig sig dreier,
Du bukker — Alting bukker sig og neier.

Du leer, og nu er Alting lutter Løier,
Du rynker Panden, Alt er Suk og Vee;
Din Mave daarlig er, du slet fordøier,
Og flux faaer nu **Beau-monde** Diarrhee.
Du bliver karsk, og Maden dig fornøier,
Strax bøler hele Verden: Fricassee,
Steg, Kage, Kreme, Foreller og Sardeller,
Rødviin, Champagne, Xeres, Muskateller!

Du synder Vaudeviller — Vaudeviller!
Nu skriger Choret med en Stentors Røst:
Du vil, at man paa Scenen tragisk spiller,
Og Dramer og Tragedier er din Høst;
Du synder unge Damer i Tistiller,
La somnambule sig viser til din Trøst;
Du elsker nu det Dybe, nu det Rørende —
Og strax Enhver er ædel og godgjørende.

Ja, Livets store Hjul, du Altformaaende!
Modtag i denne Sang og min Tribut;
Du Intet givende, men Alting faaende,
Hvis Scepter tidt er vexlet, aldrig brudt.
Var du forbi, var denne Jord caput,
Men evig faldende, du dog er staaende;
Det er min Trøst. Dit Smiil jeg nu benytter,
Og Scenen til Dione atter flytter.

Dione kom i Mode, og naturlig
Blev hun nu Dagens Dronning. Alles Smag,
Var den end ellers nok saa skarp og suurlig,
Fandt i den søde Skabning dog Behag.
Hun Solen blev — Sol tages her figurlig —
For Herrers Blik, og Maal for Damers Nag,
Og Hjerters Drøm — for Hjerter, som ei drømme,
Blev hun en Næste meer til at bedømme.

Hvergang hun viste sig paa Scenens Bræt
— Saavidt jeg veed, det engang var om Ugen —
Var Publicum paa Dandsen reent forslugen,
Og brød sig Halsen fast for en Billet.
Man glemte Pligter, Kone, Børn og Bugen,
Og aanded kun i hende, som saa let,
Saa himmelsk yndig Fod til Jorden sætter,
I Solo, **Pas de deux** og i Balletter.

Saasnart hun træder ind, Alverden klapper,
Og tusinddobbelt Brava brøler man;
Saasnart hun tager Afsked, man sig rapper
Til enthusiastisk Brug af Mund og Lapper,
Og taber, hvad man ei har, sin Forstand.
Ja Rygtet siger, hvis man stole kan
Paa Rygtet, som et Factum tidt forvansker:
Hver Aften sprang af Klap et hundred Handsker.

Var det det dunkle Haar, det klare Blik,
Var det den fine Skabnings Ungdomsynde,
Var det den lille Fod, som neppe gik,
Før svævende den Flugten vil begynde;
Var det det høie Bryst, den smalle, tynde,
Moderne Taille man at skue fik,
Der fængsled Alles Hjerter, Alles Blikke? —
Jeg troer det vel, men vist jeg veed det ikke.

Var det den skjønne Dands, som her hun stilled
Med Terpsichores egen Lethed frem,
Var det det Tunge, som hun smukt tilhylled
Med Yndighedens Slør, der fængsled dem?
Var det vel Aanden, som i Formen trylled
Med Skjønheds fine Sprog fra Gratiers Hjem?
Kort, var det Konst, der lænked Alles Blikke? —
Ja, siger Publicum — jeg troer det ikke.

Thi ei behøver man en Oldings Aar,
For grant at see, at Aanden sjelden fængsler;
At kun om Formen, som en Dør om Hængsler,
Den hele Verden let og smidig gaaer:
Vel Diets Taarer, ikke Hjertets Længsler,
Vel Smilet, men ei Glæden man forstaaer;
Vel Haandtryk, men ei Venskab; Elskov ikke,
Men Kysset vel, og Klap og kjælne Blikke.

Men Aanden ene kun af Aanden fattes,
Af Hjerte Hjertet, Længsel kun af Savn,
Og Svaghed kun af Styrke, som kan mattes,
Og Reenhed slumrer kun i Reenheds Favn.
Til Maal for Amor ene Psyche sattes,
Og Psyche blusser kun ved Amors Navn,
Og ene Konstneren for Lyset henter
Det gyldne Slør af Skjønheds Elementer.

Dog, hvad end Grunden var, Dione blev,
Af Moden hævet, Publicums Gudinde;
Vers i Aviser man til hende skrev,
For hendes Gunst poetice at vinde.
Man kaldte hende Verdens første Qvinde,
Hvorved man Eva reent af Pinden rev;
Hos Andre hed hun Venus; Patrioterne
Gav hende Navn af Freya mellem Gotherne.

Men mindre klogtige og skjønne Ho'der
Skrev Prosabreve, fyldt' med Elskovssnak;
Og Musici gav hendes Roes paa Noder,
Og Svirebrødre hendes Sundhed drak.
Den store Verden, Høiheds lille Broder,
Paa Kroppen sin brodeerte Kjole trak,
Og kjørte, for dog og at finde paa Lidt,
Til hendes Dør med Kort, **pour faire visite.**

Nu Gaden, hvor den unge Dame boede,
Blev daglig meer besøgt, og hendes Huus,
Naar man den Skjønne i sit Vindue troede,
Blev Maalet for **beau-mondes** Elskovsruus.
Man vaded over Snavs og gjennem Grums,
Og ømt og smægtende derop man gloede,
Og fik man blot at see den lille Finger,
Saa fik strax Haab og Suk og Hjerte Vinger.

Her tabte Officerer Sind og Sands.
Juristers, Theologer, Mediciner
Studeerte her Examens Disciplíner
I hendes Øines straalerige Glands.
Her Adlen red forbi med stolte Miner,
Og spored Skimlen til Paradedands —
Ja Hoben saae man Dag fra Dag at vore
Med Præster, Professorer, Orthodoxe.

Og selv det smukke Kjøn lod sig forsone,
Og fandt den yndige Dione skjøn;
Og mangen gammel, gudelig Matrone
Slog meer ei Kors, naar Lapsen, hendes Søn,
Sig ønsked høit Dione til sin Kone,
Og plaged hende idelig med Bøn:
Engang at invitere dog den Hulde,
Paa Smørrebrød og Punsch og Søster Julle.

Thi just i samme Dage blev det Skik,
Dione ved sin Aftenkreds at see.
Snart inviteertes hun til Soirée,
Snart paa et simpelt, huusligt Pikkenik.
Snart paa poetisk, ægte Kongothee,
Paa Vers, som dem af Scriblernes Fabrik,
Paa Kringler, bagt' i Kongens Bageri,
Paa vandet Snak og vandet Poesie.

Men sjelden ta'er den Skjønne derimod,
Thi ei for Verdens Larm slaaer hendes Hjerte;
Og midt i Glæden jager tidt en Smerte
Fra Kinden bort de fine Rosers Blod;
Thi dybt i Brystet hefter Alvors Rod,
Og over Diets straalerige Kjerte
Sank tidt et Slør af Sorg og Drømmeri,
Som Glædens lette Aander floi forbi.

Og hendes Sjæl, lig Speilets blanke Plade,
Hvert Indtryks Billed klart at tolke veed,
Naar lyse Tanker, sværmende og glade,
Paa Haabets Vinger stige op og ned;
Men tidt formørked Veemod denne Flade,
Og Alt som Skygger da forbi den gled;
Fordunklet var alt Gammelt da og Nyt —
Saa skiftende, saa svagt er vort Gemyt!

Og som Gemyttet vexler Alt: hvad før
I Blomster stod, er nu kun Støv og Aske;
Een Tanke stiger frem, en anden døer,
Mens friske Minder ud de gamle vaske.
Og Skjemt og Alvor er Fortunas Maske,
Lig Menneskets det flygtige Humeur,
Der driver underfuldt sit Spil forinden,
Saa kjækt som Lynet — og saa let som Vinden.

Hvorfra det kommer, hvor det farer hen,
Hvad Gave paa sin lette Flugt det sender —
Hvo fatter dette? Hvilken Aand erkjender
I Sjælens Spil den første Grund igjen?
Hvo gjetted Grunden, og begriber den?
Som Skibets Fart, hvis Gang hver Luftning vender,
Saa Sjælens Liv med Villiens svage Roer:
Vi drives, skjøndt vi stolt at seile troer.

Men Høiheds Billed dog lig intet Andet,
Er du, o Frihed, som os daarer let,
Du, som vor Tanke hilder i et Net,
Af Hændelse og evigt Forsyn dannet:
Du, som din Kraft i hver en Drift har blandet,
Hvis frie Spil tilsidst vi har begrædt —
Samvittighedens Træl, skjøndt Sjælens Styrke,
Din Skygge, dit Begreb kun her vi dyrke.

Thi selv, du altid Ubegribelige,
I Taage vandrer Aandens Blik forbi;
Om du er Sandhed eller Phantasie,
Tør ei den dødelige Læbe sige.
Kun det vi veed: naar dine Straaler vige,
Som Slaver her i Mørket vandre vi:
Vort Lys er kun din Glands, vor Kraft din Lue —
Men bort fra dig — til Hverdagslivets Skue!

Det Aften er, og hos Grev Firlefanz
Et Selskab samler sig af første Skuffe:
Af Fruer, Frøkner sees en yndig Krands,
Og megen Venlighed à la Tartuffe.
Hver Herrekjole har den ægte Glands,
Hvert Dameærme det moderne Puffe;
Hver Fod er silkeklædt, hver Vifte luftende,
Hver Taille stram og snørt, hvert Hoved duftende.

Man sanker sig om Bordet, Theemaskinen
Hvert Hjerte vinder med sin Melodie,
Og lystig brænder Ilden i Kaminen,
Og aabner Sjælene for Sympathie.
De unge Damer glemme Hovedpinen,
De unge Herrers Aand er frank og fri:
Man hvisker, snakker, leer, dog Alt med Maade;
Man knækker nu en Nødd og nu en Gaade.

Og fra sin Divan Fruen Alt behersker,
Som klogest General hun styrer Alt;
Hun krydrer Spøgen naar den altfor ferst er,
Og vækker Geisten, som i Staver faldt.
Ei binder til hun Oxens Mund, der tærsker,
Nei Høsten sanker hun af Attist Salt,
Og lokker frem hvert Hoveds skjulte Kraft
Med Skjemt og Spørgsmaal, Thee og Druesaft.

En Kop endnu min Herre? Bedste Frue!
En lille Kop, ifald min Thee Dem smager.
De siger Nei — nu vel, som De behager,
Jeg tør ei nøde i min egen Stue.
Men à propos, hvad Nyt i denne Uge? —
Smag, kjære Frøken, dog paa disse Kager —
Hvad i Theatret? Hvad i Politiken? —
Tag denne Viin, Baron — jo, De maa drikk'en!

Thi vel at ſtyrke Dem, De kan behøve,
Da ſnart et Under De vil faae at ſee.
Ei Overraſkelſen jeg tør berøve
Den hele Kreds, og derfor maa jeg be'e,
At De ei ſpørger; — nok, det vil bedøve,
Fortrylle, ja bedaare Dem maaſkee —
Styrk derfor Deres Hjerte, kjære Marles,
Dig gjelder Raadet ogſaa, Fætter Charles!

Her i Parentheſis et lille Ord
Om diſſe Herrer. Charles, kjære Læſer,
Er Digtets Helt; hans Stand paa denne Jord
Er Greve; hans Talent er Fløiteblæſer,
Skjøndt rigtignok hans Fløites Tone hvæſer,
Og hans Metier er Diplomat i Nord.
Hans Dines Farve ligner Himlens Blaanen,
Hans Haar er guult, hans Grevſkab er i Maanen.

Sit Vaaben bærer han paa venſtre Haanden.
Hans Vext er rank, hans Anſigt fiint og ſmukt.
Saa ganſke lens er han juſt ei i Aanden,
Skjøndt han al Verdens Viisdom ei har ſlugt.
Tidt bringer jus naturæ ham i Vaanden,
Og aldrig fik med Folkeret han Bugt;
Forreſten er hans Hjerte fuldt af Følelſe,
Hans Lunge lidt genegen til Forkjølelſe.

Om Baron Marles, som i min Fortælling
Har Skurkens Rolle, kun en Linie her:
Hans Hjerte var fordærvet af hans Kjælling,
Thi, mellem os, hans Kjælling var en M —.
Iøvrigt var han hadet af Enhver,
Af hver en Bramarbas og hver en Skrælling,
Af hver som rørte Luten eller Liren,
Thi bag hans Hjerne byggede Satiren.

Hans Blik var spotsk, hans Knebelsbart var snurret,
Paa høire Kind han bar et vældigt Ar;
Hans Haar var stridt og kort og sort og purret,
Og Ansigtsfarven bruun som en Cigar.
Paa Støvlen hang en Spore, som Husar
Han bar en Dyrendal ved Hoften surret;
Men ei i Aften — nei, thi Kors bevare's!
Her skulde tales fiint, og ei husares.

Parenthesis claudatur — til vor Frue!
Jeg mener **la Comtesse de** Firlefanz.
Hun vender sig saa mild nu som en Due
Til Aft'nens unge Digter, Digter Hans;
Min unge Ven! spænd nu Apollos Bue,
Og ræk os Blomster nu af Musers Krands:
Den frygtelige Stump af Der' Tragedie,
Hvor tvende Piger myrde vil en tredie.

Herr Hans han smiler, bukker sig og rømmer,
Og trækker Manuscriptet frem i Hast,
Og læser nu, som sig en Digter sømmer,
Med hævet Røst og stolten Diekast.
Nu er han tordnende, og nu han øm er,
Nu taler han om Dyd, og nu om Last,
Nu han phantastisk sig i Drømme taber,
Nu seer han op — og hele Kredsen gaber.

Dog ved hans Blik forandrer sig hver Mine,
Hvert Øie funkler og hvert Træk er spændt;
Han rødmer, thi man hvisker: Død og Pine!
At just han saae omkring i det Moment.
Enhver forlegen er, selv Frøken Fine,
Som dog for Frygtsomhed er ei bekjendt:
I Klemme sidder man til over Ørene —
Da, midt i Nøden, aabnes begge Dørene.

Og skjøn som Venus, eller som Aurora,
— Enhver kan vælge efter egen Sands —
Saa mild og yndig som den unge Flora,
Der smykker Jorden med sin Rosenkrands,
Indtræder nu Dione — sine mora
Sig reiser Fru Grevinde Firlefanz.
Hun gaaer den hulde Gratie let imøde:
Enhver staaer op, og Alles Kinder gløde;

Thi let og svævende Dione neier,
Og kaster rundt sit yndefulde Smiil;
I det har Amor gjemt en Tryllepiil,
Der paa sin gyldne Spids hvert Hjerte veier —
Og hver en Dames Silkekjole sveier,
Og alle Herrer bukke sig med Iil;
Men traurig pakker Hans Tragedien sammen,
Og griber sukkende til Hanekammen.

Dione træder frem, ført af Grevinden,
Og tager rødmende ved Bordet Plads;
Som vis à vis sig sætter Junker Mads,
Og gloer som bedste Ko paa Dandserinden.
Og mangen Dame støtter Haand til Kinden,
Og imiterer ham med Blik og Glas.
Nu lægger Frøken Fine sin Lorgnette,
Og hvisker til Grev Charles: en Coqvette!

Det naaer Diones Øre; Blodet viger
Med Lynets Hurtighed fra hendes Kind,
Og lig urolig Bølge Barmen stiger,
Mens Taaren lister sig i Øiet ind.
Hun seer paa Charles, dette Blik ham siger,
Hvad nys en Stemme sagde i hans Sind —
Og Frøknen, som just hvisker: naa! saae Magen vi!
Han svarer kold og rolig blot: was sagen Sie?

Men Øieblikket klogt benytter han,
Og converserer nu galant Dione:
Imellem Spøg og Alvor er hans Tone,
Hvert Udtryk fiint, som hos en Verdensmand.
Hun svarer let og yndigt med Forstand,
Og Alles Jalousie la'er sig forsone;
Thi snildt Dione lokker ind i Talen
Den hele Kreds, fra Ho'det indtil Halen.

Og Alt er Raaben, Lystighed og Gjekken;
Kun Baron Marles ei, der sidder taus,
Saa elskovsfuld som Katten udi Sækken,
Imellem Dandserinden og Grev Claus.
Hans Hjerte kurrer som en Fugl bag Hækken,
Og da hans Sindelag som sagt er snavs,
Saa vover han at handle her paa Moden,
At træde vor Heltinde ømt paa Foden.

Men Skjæbnens Indfald, som jo Alt bestikke,
La'er paa Grevindens Fod ham sætte sin,
Og med et tvunget Skrig og sagte Hviin
Hun farer op med Lyn i sine Blikke.
Mig var det ei — mig var det sand'lig ikke,
Forsikkrer nu Enhver med dæmpet Griin —
Men Fruens Liigtorn taaler ikke mere,
Thi foreslaaer hun nu at musicere.

Og det var vel betænkt af Fru Grevinden;
Thi hvad er mægtigt dog som Melodie,
Der, gjemt i Toner, farer os forbi,
Og ender susende som Aftenvinden;
Da vaagner hver en Følelse forinden,
Og former sig til yndig Phantasie;
Da røres alle Strenge, Lyst og Smerte,
Og hvert et Savn faaer Stemme bag vort Hjerte.

Bevidstløs drømme vi, og disse Drømme
Til Livet vaagne gjennem lette Haab,
Der, vied' ind som Børn af Længsels Daab,
Hen over Toners friske Bølger svømme;
Af dem fremstige Tanker, rene, ømme,
Og dæmpe vuggende hver Smertes Raab,
Og kalde frem, mens hver en Klage tier,
Af Sjælens Dybde Hjertets Melodier.

O Melodie! O Toners rige Hav!
O Sjælens Harpe! som en Aand bevæger,
Hvis lette Aande hver en Kummer læger,
Der vaktes ved din Veemod af sin Grav;
Du friske Vælд af Harmoniens Bæger,
Som Himlen i sin Kjærlighed os gav,
Du styrter ned i evig fulde Bølger,
Som Tanken standser og som Taaren følger.

Dog til min Text igjen! — Med Larm og Bulder,
Et Fortepiano af det bedste Slags
Fra Stuen frem i Salen nu man ruller,
Og bringer Noder, Lys og Lyseſax;
Og Frøken Emma, med den hvide Skulder,
Sig foran Fortepian'et ſætter ſtrax,
Og en Sonat med Anſtand og med Værdighed
Hun ſpiller ſmagfuldt nu med megen Færdighed.

Hvor ile de Smaafingre dog, mens Armen
Med Lynets Hurtighed bevæger ſig;
Ved hvert et Løb ſig hæver yndigt Barmen,
Og aabner Alles Blik et Himmerig.
Nu ender hun den tonefulde Krig
Med ſvære Dobbeltløb og mægtig Larmen —
Hver priſer hende; dog, hun ſukker ſmægtende:
Roesen er Webers — Ingen er benegtende.

Paa Alles Bøn Dione nu ſkal ſynge.
Hun gjør det nødigt, men hun gjør det dog;
Og Alle ſtille ſig omkring i Klynge,
Og Charles, halv i Drømme, ſtaaer der og.
Ved ham ſtaaer Junker Mads, det ſælle Skrog,
Samt Claus og Marles, der paa Ryggen ſlynge
De lange Arme, for at faae Balance.
Dione ſynger følgende Romanze:

Ved den dunkle Brønd, i Skovens Stille,
Sad med saaret Bryst en Riddersvend;
Hesten græssed mellem Urter vilde,
Skjold og Sværd laae ved den dybe Kilde,
Selv han tankefuld saae ned i den.
Og han tænker paa,
Om han meer skal naae
Hjem og Brud og Fædreland igjen.

Da, mens Sukket let hans Tanke følger,
Aabner susende sig Bovens Rand,
Og en Qvinde, der sig halv fordølger,
Halv sig hæver i de dunkle Bølger,
Deilig, underfuld, han skue kan;
Under Lokkers Krands
Klare Tines Glands
Smiler til ham fra det dybe Vand.

Og hun taler, mens et gyldent Bæger
Hoit hun hæver i sin hvide Haand:
Denne Trylledrik din Vunde læger,
Ikkun denne Saft dit Hjerte qvæger,
Ikkun denne Kraft gjør fri din Aand.
Fra det stille Land
Dette Kildevand
Risled gjennem Jordens Klædebon.

Naar min gyldne Skaal din Mund berører,
Falder paa dit Øie sødest Blund;
Til det fjerne Hjem en Drøm dig fører,
Gamle Toner underfuldt du hører
Klinge sødeligt den samme Stund;
Hvad der svandt, forgik,
Samme Øieblik
Finder du paa dette Bægers Bund!

Og af Længsel gløder høit hans Kinder,
Og i Haabet sødt hans Læbe leer;
Frem han bøier sig hvor Vandet rinder:
Dybt og dybere nu Synet svinder,
Fjern og fjernere han Skaalen seer.
Dog, han greb den alt —
Da fra Bredden faldt
Han i Dybet — aldrig saaes han meer.

Her Romanzen ender, og Dione
Dænges til af Roes og Smigreri:
Hvilken simpel, yndig Melodie!
Hvilket Udtryk! ja — og hvilken Tone!
Den jeg lære maa min lille Kone!
Den til Guitar sammen synge vi!
Den maa sættes ud til fuldt Orchester! —
Saa gaaer Munden paa de rørte Gjester.

Meest af Alle dog Grev Charles brændte,
Og hans Øie lynte glad og stolt;
Han som Kjender hendes Noder vendte,
Hendes Handsker han ved Spillet holdt.
Hjertet i ham fløi som Amors Boldt,
Og hvert Øiekast hun mildt ham sendte,
Enten nu med Forsæt eller ikke —
Fanged han med elskovsfulde Blikke.

Cavaliér' servante let han spiller
Fuld af Gratie nu bag hendes Stol.
Kun for hende han i Aften til er,
Hun, hans Hjertes straalerige Sol,
Hun, hans Tankers tryllende Idol —
Og, skjøndt om hans Øre bittre Piller,
Spidse Ord fra alle Kanter gaae,
Hørte han dem ei, kun Eet han saae.

Alt i dette Øne dog sig gjemte:
Dette Ansigts fine Farvepragt,
Dette Blik, som født til Veemod stemte,
Disse Læbers tryllerige Magt,
Dette Haar, i dunkle Lokker lagt,
Dette Bryst, som Bæltet neppe tæmte,
Denne rene Stemmes Trylleri —
Kort, den hele Skabnings Poesie.

Og Dione — hvi skal jeg det negte?
Lukte ei sit Øre for hans Ord.
Imod Smiger vel en Sjæl kan fegte,
Ak, men Hjertets Sprog, hvis Glands er ægte,
Har en Talsmand som i Hjertet boer.
Ved dets Toner Længsels Spire groer
Til et herligt Træ med Løv og Skygger —
Deri Haabets lette Sangfugl bygger!

Her et Tæppe nu for Soiréen
Med Forlov jeg hurtig synke la'er;
Thi hvad meer man fik end Kongotheen,
Derpaa har min Musa intet Svar.
Ingen Kjøkkenseddel seet jeg har,
Ingen Potte sondred' jeg med Skeen;
Dog trakteerte vel de søde Dukker man
Her, som andensteds, med Slik og Sukkervand.

Men Grev Charles, som i Hat og Kappe
Ud af Døren iler, følge vi:
Ned han styrter af den brede Trappe
Herrer, Damer stormende forbi.
Kinden brænder, sig hans Fødder rappe,
Som en Fanges, der sig føler fri,
Som om Flammen brændte ham i Hælen —
Dog, den var ei der — den var i Sjælen.

Først i Luften samler han sin Tanke,
Og hans Øie søger Stjerners Hær;
Himlen synes han sig mere nær,
Sprængt hver Lænke med hver jordisk Skranke.
Stillere han føler Hjertet banke,
Mens hans Blik med Veemod læser der:
Hendes Navn, som Himmelbuen værner,
I den gyldne Krands af Nattens Stjerner.

Og han iler hen, hvor Havet slynger
Omt sit Bælte omkring Landets Bryst;
Der hans Hjerte sig paa Boven gynger,
Sødt om hende hver en Bølge synger
Med sin rullende og lette Røst.
Stille Fred og paradisisk Lyst
Strømmer med hans Blod til alle Aarer,
Og hans Blik fordunkles let af Taarer.

Hvo har Navn for hvad han nu fornemmer?
Drøm det er, som Haabet farver rød,
Chor det er af tusind rene Stemmer,
Som i Dybet af hans Hjerte lød;
Salighed, som gjennem Graven brød,
Glands og Herlighed, som Himlen gjemmer
Til den unge Aand, der, løst fra Sorgen,
Gjennem Døden gaaer til Livets Morgen.

Paradiis! O tabte Paradiis!
Som den atterfødte Aand skal finde:
Perlekrands af hvert et yndigt Minde,
Hymne fuld af unge Sjæles Priis;
Lyst, som fødes af et stort Forliis,
Lys, hvis Glands fordunkles ingensinde,
Hav af alle Toners Melodie,
Gjemt for Aanden — denne Aand har vi!

Er det et Gjenskin vel af denne Glands,
Som her i Ungdoms fagre Dage fødes?
Naar Bryst med Bryst, og Mund med Munden mødes,
Mens Tanken flyver bort i Haabets Dands;
Naar yndig Glæde, ak, som her forbrødes,
Af Hjertets Drømme fletter Elskovs Krands;
Naar Kjærligheden aabner sine Arme,
De milde, bløde, trøsterige, varme.

O Kjærlighed! Du Ord, som rummer Alt,
Ja Tiden selv, den flygtige, den lange;
Du, som i eet Moment ta'er os tilfange,
Og som den Fangne har til Frihed kaldt;
Du Tryllerske af Aand og af Gestalt,
Selv Paradiis og Paradisets Slange,
Du, Livets Moder, Evas Fristerinde,
Du, meer end Halvpart af hver jordisk Qvinde —

Hvor vexlende er ei dit Klædebon,
Hvor mildt dit Blik, hvori sig Taarer blande,
Hvor blød og fiin din silkebløde Haand,
Hvor reen og straalende din høie Pande!
Og dog, hvor løst dit Bælte! Uden Baand
Din Klædning er, og alle Tunger sande:
At Glæden ved dit Bryst er kun lig Synet
Af lette Stjerneskud — kun Glimt af Lynet.

Din Favn vi søge, skjøndt i den vi trættes,
Din Frugt vi gribe med vor hele Kraft;
Dog neppe brudt den er, før strax vi mættes,
Og Tomhed bli'er af Alt, hvad vi har havt.
Skjøndt Livets Kilde, strømmer Livets Saft
Ei fra dit Bæger — ingen Byrde lettes
I dine Arme — ingen Kræfter næres;
Du døer tilsidst, skjøndt evig du begjæres.

O Gaade! og dog meer en Gaade ei,
End Aanden, der ved Formen her sig klæber,
End Maalet hvortil hele Livet stræber,
End hvert et Fnug og Sandkorn paa vor Vei;
End Tanken, der faaer Lyd paa vore Læber,
End Sandheds Ja til hvert et Løgnens Nei;
Ei meer en Gaade kort, end Livets Gaade,
End Menneskets, hvis Tanke vil den raade.

Til Eet han samle vil de tusind Ender
Af Tingene, som spredt' i Verden staae;
I denne Knude Alting han erkjender,
Til den med uvis Grublen han sig vender,
For i sit Brændpunkt Straalen at forstaae.
Han gribe vil, hvad ei hans Haand kan naae,
Han Skriften læse vil, som ei han fatter —
Hans Stræben bringer Vanvid eller Latter.

Hvad bli'er for os? Kun dette, den Erkjendelse,
At vi af Alt dog Intet her forstaaer:
Ei Livet, Døden, ei vor egen Sendelse,
Ei hvorfor Alting skabes og forgaaer.
Ei disse Spørgsmaal: hvi? og hvad? og naar?
Ei Forsyn, Verden, Evighed og Hændelse;
Ei Aand og Form, ei Rummet eller Tiden —
See, det er Summen af vor hele Viden!

— Nu Scenen vexler, Vint'ren er forbi,
Og imod Enden lakker det med Vaaren;
Den høie Piil af Bladet ryster Taaren,
Og gynger sig i Luften frank og fri.
I Skoven fløiter Fuglen sit Pipi,
Og hver en Blomst, som Floras Barm har baaren,
Oplukker nu sin Kalk, og drager nær
Luft, Lys og Varme, Glands og Farveskjær.

Og Myggeflokken let i Luften summer,
Og Solens Pile Jordens Hjerte naae,
Og Alting vaagner af den lange Slummer,
Og Kraft og Farve alle Urter faae.
Og mere dunkelbaa nu Bølgen skummer,
Og mere reent er Luftens friske Blaa,
Og i sin Fylde al Naturen skjælver,
Mens høiere sig Himmelbuen hvælver.

Kort sagt, det tegner til en herlig Sommer,
Een af de saare sjeldne her tillands,
Hvor Taagen hænger sig om Solens Glands,
Mens Boreas i Luften evig trommer;
Hvor lunefuld, som Pigers Sind og Sands,
Fra alle fire Hjørner Vinden kommer;
Hvor Himlen Nat og Dag i Ho'det regner,
Hvor Som'ren kjendes kun af Vand og Fregner.

Men ud fra Staden nu Alverden flytter,
At prøve Livet i den friske Luft,
At nyde med sin Næse Blomsters Duft,
Mens sødt til Fuglequidder Øret lytter;
At styrke ved Betragtning sin Fornuft,
At adle Hjertet i de simple Hytter,
Og, mens man har det Nyttige for Øie,
Tillige alle Sandser at fornøie.

Dione flytted med, og nogle Mile
Fra Byen, ved en deilig Søe, hun fik
En yndig Villa, kaldet Sommerhvile,
Hvor lige op til Muren Vandet gik.
Naar op fra der sig hæved hendes Blik,
En Bøgeskov det mødte. Ranke Pile
Omkrandste Vandet, og en Have laae
Om Huset rundt og langs med Søens Blaa.

I dette Paradiis den Skjønne drager,
Kun i sin Piges Følgeskab, nu ind;
Og bringer der i Orden sine Sager,
Og arrangerer Alt med smagfuldt Sind.
Sit Sovekammer hun mod Østen tager,
Men imod Vest, hvor Solen smiler ind,
Før bag den fjerne Skov den Hvile søger,
Var hendes Cabinet og hendes Bøger.

I Mørket ei Dione havde famlet,
I disse Bøger jeg Beviset har;
Med udsøgt Smag var Bibliotheket samlet,
Af Aands og Hjerteføde fuldt det var:
Der fandtes Göthes Faust og Shakspeares Hamlet,
Og Byrons Manfred, Cain og Corsar,
Og Schiller, som vor slappe Tid for stærk er,
Og Oehlenschlægers rige Ungdomsværker.

Der fandtes og en Hær af Andagtsskrifter,
Opdagelser af store Physici,
Fortællinger om krigerske Bedrifter,
Satirer, hvis Forfatter troer jeg Swift er,
Samt meget Andet, som jeg gaaer forbi.
Men først og sidst dog hines Poesie,
Hvem Muserne til Verdens Glæde fødte:
De tre Heroer: Shakspeare, Byron, Göthe.

Imellem begge Cabinetter, Salen,
(Hvis Høide var omtrent halvsjette Alen)
Med decoreerte Vægge yndig laae.
Fra den man til Altanen kunde gaae,
Der over Vandet hang, hvorfra Dvalen
Af den med Skov bekrandste Sø man saae.
Hvorfra om Dagen man saae Havets Fjerne,
I Søens Speil om Aft'nen Himlens Stjerne.

Her stod Diones Harpe, som hun slog
Med Mesterhaand hver Aften; her hun hviilte,
Naar Lunas Straaler gjennem Skoven smiilte,
Og gyldne Skyer over Himlen jog.
Her sine bedste Minder frem hun tog;
Men selve Dagen bort ved Arbeid iilte,
Ved Broderi og Tegnen og Studeren,
Ved Øvelser i Dands og ved Spadseren.

Saa fløi som Pilen Tiden — fjorten Dage
Var alt henrundne nu som eet Minut;
Kun Fred omgav Dione, ingen Klage
Formørked Hiet paa den kjære Glut.
Dog det var Havblik, Stormen er tilbage;
Den kommer snart, dog før den er frembrudt,
Den vugger hendes Sjæl med yndig Mumlen,
Lig Bækkens Bølge — derpaa kommer Humlen!

En Aftentime, just som Dagen helder,
Da hun bestilte just, jeg veed ei hvad,
Gaaer Døren op, en Tjener selv sig melder,
Og førend om Tilladelse han bad,
Han iilsomt og med hurtig Røst fortæller,
At nogle Skridt herfra hans Herre sad,
Med Panden blodig og med Blod paa Vesten,
Da han paa Veien styrtet var med Hesten.

Dione springer op, og hurtig kaster
Hun Shawlet om sin Hals, og uden Hat,
Af Tjeneren og Pigen fulgt, hun haster
Af Haven ud igjennem Busk og Krat;
Hun standser ei, den lette Fod ei raster,
Og næsten aandeløs og angst og mat
Hun Lunden naaer, hvor hun Grev Charles finder
Besvimet og med marmorhvide Kinder.

Han hviler — og den dugbelagte Jord
Sit høie Græs omkring hans Hoved slynger.
Det lukte Blik. Bevidstløsheden tynger,
Og dybt i Panden sees et blodigt Spor.
Ved Siden, med den sprængte Sadelgjord,
Er Hesten henstrakt — høit i Luften synger
En eenlig Fugl — nu dør dens sidste Trille —
Knap Charles aander, Hesten stønner stille.

Saadan, af Døden let berørt, hun finder
Det kjære Hoved, som var ei forglemt;
Og halv til Veemod, halv til Smerte stemt,
Hun knæler ned ved ham — en Taare rinder,
Lig Bølgen hvori Bitterhed er gjemt,
Fra hendes Øie over Charles' Kinder.
Hun løfter ømt hans Hoved, dog hans Blikke
De hæves ei, og Læben aabnes ikke.

Imidlertid et Leie man bereder
Af Grene, som med Mos bedækkes blødt;
Paa det han lægges, og Dione beder
At vandre sagte, mens sit Shawl hun breder
Hen over ham, hvis Blod det farver rødt.
Selv bærer hun hans Hoved: ømt og sødt
Det hviler ubevidst i hendes Hænder,
Skjøndt varme Øiekast hun mildt det sender.

Man Huset naaer, og i Dione's Seng
Den dyrebare Byrde ned man lægger;
Med lette Puder man ham let bedækker,
Mens efter Doktor flyver bort hans Dreng.
Men Charles drager Aanden tung og eng;
Den urofulde Hvisken ei ham vækker,
Og ei hans Sjæl, bevidstløs, kan fornemme
Denømme Klage fra Dione's Stemme.

Thi raadvild hun ved Leiet længe stod.
Men nu med Rosenvand hun ham bestænker;
Og Pigen, som af Skræk paa Huusraad tænker,
Paa Munden lægger Salt og Peberrod.
Da, Fangen lig, der bryder tunge Lænker,
Hans Bryst sig løfter, mens det dunkle Blod
Skød frem i Kinden; og hans Blik sig hæver —
Forundret det til hver en Gjenstand svæver.

Thi for hans Aand, som Alt i Drøm betragter,
Sig Alting former som et Trylleri;
Han troer at Dødens Nat han vandred i,
At nys, til Livet kaldt af Lysets Magter,
Han Skyggerne saae svæve sig forbi;
Og, skjøndt med Taagens Slør hans Blik belagt er,
Saa skimter han i Lysets Morgenrøde
Den første Engel svæve sig imøde.

Han strækker Haanden mod Dione hen,
Dog magtesløs den synker ned paa Dækket;
Tilbage Ho'det falder, Sjælen, svækket,
I Drøm og Slummer vugges ind igjen.
Men tankefuld, bevæget og forskrækket
Dione omt betragter nu sin Ven,
Og, mens i hendes Blik sig Taarer blande,
Hun stryger med sin lette Haand hans Pande.

Det var en farlig Stilling ei jeg negter,
Her hørte Kulde, Aar og Fatning til;
Thi kun Medlidenhed er daarlig Vægter,
Hvor Hjertetyven Amor er paa Spil.
Naar først han stjaalet har, han sætter Ild,
Og hvis ei Luen strax man dæmpe mægter
Ved Hensyn, Klogskab, Hjertets Sammenklemmelse,
Da bli'er til Sorg og Qual hver sød Fornemmelse.

Thi Alt i Verden er fra først en Spire,
Hvori som Aander tusind Kræfter boe;
Som Toner vaagne de, og dandse froe
Ved Lystens lette Slag paa Hjertets Lire.
Af een Begjærlighed de skabe fire,
Af Fryd et Sorgens Net de om os snoe;
Af Roes og Haab, af Elskov, Guld og Druer
De danne Lyset ei, men vilde Luer.

De smile ydmygt naar man dem foragter,
De sukke stille naar man dem forsmaaer,
De slumre roligt naar man dem betragter,
Men herske vældigt naar de Magten faaer.
De lænke Sjælen naar den meest forsagt er,
De fange Hjertet naar det kjærligst slaaer,
De vende op og ned paa Alt i Livet,
Og bøie selv det Stærkeste som Sivet.

— Men Lægen nu med Ilen arriverer,
At tage vor Patient i dygtig Cuur.
Han føler Pulsen, tæller paa sit Uhr,
Mens Igler han og Suurdei ordinerer.
Han priser Charles' dygtige Natur,
Og smiler naar den Syge phantaserer,
Og søgende om Raad i sin **Scientia**:
Han finder Ro og Hvile, samt **Patientia**.

Og trende mindre Plastre og et stort,
Med Gummiolie og Basil'cumsalve
Paa alle Kanter dygtig oversmurt,
Han lægger paa ham, trøstende dem Alle.
Med Smiil han siger nu: nu er det gjort!
Bli'er værre han, saa lad De kun mig kalde.
Farvel! Farvel! jeg kan ei love mere;
En Practicus maa evig practisere!

Men ingen Søvn kom i Dionés Øie,
Af gyldne Drømmes Syn dog ei forladt;
Skjøndt træt af Dagens urofulde Møie,
Hun vaaged ved hans Seng den hele Nat;
Paa hvert et Aandedrag hun agter nøie,
Om mere stærkt det er, om mere mat;
Om ingen Smerte yttrer sig forinden,
Om ingen Farve viser sig paa Kinden.

Saa, Englen lig ved Graven, sidder hun,
Til Søvn og Træthed hende overmande,
Til Drømmens lette Billeder sig blande
Med hendes Tanker næste Morgenstund.
Da synker over Leiet hendes Pande,
Den bløde Pude kysser hendes Mund,
Og over Kind og Bryst og Arm sig lægge
De dunkelbrune Lokker, lig et Dække.

Hun slumrer; men den friske Morgen føder
I Charles Kraft og Liv — han vaagner let;
Han kaster Blikket rundt, og strax det møder
Et Hoved, hvilende paa Sengens Bræt.
Jo meer han seer, desmere Kinden gløder,
Og da hans Øie nu, af Skuen træt,
Fortryllet og bedaaret halv sig lukker,
Han længselfuld af Hjertets Dybde sukker.

Men dette Suk Dione's Øre naaer,
Den drømmefulde Sjæl det atter vækker:
Det dunkle Øie hun iveiret slaaer,
Mens yndigt Purpur hendes Kind bedækker.
Ned synker Blikket, og med Haanden lægger
Tilbage over Skuld'ren hun sit Haar,
Og let de lette Fødder nu sig fjerne —
Saa flygter imod Morgen Nattens Stjerne.

Men ingen Slummer lægger meer sit Bind
Om Charles' Pande — drømmende han støtted
Med Haanden tankefuld og taus sin Kind.
Han sidder, som om Øret henrykt lytted
Endnu til fjerne Toner — som benytted
En mægtig Fee til Trylleri hans Sind.
Saa sidder han — og hvad han nu betænker,
Det kjender Amor og de unge Enker.

Ja Drømmeri af Kjærlighed og Savn!
Som Sjælen i et Net af Tanker hyller,
Som Hjertet med en mægtig Attraa fylder,
Og let os drager i hverandres Favn;
O Følelse! som vi vor Tilvær skylder —
Hvo nævner Barnet ved sit rette Navn?
Blod, Sandser, Sympathie og Uundværlighed,
Composition af Længsel og Begjærlighed.

Dig takke vi for Ægteskab og Vugger,
For unge Sjæles gaadefulde Form,
For Hjertets Fred og Lidenskabers Storm,
For Livets Suurdei og for Livets Sukker.
Din Frugt hver Skabning paa sin Vandring plukker,
Thi dig Naturen skrev som Alles Norm.
Om Alles Bryst du yndig Armen slynger,
Du, Livets Barn, som Livet selv forynger.

Du lokker os til Amors Lotterie,
For der at prøve Ægtestandens Lykke,
For med Gevinsten os et Huus at bygge,
Med enten Himmel eller Helved i.
To Lodder bringes der — og vælge vi,
Beroer dog Træffet paa Fortunas Nykke.
Hvad begge gjemme, vil jeg her fortælle;
Forresten kan det sees af hver Novelle.

Til Frokost Tvedragt giver os det første,
Til Middag daarlig Mad og aldrig Ro,
Til Aften Strid om hvo der er den største,
Skjøndt ofte man er smaae nok begge To.
Til Ryggen bringer det en dygtig Børste,
Til Vandring gjennem Livet snevre Skoe,
Til Hvile, for at Hjertet kan sig vende,
En Seng, som, gjort til To, har Plads til Trende.

Det andet lutter Harmonie os gi'er:
En trofast Skulder, som hver Byrde letter,
En Krands af Roser til vor Ungdoms Ziir,
Hvorom sig Eviggrønt som Ramme fletter;
En Trøst, der i det Værste hos os bli'er,
Et Bryst, som ingen kjærlig Drøm forgjetter,
Et dobbelt Smiil og Suk i Fryd og Nød:
Eet Bord, een Seng, eet Maal i Liv og Død!

O Harmonie af tvende Sjæles Klang!
Disharmonie af tvende Sjæles Toner!
Spil, som i Livets underfulde Gang
Sig let fornyer i alle Verdens Zoner.
O Hurlumhei af Ægtemænd og Koner!
Af Folk, som gjør sig Veien let og trang,
Af Folk, som kun den stille Gangsti kjende,
Af gamle Piger og af Pebersvende!

Frit Valget er, men selv er ei vi frie.
Hvert Indtryk tager Hjertet i Forpagtning;
Nye Lidenskaber, gamle Minders Slagtning
Og Hængen op i Røg, tilstede vi.
Meest staaer den hulde Letsind dog os bi,
Og fremfor Alting Hensyn og Betragtning
Til hvad man drikker og til hvad man æder,
Til Huus og Hjem, til Guld og Rang og Hæder.

Er da den evigunge Amor død?
Der eengang sine gyldne Pile sendte
Fra Himlen ned, mens sødt hans Lyra lød,
Til Jordens Hjerter, som for ham kun brændte.
Er Luen slukket? den, som Faklen tændte
For tusind Slægter gjennem Liv og Død.
Brast Gudens Bue, da hans Magt fik Tøile
I Rigmands Guld, i Kammerherrens Nøgle?

Da Handelsvare Hjertets Rigdom blev,
Og Skjønhed kun et Fond, hvoraf man henter
Sig Ægteskabets Capital og Renter
Ved Mellemkomst af Kys og Kongebrev;
O Kjærlighed, som aagrer med Procenter!
Gjør Skjøgen værre, der sin Gunst forskrev?
Nei, Klogskab vaager kun, men Amor sover.
O Skuespil, at lee og græde over!

Hist knæler en forelsket Ungersvend
Ved Foden af sin Donna: Fagre! Hulde! —
Saa taler han — forjag dit Hjertes Kulde,
Og elsk, som jeg dig elsker, omt igjen;
Hun seer betænksom paa sin unge Ven,
Og veed ei ret om her hun sire skulde.
Dog endelig med Smiil ham spørger Damen:
Min Herre! ikke sandt — De har Examen?

„O nei desværre!" Det er slemt, min Kjære;
Dog maaskee Deres Fa'er er Cap'talist? —
„O nei!" — O vee! saa faaer vi lade være;
Dog maaskee bli'er De rig om stakket Frist?
„Jeg har en Arv i Vente." — Er det vist? —
„Ja jeg forsikkrer Dem det ved min Ære,
De tred've Tusind staae hos Jøden Levi" —
Hun synker til hans Hjerte: Din for evig!

Saa gaaer det til — thi man vil sig gardere,
Og nødig Pebermø man være vil:
Man Livet seer kun som en Kjøkkenild,
Som Verdens Maal, kun Verden at formere.
Ei er Gemyt og Aand og Sjæl dem mere,
End Lykkens vexelrige Lottospil.
For deres Blik er aldrig aabnet bleven
Det høie Værd af ensom, stille Leven.

De kjende Æren ei, og Stolthed neppe,
Ei Livets Maal, som i os selv vi fik;
Ei Tankens Værd, ei Nydelsen, som gik
Af Hjertet frem ved Haabets Flod og Ebbe;
Ei Sorgens Skjønhed, ei det dybe Blik
Naar Natten ruller ud sit gyldne Tæppe;
Ei Glæden ved Ideernes Modtagelse,
Ei Frugten af vor egen Aands Opdragelse.

O Lavheds lænkebundne Aand! som kun
Af Hensyn kaster sig i Amors Arme;
Som smelter ei ved Kjærlighedens Varme,
Men suger Klogskab af dens røde Mund;
Som for Gevinsten kun har sultne Tarme,
For Følelsen tilovers ingen Stund;
Som kjender Ægteskab, men Elskov ikke —
Som griber Skallen, men la'er Perlen ligge.

Saa gjorde Charles og Dione ei,
Der omvendt handled — og hvem alt vi kjender
Som kjærlige, som ømt forcente Venner.
Helbredet var han, ikke friskt — o, nei,
Han vandrer nu den bittersøde Vei,
Af Elskov dobbelt saaret, nu han brænder.
Han sætter ned sig hos Dione nu,
At tage Afsked var hans faste Hu.

Først stammed han sin Tak med sagte Stemme;
Hun svarer kun med sænket Øiekast —
Saa bad han hende, aldrig sig at glemme;
Da sukker hun som Hjertets Lænke brast.
Nu hendes Hænder han i sine gjemme,
Dem kysser han — dem trykker ømt han fast —
Da mødtes deres Blik i Lyst og Smerte:
Da sank Diones Hoved til hans Hjerte.

Det første Kys — hvad løser Hjertets Tvivl,
Som dette Pant, af Kjærlighed opfunden?
Dets Ydre funkler reent af Amors Smiil,
Og Psyches Længsel ligger gjemt paa Bunden.
Al Sjælens Ømhed svæver da paa Munden,
Al Hjertets Varme vaagner da med Jil —
Alt vækkes da — det Bedste og det Største;
Thi hvad har Magt i Livet som det Første?

Den første Barndom og de første Minder,
De første Toner af vort Hjertes Røst,
Det første Haab, som meer og meer forsvinder
Med Sjælens Gjenklang af dens første Lyst;
De første Taarer over Barnets Kinder,
Den første Lærdom i dets unge Bryst —
Kort, alt det Første er vort Hjertes Lindring,
Det første Kys dets yndigste Erindring!

Og denne Salighed Dione byder
Sit Nectarbæger nu — mod Charles vendt
Er hendes Sjæl, igjennem Diet sendt,
Der, fyldt med Taarer, hendes Indre tyder.
Halv drømmende, hver Følelse hun nyder,
Med Længsel blandet, forhen ubekjendt —
Saa sidder hun, til Timens Slag dem vækker,
Til Afsked hendes Fryd med Sløret dækker.

Og hun er ene — paa sin lette Hest
Hun seer ham flyve bort saa let som Vinden.
Hun støtter tankefuld sin Haand til Kinden,
Og følger med sit Blik den kjære Gjest.
Han vender tidt sit Hoved, og forinden
Han taber sig bag Skovens sidste Nest,
Han kysser ømt til Afsked paa sin Finger —
Og Kysset hende naaer paa Lynets Vinger!

Men i den samme Stilling taus hun dvæler,
Og Blikket vandrer i det samme Rum,
Og Læben smilende forbliver stum,
Mens Sukket sig fra hendes Hjerte stjæler.
Saa, bøiet halv forover, halv hun knæler,
Som veied hun med Andagt Mindets Sum,
Som hun tilbedte nu det nys forsvundne,
Det nu med hendes Sjæl saa nær forbundne.

Kun halv bevidst, hun halv i Drømme sad,
Og med sit eget Hjerte ømt hun taler;
Men Øiet følger Solen nu, som daler
Bag zephyrlette Skyers fjerne Rad.
Dens funklende, dens sidste Lue maler
Med Rosens Rødme Lundens lyse Blad —
Den synker meer og meer, men Skyen arver
Dens Straaleglands, dens purpurrøde Farver.

Og Lysets underfulde, stolte Død
Dione tankefuld betragter nøie;
Og let med Skyen følger hendes Øie,
Der flyver gjennem Luften luerød.
Dog snart den graaned, men paa Himlens Høie
Gik klare Stjerner frem af Mørkets Skjød,
Og Nattens Herlighed sin Port oplukker —
Alt seer Dione, bævende hun sukker:

„O hvad er Livets fagre Glands? Forsvunden
Som Solen hist er snart dets gyldne Pragt;
Selv Mindet klæder sig i Skyens Dragt,
Fordunkles let som den i Aftenstunden.
Dog — svandt end Straalen her ved Tidens Magt,
I næste Øieblik paany oprunden,
Den glimrer mere reen, i stille Glands,
Lig Nattens høitidsfulde Stjernekrands."

Men Stilhed nu omsvæver Alt, og trykker
Sit tætte Segl paa alt det Skabtes Mund,
Og frem af Skoven gaae de stille Skygger,
Med lette Taager fra den kjøle Lund.
Og al Naturen sig et Leie bygger,
Og Alting synker i det tause Blund —
Dione reiser sig, thi Hvilen kalder:
Fra Tankens Arm til Søvnens Bryst hun falder.

Fra denne Dag hun Charles daglig seer,
Fra denne Dag man aldrig meer ham skuer
I Byens Cirkler, Stadens Assembleer,
I Kreds af smukke Frøkner, unge Fruer.
Kun for Dione nu hans Hjerte luer,
For ham er hele Verden Intet meer,
Kun hendes fagre Træk hans Tanker tegne,
Han seer kun hendes Billed allevegne.

Og naar hans Ganger bar ham ud til hende,
Da har ei Lethed nok dens lette Fod;
Og naar fra Høien alt han kunde kjende
Altanens Gitter, hvor den Hulde stod,
Og let sit hvide Klæde flagre lod,
For ham den første Hilsenømt at sende —
Da jog han frem som Lynet paa sin Hest,
Da var det Charles' og Diones Fest!

Da fløi fra Glædens Bue Tidens Piil,
Og før de øined den, var den forsvunden;
Da laante Savn og Sorger Stormens Jil,
Mens Længsel stille sad med Vingen bunden;
Mens begge læste i hinandens Smiil
En Lykke, forhen søgt, men aldrig funden;
Mens hver en Taage bort fra Hjertet veg,
Naar Haabets gyldne Aander sank og steg.

Da gjennem Lunden gik de Arm i Arm,
Og lytted til hinandens kjære Stemme,
Mens, sjeldne Perler lig, der dybt sig gjemme,
De ømme Tanker vugged deres Barm.
Tidt hørte tause de paa Søens Larm,
Tidt drømmende de syntes Alt at glemme,
Naar Vinden kruste Søens blanke Speil,
Og Baaden bar dem frem for fulde Seil.

Og naar til Afsked om et Kys han bad,
Naar om at fjernes Aftenstjernen minder —
Det var som Dag og Nat, der skilles ad:
Hun staaer tilbage med Auroras Kinder,
Han meer og meer i dunkle Lund forsvinder,
Og dækkes meer og meer af Qvist og Blad;
For sidste Gang, lig Glands af tvende Stjerner,
Et dobbelt Blik sig hæver og sig fjerner.

Thi om var Afskedstimen, hvert et Møde
Var som et nyfødt Liv i begges Bryst,
Thi begges Sjæle var for Indtryk bløde,
Og Elskovs Drømmeri var begges Lyst.
Ei fandt som Mange de ved Talen Trøst,
Mens let i Skjemt de muntre Toner løde.
Med Viddets Lyn var deres Fryd ei blandet;
De elsked ene Hjertet — intet Andet.

Men hver en Blomst, der sprang af denne Rod,
Sin Herlighed og Glands for dem oplukker,
Og hver en yndig Frugt dem Længsel plukker,
Og Veien rosenstrøer for deres Fod.
Lig Dalens stille, perleklare Flod,
Som Morg'nens Rødme, Aft'nens Stjerne vugger,
Bar Tidens Bølge deres Lyst forbi —
I jordisk Form en himmelsk Phantasie.

Og hine Lænker, sendt' fra Amors Haand,
Som her i Livet Bryst med Bryst forbinder;
Og hine Traade, hvoraf Sjælen spinder
Sig Følelsens og Tankens Klædebon —
Kort, Sympathie i Hjerte og i Aand
Sig fast og fastere om begge vinder.
Dem fængsled Alt, hvad Livets Baand vi kalde,
Kun Brødens ei, det stærkeste af alle.

De følte kun det Øieblik, som var,
Og dette smykked de med Mindets rene,
Med Haabets straalefulde Ædelstene,
Som Amors rige Hænder til dem bar;
Og deres lyse Guddom var Selene,
Der gav paa Hjertets Spørgen milde Svar,
Der skjenkte Glædens Væld af Nattens Skaaler,
Naar let hun fløi forbi med gyldne Straaler.

Saa flygted Dagene paa Tidens Strøm;
Af Tal kun faa, en Evighed de gjemte.
Den samme Harmonie, saa fuld og øm,
Endnu til begges Lyst sin Harpe stemte;
Endnu den hele Verden begge glemte,
Endnu hang over begge Sjælens Drøm;
Men Alting vexler — Adam er Beviset.
Hvorlænge var han vel i Paradiset?

Ja, Stammefader, for den faldne Stamme,
Som faldt, som falder og som falde vil,
Du gaaer igjen, i Alles Bryst den samme,
Dit Spil forynger sig i Livets Spil.
Vel blev i Æbleprøven du tilskamme,
Men Frugtens Frugt os Alle hører til —
Den gav vor Lever Galde, Saar vor Lunge,
Den gav vort Hjerte Sorg og Piil vor Tunge.

Den bragte ind i Verden Livets Fjender:
Død, Pest og Avind, Sjælekamp og Tvivl.
Af Guld og Vellyst den et Riis os binder,
Og saarer os med Haabets vendte Piil.
Den daarer os med Løn, som Ingen vinder,
Hvorefter Alle gaae med samme Iil,
Med samme Lyst, som Pigen efter Flitter,
Som efter Skinke døbte Isra'litter.

Den bringer til hvert Hoved Martyrglorien,
Til hver en Pande Tornekronens Ziir;
Med loiet Hæder den vort Bryst indvier
I Undergangens Time til Victorien.
Kast blot opmærksom Øiet paa Historien,
Og see hvor Alt tilsidst kun Navne bli'er,
Hvor Storhed, Ære, Kraft og Haab forsvinder —
Hvor Mindet selv fortrænges kan af Minder!

Dog — midt i Sjælens Kamp og Livets Tæring,
Den rakte til vort Hoved Taalmods Krands,
Den kaldte frem af Natten Lysets Glands,
Et luttret Bryst af Lidenskabers Gjæring;
Den gav til Aanden Tankers rene Næring,
Til Hjertet Skjønheds, Kjærlighedens Sands;
Til Gjengjeld os for Paradisets Have,
Udødeligheds Glimt ved Venners Grave.

— Men til mit Par igjen, som jeg forlod,
Da paa min Vei jeg Stammefa'eren mødte,
Da mine Saar ved Syn af Adams blødte,
Mens jeg ved Kundskabstræet stille stod.
Til Dandserinden nu paa staa'nde Fod!
Som Tanken let, skal Scenen hurtig flytte;
Indhente snart jeg skal, hvad tabt er vorden.
Uorden har jeg ei, skjøndt ingen Orden.

Det er en yndig Aften — Himlen spreder
For Øiet ud sin funklende Azur,
Mens for den lette Zephyr Stilhed reder
Et Leie hos den slumrende Natur.
Og dybt fra Skovens dunkelgrønne Buur,
Hvis stille Hvælving Fuglechoret freder,
Lød Gjøgens Kuk og Nattergalens Sang:
Snart Tonen døde — snart den atter klang.

I Land fra Baaden stiger just Dione,
Ved Charles' Arm hun stille vandrer frem;
Og Luftens Lethed, Fuglens Fløitetone
I Aft'nens Trylleri fortrylle dem.
De tage Veien mod det nære Hjem,
Hvis Tag sig hæver over Træets Krone;
Nu standse de — og atter nu de gaae —
Og nu som drømmende de stille staae.

Og som een Tanke ledte nu dem begge,
De slynge Armen om hinanden fast.
Hans Skulder bærer som en yndig Last
De dunkle Lokker, der lig Slanger lægge
Sig om Dione's Pande, og bedække
Som fineste Slør de varme Øiekast.
Saa drømmende — mod Brystet Brystet trynget,
De staae lig Marmorsøiler ømt omslynget.

Men Livets Flamme, ikke Stenens Kulde,
Med Purpur farver begges fine Kind;
En Taare liſter ſig i Øiet ind,
Som alt de aned at de ſkilles ſkulde.
Og kun i ſig bevidſt, for Verden blind,
Med Tanker, af den ſamme Længſel fulde,
De vugged ſalig Glæde, yndig Smerte,
I Form af ſagte Suk, i deres Hjerte.

O, at et ſligt Minut ei Evighed
Til Moder ſik, ſkjøndt det ſik al dens Lyſt;
O, at kun Drømmen lig er denne Fred,
Kun Øieblikkets let fortrængte Røſt;
O, at med Tiden Templet ſtyrter ned,
Som Haab og Elſkov bygged i vort Bryſt;
O, at kun Lynets Glimt er Livets Kjærlighed,
Dens Frugt kun Savn, Erindring al dens Herlighed!

Men ved den løvbekrandſte friſke Kilde
Vi træffe atter paa det unge Par;
I Græsſet hun, ved hendes Fod, den lille,
Beſkeden Charles ſig et Sæde ta'er.
Og ſødt i Skumringen de hviſke ſtille,
Paa Hjertets Spørgen giver Læben Svar,
Og Kinden brænder høit af Amors Luer,
Mens Øiet funklende i Øiet ſkuer.

Dione let sig over Charles helder,
Og begge lytte som til Aanders Chor,
Til Kildens Vand, der frem af Høien vælder,
Melodisk pladskende paa vaade Jord.
Om Nymphen, som i denne Kilde boer,
Et gammelt Eventyr hun nu fortæller,
Der endes med den skjønne Ridders Død,
Hvis Klagesang fra Dybet ofte lød.

Og Charles vender Hovedet tilbage,
Og smægtende han seer i hendes Blik.
Som Gjenklang af den døde Ridders Klage,
De sagte Sukke fra hans Læbe gik;
Ved deres Magt blev hendes Tanker svage,
Og dobbelt Styrke hendes Længsel fik,
Men hvad den attraaer, ikke selv hun veed —
Da boier Charles sig i Græsset ned.

Og paa den lille Fod hans Læbe trykt er,
Før hun det mærker, bævende og ømt;
Sin Haand oplofter bønlig han paa Skrømt,
Som om han for Dione Vrede frygter.
Dog blev af yndig Rødme kun han dømt,
Af Blik, hvori for Ømhed Strenghed flygter,
Af Taushed fra en Røst, ham nys saa huld,
Af Hjertets Svulmen, mere høi og fuld.

Og nær og nærmere han rykker hende,
Og mere smeltende blev nu hans Røst:
Et Kys! o eet kun paa dit fagre Bryst,
At al dets Kjærlighed jeg maa erkjende;
Den Blomst, som hviler der, hvor al min Trøst
Nu yndig slumrer, som et Tegn du sende —
O giv mit Haab et Svar i denne Nellike!
Hun sukker: o jeg vil — dog nei! — jeg vil ikke.

Du vil ei? — Er saa mildt dit klare Øie,
Og dog saa haardt dit Hjerte? — Grumme! du,
Hvis Øre lukker sig for Længsels Hu,
Hvis stolte Bryst vil ingen Bønner høie. —
„O Charles! hvad din Læbe fordrer nu,
Er Træets Krone, som du vel kan bøie,
Men Duft og Farve skal det da forlade —
Dets Skjønhed visne som de visne Blade".

Dog — hvor er Svaghed, som ei overmandes?
Han trykker til sin Mund det kjære Pant.
Dione s Øie, som af Taarer vandes,
Ved Charles' Hjerte kun en Trøster fandt.
Lyst, Smerte, Smiil og varme Kys nu blandes,
Og Amors gyldne Vaaben Seiren vandt;
De glemte hver Beslutning, Jord og Himmel,
De sank beruste hen i Amors Svimmel.

Men rundt om dem de lette Skyggers Rige
Nu herſker med ſin underfulde Magt;
Med Dunkelhedens Net er Alt belagt,
Og Lyſets Straaler nu tilbage vige.
Det Timen er, hvor Drøm og Sandhed krige,
Hvor Taushed over Jorden holder Vagt,
Hvor Billedet ſom Aand gaaer ud af Rammen,
Hvor Aand og Form i Søvnen ſmelter ſammen.

Ja rundt om dem nu Livet ſig forkynder
I Dødens Skikkelſe — mens overalt
Et andet, et bevidſtløs Liv begynder.
Nu Dækket mellem Jord og Himmel faldt,
Og fordums Synder, frem af Graven kaldt,
Lig Skyggen til det gamle Hjem ſig ſkynder.
Nu Søvnens Engel over Jorden vandrer —
Al Livets Sandhed han til Drøm forandrer.

Men over dem den høitidsfulde Nat
Med gyldne Stjerner hang — fra Søens Bølge,
Som dunkle Taagers lette Slør fordølge,
Gik ſagte Suſen gjennem Buſk og Krat.
Som havde Sorgens Aand vor Jord forladt,
Som gik med hvert et Vindpuſt Fred i Følge;
Saa hviilte ſtille Luft og Sø og Eng
I Taushed ved Dionés Brudeſeng.

Tredie Sang.

Let Tiden ruller, hvad den med sig bringer
Forandrer let sin vexlende Gestalt;
Alt kommer frem, og derpaa svinder Alt,
Og svagt og svagere hver Gjenlyd klinger.
Kraft, Ungdom flyver bort paa snare Vinger,
Lyst er som Draaben, der i Havet faldt,
Al Livets Glands er Lys, som Natten slukker,
Et deiligt Øies Blik, som Døden lukker.

See, denne Sandhed, der sin Skygge hænger
Om alle Livets Stjerner — dette Ord,
Der sluger alle Tanker, det sig mænger
Som bitter Latter i hver Glædes Chor.
Som Pilen det igjennem Sjælen trænger,
Som Slangen det om Hjertet fast sig snoer,
Og mens vor Kraft til Jorden ned det tynger —
Mens vi forældes — det sit Liv forynger.

Hvor findes Balsam vel for dette Saar?
Hvor Urten, som os denne Vunde læger?
Hvor Livets fulde, rosenkrandste Bæger,
Hvis fjerne Bund vor Læbe aldrig naaer?
Hvor Frugten, som med samme Kraft os qvæger
I Barndoms, Ungdoms som i Manddoms Aar?
Kort, Alt forenet, som vor Aand behøver,
Som Hjertet trøster, hæver og bedøver.

Thi hvor er Tro, som ei af Tvivlen fældes,
Og hvor er Haab, hvis Glands i Graven faldt,
Og hvor er Kraft, hvis Styrke ei forældes,
Hvor Kjærlighed, som Tiden ei har qvalt?
Hvor Gjerninger, hvis Grændse kun er Alt?
Hvor Tanker, Følelser, hvis Sum ei tælles?
Hvor Nydelser, hvor ei den sidste Rest
Var Tomheds, Flauheds, Kjedsomhedens Gjest?

Forsage, det er Læren kun — forsage,
Er al vor Viisdom — Livets hele Frugt;
Den Rest, som af vor Virken bli'er tilbage,
Den Blomst, som modnes ved Erfarings Tugt.
Vel er kun Sorg dens Rod, dens Duft og Lugt
Kun Kulde, Bitterhed og mørke Dage:
Dog voxe skal den, til den kolde Steen
Bedækker Hiertet, Jorden vore Been.

O Hvile, Hvile! du, som Haanden strækker
Imod os ud, og trykker til din Barm
Hvert saaret Hjerte — du, som kjærlig lægger
Dets hele Byrde paa din stærke Arm;
Som mild vort Øie med dit Kys bedækker,
Som vugger sødelig foruden Larm
Hver Sjæl i Slummer, mens din mørke Broder
Sin Fakkel slukker — du er Trøstens Moder!

Ja Hvile! du vor Barndoms første Amme,
Naar Livets første Skrig undslap vor Mund,
Du fulgte os paa Vandringen den samme,
Vor Smertes bløde Pude var dit Blund.
Du reder Leiet i den sidste Stund,
Dit sidste Kys vi ubevidst annamme;
Du leer af Tiden, thi fra Evighed
Dit tause Væsen drømmende steg ned.

Dog barnløs ei du gjennem Livet gaaer,
Vor Pleiemoder! selv en Flok du eier
Af fagre Børn, hvis Form dog Intet veier,
Skjøndt deres Aand fra Jord til Himmel naaer.
De fik dit milde Blik, dit gyldne Haar;
Om Haabets Straaler deres Liv sig dreier;
Dem binder ingen Lænke, Tidens Magt
Fordunkled aldrig dine Drømmes Pragt.

Nu for Dionés Blik de gynge mildt;
Lig Sommerfugle af de dunkle Larver,
De stige frem i rosenrøde Farver
Af Længsel, mægtig vakt, men ikke still't.
Og Sjælen, i et Net af Tanker hild't,
Al Drømmens Glands, al Tankens Uro arver,
Og begges Virkning man paa hende seer:
Mens Øiet er tungsindigt, Læben leer.

Saa staaer hun paa Altanen — Hjertet venter
I Frygt og Længsel, mens det klare Blik
Paa Veien, langs de solbestraalte Stenter,
Grev Charles søger efter vante Skik.
Og dobbelt Varme hendes Hjerte henter,
Og dobbelt Rødme hendes Kinder fik,
Hvergang en Støvsky sig paa Veien hæver,
Hvergang af Skoven frem en Skygge svæver.

Men ei han viser sig paa fjerne Sti.
Secund, Minut og Time langsomt svinder;
Og Smilet flygter fra Dionés Kinder,
Fra hendes Hjerte Drøm og Phantasie.
Til hendes Sjæl Erindring Veien finder,
Og lette Billeder gaae let forbi:
Hun rødmer høit med eet, og Ho'det bøiet
Til Brystet synker, og til Jorden Øiet.

Da seer iveiret hun, og seer en Rytter,
Som kommer Høien meer og mere nær,
Og hurtig hendes Kind sin Farve bytter,
Med Rosens Purpur vexler Liliens Skjær.
Urolig hendes lille Fod sig flytter,
Og, som et Skjold mod vilde Tankers Hær,
Paa Hjertet fast den høire Haand hun lægger,
Mens Øiet med den venstre hun bedækker.

Dog, det var ikke ham — Dianes Frygt
For Gjensyn nu forvandler sig til Kummer,
Og hvert et Savn, som hendes Hjerte rummer,
Har nu som Taarer op til Øiet søgt.
Dog venter hun — skjøndt alt i stille Slummer
Naturen og dens Skabning hviler trygt;
Dog venter hun — skjøndt Venus' stolte Øie
Alt vandrer over Nattens dunkle Høie.

Og træt af Sjælens Kamp hun søger Hvile,
Og næste Morgen føder Haab paany;
Men Dagen flygter, og dens Timer ile
Lig Skygger, der med Skikkelserne flye.
Som Stormens Hviin igjennem Luftens Sky,
Saa flyve gjennem Tiden Tankens Pile;
Enhver forgiftet vender atter hjem:
Dianes Hjerte Skiven er for dem.

Fra hver en Kant med Uro hun fornemmer
De fulde Toner af Forventnings Sang,
Der gjennem tusind længselfulde Stemmer
Ved Dag og Nat for hendes Øre klang.
Lig Flodens Dæmning, som dens Bølger tæmmer,
Men aabner for dens Draaber dog en Gang,
Saa holder hendes Haab nu knap tilbage
Den stormende, den atterfødte Klage. —

En Uge gaaer — endnu den samme Længsel
Med Frygt og Sorg behersker hendes Aand;
Hun sidder som en eenlig Fugl i Fængsel,
Og vandrer, Fangen lig, i tunge Baand.
Hvo fører hendes Sjæl af Sorgens Trængsel?
Hvo løser Lænken vel med kjærlig Haand?
Ei han, som ene kan — han sender ikke
Sin Trøst i Ord, sin Kjærlighed i Blikke.

Dog — Sygdom fængsler nu maaskee hans Fod?
Begjærlig griber Tvivlen dette Anker.
Et Billed danner hun sig let i Tanker
Af styrtet Ganger og af Charles' Blod.
Da stiger hendes Angst med hendes Mod,
Da voxer Frygten medens Hjertet banker:
Hun sender strax til Byen en Stafet
Med tusind Hilsner, gjemt' i en Billet.

Snart Budet er tilbage og fortæller:
Den unge Greve havde ei han seet,
Men vel hans Moder og et Par Mamseller,
Som Brevet havde læst og derpaa leet.
Ham Grevens Moder derpaa havde be'et,
Det Svar at bringe, som han frygtsom melder:
Hvert Baand, hvorpaa Dione Haabet bygger,
Rev hun, som Brevet selv, i tusind Stykker.

Dione skjælver, dog kom intet Ord
Fra hendes Læbe; ingen Taarer trille
Fra hendes Øie — tankefuld og stille
Hun hefter Blikket paa den dunkle Jord;
Og som et Lyn igjennem Sjælen foer,
Som hver en Dæmning brast for Hjertets Kilde,
Sig hæver svulmende det unge Bryst —
Det føder Sukket, tause Smerters Røst.

Thi ogsaa Tausheb har sit Sprog, og Stemmer
I Mine, Suk, i Stilling og i Blik;
Og meer Veltalenheb de ofte fik,
End Ordet, som i Verdens Larm man glemmer.
Hvad Sjælen dybest aner og fornemmer,
Ud over Læbens Mure sjelden gik;
Men ingen Skranke Tausheds Sprog kan hindre —
Det aabner os et Hjertes hele Indre.

Og daglig slutter sig Dionés Sind
For Verden meer — kun drømmende det lever;
Det hvert et Billed af Erindring væver,
Men Livets Indtryk lukker ei det ind.
Taus sad hun hele Timer, Haand ved Kind,
Og saae i Luften ud, mens Skyen svæver
Med alle Farver verlende forbi:
Et Speil af hendes Sjæls Melankolie.

Dog hvad er Ord fornødne? — Samme Spil
Kan her beskues som paa Livets Scene:
Først Smertens Frugt fra Sorgens fulde Grene,
Saa Hjertets Kamp før det sig lukker til;
Først Haab og Sorger, derpaa Sorg alene,
Først Længsels Taarer, derpaa Angers Ild;
Først dobbet Kraft i hver en sød Fornemmelse,
Saa Slaphed, Sløvhed, Kulde og Forglemmelse.

Dog før hun sank i denne Agonie,
Før hun et Vrag for Lidenskaben driver
Paa Tidens Bølger, som gaae let forbi,
Et kjærligt Brev hun til Grev Charles skriver.
Dets Indhold nu tilbedste her jeg giver,
Dets Virkning først om lidt erfarer I.
Dets fine Skrift med lette Sving var ziret,
Men Taarers Spor var synlig paa Papiret.

Du svigter mig — du flyer mit Øies Blik,
Skjøndt ømt jeg kalder, du vil ei mig høre.
Du lukker for mit stille Suk dit Øre,
Og rækker bortvendt mig den bittre Drik.
Alt svinder nu — mit stolte Syn forgik;
Og Intet meer kan mig tilbageføre
Dets Lys, dets Glands, dets lette Trylleri;
Kun Tanken har jeg nu — det er forbi!

Det skulde være — nu velan! ei Klage
Skal disse Linier bringe fra mit Bryst,
Ei Raab, som uden Gjenlyd gaae tilbage,
Ei Savn, som vende hjem foruden Trøst;
Kun milde Ord, som ei dit Hjerte nage,
Kun Tankens Speil af den forsvundne Lyst,
Kun Ordet, tomt for dig, for mig en Lindring;
Kun skuffet Haab og dyrebar Erindring.

Hvad er et Ord? — Farvel! — og dog en Smerte,
Den bittreste, er gjemt i dette Ord:
En Grav for Alt, hvad dette Bryst begjerte
Af Elskov, Lykke, Fred paa denne Jord;
Den sidste Blomst, der sprang af dette Hjerte,
Hvis sidste Haaben i dens Bæger boer —
Tag alle Blade du! thi Duft og Farve,
Som du gav Liv, til Afsked du skal arve.

Min Sjæl er træt; men ingen Slummer falder
Paa dette Øie — kun min Tanke gaaer
I Sorgens Dragt igjennem Fortids Haller,
Og stille ved hvert yndigt Billed staaer.
Da vaagner Smerten først, og Længsel kalder,
Jeg strækker Haanden ud — men ei den naaer
Den flygtige, den lette Hær af Minder,
Som tryller, smiler, vinker og forsvinder.

Da vækkes jeg, til Liv og Mørke kaldt:
Sjæl, Hjerte, Øie gjemmer nu kun Savnet
Af alt det Herlige min Arm har favnet,
Af dig, din Kjærlighed og din Gestalt.
O Charles! som mig flyer — af hvem kun Navnet
Endnu jeg har, skjøndt dette Navn er Alt,
Alt, som jeg tænker, føler: Lyst og Kummer,
Mit Hjertes hele Sprog naar jeg forstummer.

O, du — men Taaren falder ned og sletter
Mig Skriften ud; og tørres end den bort,
Den vælder frem paany — som Smerte sætter
Den sig ved Tanken fast, og gjør den kort.
Thi lad mig ende! Dig jeg ei forgjetter,
Naaer end mit Hjerte Verdens Haan og Tort.
Farvel! Farvel! Jeg har ei meer at skrive;
Kun dette Kys — nei, nei! Og dog — det blive!

Bort sender Brevet hun; dog før det naaer
Det søgte Maal, til Charles vi os vende.
Vi Grunden til hans Adfærd først erkjende,
Før videre i Texten frem jeg gaaer.
O Musa! du, som Hjerterne forstaaer,
Hvis skarpe Blik ei Løgnen kan forblende,
Vær du i denne Labyrinth min Snor;
Led gjennem Tanken mig paa Sandheds Spor.

Thi hvad bevæger Livet? Hvad er Grunden
Til Hjertets Flygtighed? Af hvilken Magt
Er Villiens stærke Haand i Lænker lagt,
Og Aanden, naar den kæmper, overvunden?
Hvad skaber Lunets vexelrige Dragt,
Og lokker Graad af Øiet, Smiil af Munden?
Hvad dræber, livner, vækker, sløver Alt?
Det Svaghed er, af Andre Styrke kaldt!

Den bringer af de smaaligste Motiver
De største Virkninger i Livet frem:
Den skiller Hjerter, og forener dem,
Og i det Skiftende den ene bliver.
Vor fundne Lykke den igjen fordriver,
Vort sundne Haab den lokker atter hjem;
Dens Barn er Forsæt — yndigt og forfængeligt
Er dette Barn, lig Taarerne forgængeligt.

Og Svaghed Charles nu i Baandet holder,
Som Forhold knytted — Hensyn er dets Navn.
Forstanden for hans Hjerte nu et Skjold er,
Naar dette vinker til Diones Favn.
Og naar hver Tone i hans Indre Moll er,
Betragtning fører ham til Ærens Havn,
Til Valget blandt den høieste Noblesse,
Til Giftermaal med rigeste Comtesse.

Men det som gjør, at nu hans Hjertes Indre
Med Hensyns grove Net sig fange la'er,
At nu han seer det Store som det Mindre,
Og med det Smaalige tiltakke ta'er;
Paa dette Læseren vil finde Svar,
Naar han det sidst passeerte vil erindre:
Forbuden Elskov tidt med Kulde blandtes —
Hvis mig man ei vil troe, man troe Cervantes.

Og Verdens Stemme fanger nu hans Øre;
— Thi Moden har Dione Ryggen vendt —
Den taler om at lade sig forføre,
Om Dine, som lidt Skjønhed har forblendt;
Om Damer, som i Ring med Taaber kjøre,
Skjøndt slige Damer kun er lidt bevendt;
Om visse Folk, ja reentud om Dione,
Som gi'er et Hjerte for en Grevekrone.

Dog meer end Alt hans Moder, Fru Grevinden,
Der, i Parenthesis, en Dame var,
Som fordum havde været svært i Vinden,
Og Skjønheds Mærker end til Skue bar;
Som, intriguant foruden og forinden,
Paa hvert et Spørgsmaal gav et konstigt Svar —
Ja meer end Alt Grevinden, hans Fru Moder,
Gav nu til Charles' Spil de falske Noder.

Hun holdt hans Fod den første Dag tilbage
Med moderlige Raad og kjærlig Bøn;
Den anden Dag hun brugte Graad og Klage,
Samt Bibelsprog om den forlorne Søn;
Den tredie, da hvert Middel vil forsage,
Gi'er hun ved Andre ham et Vink i Løn,
Som tyder paa, om ikke just udtrykkelig,
At fleer end ham hans Donna gjorde lykkelig.

Og daglig bryder ned hun Steen for Steen
Af Amors gyldne Tempel i hans Hjerte;
Hun lyser op med Avinds klare Kjerte,
Og spinder Haan og Spot af Viddets Teen;
Tilsidst hun bruger Jalousiens Smerte,
Der gik som Gift ham gjennem Marv og Been,
Der, mens den Sindet trylleriſk bedaarer,
Hans Ømhed fængsler og hans Hjerte saarer.

Og Charles villieløs hvert Indtryk følger.
Han flyver som en letbevinget Boldt
Imellem Kjærlighed, der dybt sig dølger,
Og tusind Hensyn, der ham fangen holdt.
Vel er hans Bryst endnu ei haardt og koldt,
Men Baaden ligner det paa vilde Bølger:
Det flyver op og ned — det sig fortærer,
Mens Svaghed, Elskov, Anger, Had det nærer.

Saa gik han om, et Rov for Covenientsen,
Og daglig blev han meer og mere sløv;
Mens Moderen, for Hjertets Stemme døv,
Hvert skjændigt Middel adler med Tendentsen.
Til Slutningen hun Sønnen gi'er i Kjøb
Til Frøken Datteren af Excellencen:
Den huldе Fine fra den anden Sang,
Hvis Sjæl var lille, men hvis Krop var lang.

Om otte Dage Brylluppet skal stande;
De syv er alt forbi, og Charles staaer
Med urofulde Tanker i sin Pande,
Og seer i Aft'nen ud, hvor Luna gaaer
Paa Himlen frem med Straalers gyldne Haar,
Hvori som dunkle Slør sig Skygger blande.
Den milde Glands hans Hjerte til sig trækker,
Hvert yndigt Billed i hans Sjæl den vækker.

Hvor er Erindring sød, selv naar den saarer,
Hvor fuldt af Veemod er dens lette Smiil;
Hvor funklende er dog dens Blik af Taarer,
Hvor træffende dens tankerige Piil;
Hvor er den hævende, selv naar den daarer
Med svundne Drømme alle Hjertets Tvivl;
Hvor er den kjærlig, naar den Fortid maaler
Med herlige, med underfulde Straaler!

Og som en Gud den hæver Charles' Bryst,
Og som en Seraph gi'er den Aanden Vinger,
Og som et Lyn sig Tanken mægtig svinger
Hen over Himlen af hans svundne Lyst:
Han seer kun Glædens Sæd og Sorgens Høst,
Han seer kun Frugten, som ham Anger bringer,
Han seer kun Fortids Haab han aanded i —
Han hører kun det Ord: forbi! forbi!

I det Moment han faaer Diones Brev.
Den fine Skrift hans Øie let gjenkjender,
Og bævende af Tvivl og Frygt hans Hænder
Det lette Segl af Brevet hurtig rev.
Han sagte læser hvad hun kjærlig skrev,
Begynder forfra hvergang Skriften ender;
Og meer og meer for Øiet Taagen steg,
Og meer og meer fra Kinden Farven veg.

Men Brevet synker let nu af hans Haand,
Der lig et Sorgens Skjold hans Blik bedækker;
Og svulmende som Stormen nu hans Aand
Hver slumrende Erindring kraftig vækker;
Og Hjertet sprænger alle Hensyns Baand,
Og ingen Klogskab meer dets Vinge stækker;
Det hæves atter baade stolt og blidt,
Stærkt i sin Frihed, i sin Styrke frit.

Og Charles, der som gjenfødt nu sig føler,
Som til et andet Liv af Døden vakt,
Nu slutter med sig selv en stille Pagt,
Hvis stærke Varme intet Hensyn kjøler.
Ved den Beslutning kun hans Villie nøler,
At gjøre Alting godt ved egen Magt:
At tage, som hans Mo'er jo vil, en Kone,
Dog ikke Frøken Fine, men Dione.

Som Blomsten nu, hvis tryllerige Duft
Af Vægret op i Luften liflig stiger,
Og, medens Natten bort for Dagen viger,
Udbredes i den ætherlette Luft:
Saa Charles' Bryst, ved Kraft af hans Fornuft
Af Lænken løst, til Haab og Frihed higer.
Selv iler ud han i den lyse Nat,
Af hver en Tvivl, af hver en Sorg forladt.

I Luftens Friskhed vil sit Mod han styrke,
Sit Øie aabne ret ved Himlens Glands,
Forjage Taagerne fra Sjæl og Sands,
Og Amor i hans Moders Stjerne dyrke.
Til den han seer igjennem Aft'nens Mørke,
Mens Foden iler fremad som i Dands,
Let over Torvet hen, og ned ad Gaden.
Ud maa han, ud i Frihed, ud af Staden.

Som saa han gaaer i Elskovs Drømmeri,
Med eet han standses af det Navn Dione,
Der udtalt med en spotsk og lystig Tone,
Klang halv som Haan og halv som Ironie.
Han seer omkring — en Herre gaaer forbi,
Og hvisker atter: Hilsen fra Dione,
Der sværmer i den landlige Natur
For gammel Kjærlighed og ny Amour.

Og leende sig Cavaleren vender,
Og slaaer i Luften med sit spanske Rør.
Men Charles, der forundret standsed før,
Nu efter Skikkelsen forbittret render.
I Maaneskinnet let han Marles kjender,
Der dreier ind ad næste aabne Dør,
Hvor, velbekjendt for hver som Gane haver,
Restaurationen er: „De fyldte Maver."

Og Charles følger ham, for at erfare
Hvad Latteren og Talen sigter til.
Igjennem Ho'det flyver ham en Skare
Af vilde Tanker, flammende som Ild:
Er han fornærmet, han sig hævne vil,
Vil med sin Klinge Spydighed besvare;
Er hun af Ondskabs Haan i Støvet traadt,
Da Død for Haan, og Hjerteblod for Spot!

Dog, før han Salen naaer, vi gaae derind.
Vort Øie fængsler der et yndigt Skue;
Thi smukt belyst af klare Lampers Skin
Er tvende Cabinetter og en Stue.
Og rundt paa Væggene Lampetter lue,
Som lyse op den arbeidsomme Kind
Paa Gjester, der ved fuldtbesatte Tafler
Gjør ivrig Brug af Fingre, Kniv og Gafler.

Og midt i Stuen staaer et Gallabord,
Hvorom den fineste Portion sig flokker;
Hvorfra der raabes i et evigt Chor
Paa Østers, Postei, Steg og Artiskokker;
Paa Cap, Lafitte, Champagne, og hvad Pokker
De sjeldne Vine har for sjeldne Ord.
Der bruger man sin Mund i salig Stilhed,
Og tømmer med det stegte Vildt sin Vildhed.

Her sidder en agtværdig gammel Mand,
Som tandløs paa den møre Budding gumler;
En yngre hist, og af den lærde Stand,
Omkring med Fuglevildt sig lystig tumler;
En tredie skjuler dybt bag Glassets Rand
Sin lange Næse, mens han sagte mumler:
O hvilken Trøst! Det er en gammel Borger;
I Punsch han slukker Huuslighedens Sorger.

Her drikker Officeren op i Viin
Den næste Maaneds forudtagne Gage.
Her henter Candidaten sig Courage
Til næste Dags Examen i Latin.
Agenten hist, hvis Maves Emballage
Ham truer med den snarlige Ruin,
Med fyrigt Die — thi hans Gud er Bugen —
Fra Ret til Ret begiver sig forslugen.

Og med det korte Skjørt, de smalle Tailler,
Med Skaalen, Hebe lig, i høire Arm,
Et halvt Dusin fortryllende Canailler
Opvartning giver under Snak og Larm.
Med dem er mangen Gjest i smaae Batailler,
Om Kys paa Mund og Skulder, Kind og Barm,
Naar Retterne de bringe, yndigt smilende,
Naar rundt de vimse, svævende og ilende.

Men nu forsynet er den hele Slægt.
O hvilken Taushed nu, o hvilken Nyden,
O hvilken sig om intet Andet Bryden,
Og Selvfortaben reent i sit Object.
O hvilken Knasen under Tænders Vægt,
O hvilken Brasen under Saucegryden,
O hvilken Smag ved Retternes Bedømmelse,
O hvilke Drag ved fulde Flaskers Tømmelse!

Det første Underlag med Held er lagt,
Den første Grund til Aftensmadens Bygning;
Fuldendt man har de stærke Retters Tygning,
Og paa Desserten alt har Flere smagt.
Man gynger let sig over Stolens Rygning,
Og aabner Munden — forhen Mavens Tragt —
Til Meningers Bestriden og Forsvaren,
Til broderlig, nyboderlig Passjaren.

Paa Bane bringes nu de skandaløse
Historier fra nyeste Fabrik;
Og Alle vaagne nu, som ellers døse,
Thi Sligt er Kryder selv til bedste Drik:
Man mønstrer under Latter Byens Tøse,
Man kjender alle Glutter paa en Prik,
Og, skjøndt man havde nok af egne Varer,
Man tyer til Casanovas Memoirer.

Men midt i Talens Strøm gaaer Døren op,
Og Marles træder ind med Støi og Bulder;
Et Skjenkebord han hen til Vindvet ruller,
Og hviler der i Mag sin trætte Krop.
Af Flasken, som man bringer og som fuld er,
Han trækker fløitende den lange Prop,
Og af den røde Saft han fuld en Skaal gjør,
Hvorpaa han heel og holden hurtig Kaal gjør.

Og Charles, som fra Gangen er traadt ind,
Ved Alles-Smilen ledes let paa Sporet:
Med faste Skridt han iler hen til Bordet,
Hvor Marles sad med Haanden under Kind.
Forbittrelsen han tæmmer i sit Sind,
Og ta'er med Nolighed og Kulde Ordet,
Idet han beder om Forklaring paa,
Hvad nys han hørte og hvad nys han saae.

Og Marles, der fra Stolen let sig hæver,
Med Latter svarer: „Det er ligefrem!
Og her er Gaaden, som De opløst kræver:
Som Brud De fører Froken Fine hjem;
Mit Hjerte kjærligt for Dione bæver,
Erstatning jeg tilbyde vil for Dem.
Den skjønne Donna jeg mig ydmyg nærmer
Som en til Dret op forelsket Sværmer."

„Det rette Øieblik jeg da benytter,
Thi nøie Kundskab jeg til Damer fik:
Først er man bønlig efter Hyrders Skik,
Derpaa som Don Juan man Rollen bytter." —
Men Charles maaler ham med vrede Blik,
Det hele Selskab reiser sig og lytter —
Og Marles skuer rundt omkring med Lyst,
Og taler pludselig med hævet Røst:

Hvad vente mine Herrer vel at høre?
Hvad fængsler Deres hele Andagt saa?
I unge Lømler, hjem I Næsen kjøre!
I gamle Kegler, smukt tilhuse gaae!
Du lille Mosait, som spidser Øre,
Profiten her af dine Tanker slaae!
Vor Tale gjaldt ei Rachel eller Lea,
Den gjaldt Dione kun, min Dulcinea.

Dog knap har dette Ord forladt hans Mund,
Før Hevnens Lyn i Charles' Øie flammer,
Før Slaget af den Vredes Haand ham rammer,
Lig Torden, der slaaer ned fra Nattens Grund:
Skurk, raaber Charles, hjerteløse Hund!
Som kjender ei hvad Ære og hvad Skam er,
Tag her en Uslings Løn i dette Slag,
Og mød paa Ærens Mark mig næste Dag! —

Hvor ligge Ærens Marker? — Hvilken Vei
Mon føre did, og hvilken Equipage?
Mon Aandens Storhed, Heltemod, Courage?
Mon Troskab, som i Døden svigter ei?
Mon Fromhed, som til Martyr hæver sig?
Mon Viisdom i Taalmodigheds Bandage? —
Mon ikke bedste Vei er Protectionerne,
Og Buk for Mændene og Suk for Konerne?

Thi hvilken Jordbund føder Ærens Træ?
Hvorpaa som Frugter Roes og Virak hænger,
Hvorom sig gabende Alverden trænger,
Og søger stormende om Lykkens Læ;
Hvor ydmyg Hovmod kaster sig paa Knæ,
Mens Haabets lange Næse bliver længer;
Hvor Daarskab sætter sig som Livets Amme —
I tomme Hjerner voxer denne Stamme!

Men derhen dog selv stærkest Hjerne søger,
Og efter Maalet sigter Alles Maal:
Den Lærdes Grublen og den Stærkes Staal,
Poetens Vers og Philologens Bøger.
Did stræber Helten, som sin Glands forøger,
Og Recensenten med sit Ramaskraal,
Og Fruen, der sin fulde Taille tvinger,
Og Frøknen, som i lette Dands sig svinger.

Bemærkes og beundres og erkjendes,
Og paa Erkjendelsen et Tegn at naae;
At blende Andre uden selv at blendes,
At tælles med iblandt de sjeldne Faa,
Som vende Andre uden selv at vendes,
Som ei forstaaes, skiøndt Andre de forstaae;
Med eet Ord: for at synes kun der sørges.
At være eller ei — derom ei spørges.

O Sandhed! alle Dyders rene Moder,
Du ene Store! helligt er dit Navn.
Du, Himlens Støtte, Baand imellem Kloder,
Som slutter al Naturen i din Favn!
At her du ei kan naaes, er Livets Savn;
At, skjøndt din Glands omsvæver vore Ho'der,
Din Varme dog ei trænger i vort Bryst,
Er Sjælens bittre Sorg, er Syndens Høst.

Guds Klædebon! som bort hans Billed kaster,
Guds Aande! som hans Aandes Skabning flyer,
Almagtens Skjold mod alle Svagheds Laster,
Glands, som forjager alle Løgnens Skyer!
O Væsen! som i Døden dig fornyer;
Som, mens mod Undergangen Livet haster,
Ei vexlende, men stille Høihed lig,
Med Taushed svækker alle Løgnens Skrig —

Din Storhed Verden føler, dog den fatter
Din farveløse Glands og Skjønhed ei;
Thi danner den sig selv af dig en Datter,
Som strax med Løgn Principet kalder sig.
Hun føder andre Børn, og disse atter
Frembringe smaae Principer paa vor Vei;
Og naar i dette Snørliv man sig tvinger,
Saa kaldes man en Mand af Grundsætninger.

Og hvor bequemt! Man har dem i sin Lomme,
Man trækker dem med sine Buxer paa,
Man gjemmer dem, naar Dagen den er omme,
I sin Commode, under Laas og Slaa.
Dog ak! nu røres Lidenskabers Tromme,
Og Huller nu paa Viisdoms Lomme gaae,
Og just paa den, hvori man gjemte Tasken—
Hvor blev Principerne? — De gik i Vasken!

Dog friske Leveregler frem man henter,
Og nye Stilladser stilles op paany:
Man roder om i Dydens Elementer,
Istedetfor til Dyden selv at tye.
I Lov og Bud man søger atter Ly,
Gjør hos Erfaring Laan mod høie Renter,
Mens man sit sunkne Mod paany opliver
Med categoriske Imperativer.

Da Sligt nu eengang er Alverdens Lyst,
Vil Leilighed og Tid jeg her benytte
Til visse gyldne Levereglers Høst,
Der malked blev af selve Livets Bryst,
Og hidtil gjemtes i min Hjernes Bøtte.
O, maatte de min svage Broder støtte!
O, maatte de hans Fod en Leder være,
Hans Bryst et Skjold, hans Aand en kraftig Lære!

Vogt vel paa Ild og Lys, som Vægt'ren siger,
Vogt Jer for Leilighed dog meest af Alt:
Thi mangen herlig Fyr, og mange Piger
I svær Uleilighed ved denne faldt;
Vogt Jer for Lykken, naar den høiest stiger,
Vogt Jer for Attisk som for Engelsk Salt;
Men først og sidst dog for en Ven, som vrøvler,
For snevre Hjerter og for snevre Støvler.

Fly Venskab, som man henter ved Pocaler,
Fly Elskov, der faaer Liv ved Klang af Guld;
Fly Menn'skevennen, som ta'er Munden fuld,
Men eier aldrig i sin Pung en Daler;
Fly Leveviisdom, fuld af Idealer,
Og Dyden, naar den Klogskab er for huld;
Men først og sidst de dannede Propheter,
De vandede Poeter og Priveter.

Elsk Frihed over Alt, selv hos din Kone;
Men i din Frihed vær dig selv en Lov.
Elsk den belevne, den galante Tone,
Men had af Alting meest, at blive grov.
Elsk fire Stjerner, som paa Natten throne,
Men bliv ei dunkle Fixbeers Rov;
Nei, tvertimod o Venner! holder Eder
Til fire Damer, fire Vittigheder.

Haab intet Paradiis naar Hjertet luer.
Frygt Intet, kun din egen Sjæls Ruin.
Tro, at den Aand og Form, du kalder din,
Fik Rod i Liv, som Døden aldrig truer.
Er svagt dit Hoved, vogt det vel for Fluer,
Er svag din Villie, vogt den vel for Viin.
See Livets Lyst i Huuslighed og Theevand,
See ingen Trøst i Strikke, Dolk og Ske'evand.

Plei først din Mave, derpaa plei din Lever,
Plei saa dit Hjerte syvende og sidst.
Den Første anbefaler jeg Genever,
Den Anden Dueblod, det Sidste List;
Dem alle Tre, naar Drift og Lyst dem hæver,
At vel de mærke dem som sandt og vist:
Hvad forfra viser sig som meest behageligt,
Paa Ryggen er bedrage= og beklageligt.

Svæk ei din Sjæl ved altfor megen Rørelse,
Brænd ei den ud med Lidenskabers Ild.
Agt paa dig selv, naar Tanken friste vil
Din Aand med Trods, dit Hjerte med Forførelse.
Stol mindst af alle Sandser paa din Hørelse,
Men luk dit Øie op for Livets Spil.
Og, at du Alt paa rette Hylde stiller,
Brug ei convexe men concave Briller.

Spænd Tankens Bue før dens Kraft er tabt.
Tag Verden som igjen dig Verden tager.
Nyt Tiden, som var ei du evig skabt.
Øv Taalmod, naar den indre Orm dig nager,
Naar Glædens Stemme døer i Sorgens Klager,
Og Haabets Aandedrag er engt og knapt;
Men først og sidst, see gjennem Livets Farve:
See hvad der her er Aand, og hvad kun Larve!

Med denne Skat af kraftige Sententser,
Som jeg **ad libitum** en anden Gang
Forøge skal, hvis Publicum det ønsker,
Gaaer jeg til Catastrophen i min Sang.
Vel naae ei disse Ordsprog Viisdoms Grændser,
Maaskee de Manges Øren fade klang;
Dog er min Trøst, at selv de Salomoniske
Fik deres største Værd ved det Laconiske. —

— Let Havet løftes under Morgenrøden,
Den hvide Sky i Luften Farve faaer,
Og som en Rose Østens unge Gløden
Frem i sin Herlighed af Mørket gaaer.
Lig Sjælens Anger, der forjager Brøden,
Auroras Glands paa Flugten Natten slaaer,
Mens dunkelblaa den friske Bølge skummer,
Mens Livet hæver sig af stille Slummer.

Og Fuglechoret i den mørke Skov
Ved Duggens klare Perler nu sig fryder,
Der sank fra Himlens Hvælving mens det sov.
Og sødt af Sange Floras Tempel lyder;
Det første Lys, som gjennem Lunden bryder,
Er Vidne til de unge Sjæles Lov.
O, at en saadan Morgen maatte vække
Til Livets Glands Enhver af Dødens Dække!

Men midt i Skoven er en eensom Slette,
Hvor, rustet ud til Kamp, alt Charles gaaer.
Ei Fuglens klare Sang hans Øre naaer,
Ei Vindens Toner, susende og lette.
Hans Sind er aabent kun for blodig Trætte,
Og Hævn og Død ham kun for Øie staaer:
Med Lynets Fart han frem et Brev nu trækker,
Som til sin tause Secundant han rækker.

Alt seer jeg hist paa Stien Marles' Hest;
Thi hør mit Ord: hvis her mit Liv jeg ender,
Ved dig jeg dette Brev Dione sender,
Vær førend Dagen synker hendes Gjest.
Med denne Hilsen bring den sidste Rest
Af Hjertets Anger, som hun da erkjender;
Med dette Suk mit Hjertes sidste Gjeld,
Erindrings sidste, smertende Farvel. —

Paa Pladsen Marles er, og Kredsen drage
Nu Secundanterne foruden Ord;
Derpaa de Plads bag begge Kæmper tage,
Hvis Kaarder som et Lyn af Skeden foer.
Den ene Fod som fast i Jorden groer,
Den anden iler fremad og tilbage;
Den venstre Haand i Luften begge holder,
Den høire, Kaarden svingende, dem Skjold er.

Lig glatte Slanger, der i Sandet leger,
Og skilles nu, og nu sig slynge fast
Omkring hinanden — saa, i flygtig Hast,
Om Marles' Kaarde Charles' sig bevæger.
Den krydser gjennem Luften tusind Streger,
Og flammende, som vilde Diekast,
Sit Maal den søger, ledende kun lidt —
Beslutning med Udførelsen er eet.

Men kold som Stenen Marles staaer; parerer
Med Sikkerhed og Fasthed hvert et Stød.
Med lette Finter Charles han fixerer,
Naar dennes Kaarde frem til Udfald brød.
Og skjøndt det er en Kamp paa Liv og Død,
Med spotske Smiil han Luen dog formerer —
Men i sin Skulder samme Øieblik
Af Charles' Kaardespids et Saar han fik.

Dog stod han rolig — men som Natten sort
Hans Aasyn blev; i Øiet lyste Flammen
Af Dødens Lyn, som Hævnen slynger sammen.
Dog stod han rolig — Kampen varer fort;
Men meer forsigtig gjort ved Syn af Skrammen,
Han bøier Armen og ta'er Kaarden kort.
Med samme Lethed han igjen parerer,
Med samme Smiil han Charles irriterer.

Og denne, kogende af bitter Harm,
Fordobler Kampens Hurtighed, og støder
Med dobbelt Blodtørst efter Fjendens Barm;
Dog Haanden mattes — af et Saar den bløder.
Og Marles' uheldsvangre Øie gløder,
Hans Vaaben suser frem med Kraft og Larm
Mod Charles' Kaarde, som tilside farer —
Og intet Skjold nu Offeret bevarer.

Igjennem Brystet Kaarden vældig trænger,
Og først paa Ryggen frem den atter gaaer.
Tilbage Charles bøiet, halv nu hænger
Paa Staalets Spidse, halv han opreist staaer.
Hans Fjende gjør endnu ham Pinen længer,
Og Kaardefæstet mod hans Hjerte slaaer;
Da flyver Staalet som et Lyn tilbage —
Og Charles sank til Jorden uden Klage.

Og Døden sætter strax sig paa hans Bryst;
Dog før i Tanken hans Bevidsthed ender,
For sidste Gang mod Fjenden Øiet sender
Den stumme men dog tordensvangre Røst:
Et Blik, af Døden mørkt, af Hævnen lyst —
Og Øiet brast, i Hulen det sig vender.
Det saae ei Gjenstand meer paa denne Jord;
Dets lukte Tempel ingen Aand beboer.

Den iler bort — hvor let er dog dens Gang!
Den høres ei — hvor stærke dog dens Vinger!
Paa dem den ud af Tidens Net sig svinger,
Og Rummets Klædning er den nu for trang.
Hvor gaaer dens Vei? — Forstummer du min Sang?
Din Spørgen intet Svar tilbage bringer.
Hvorhen? hvorhen? — Dog hvert et Blik er lukt
For løste Aanders himmelhøie Flugt.

Og ingen Tanke meer den følge kan,
Og intet Øre kan dens Røst fornemme,
Og intet Hjerte røres af dens Stemme,
Den arme Flygtning uden Fædreland!
Skal den erindre Alt? Skal den forglemme,
Hvad her den sødt at fængsle var istand?
Skal sin forsvundne Form den mere finde?
Skal villieløs dens Liv i Alt forsvinde?

Som mellem Dag og Natten Skyggen hænger,
Saa mellem Liv og Død Usynlighed;
Vor Tankes Kraft er at den Grændsen veed,
Vor Tankes Attraa higer meget længer.
Fra alle Kanter frem den væbnet trænger,
Dog alle Vaaben synke matte ned:
Erindring, Grandsken, Slutning, Phantasie,
Alt svigter her — kun Haabet staaer os bi.

Men hvilket Haab? — Mon Længsel det beseirer?
Mon med sin Kraft det standser alle Savn?
Mon hver en Tvivl dets Aandepust henveirer,
Mon Fred og Hvile gjemmes i dets Favn?
Mon Sorgen, der ved Livets Bryst sig leirer,
Faaer Glædens Smiil ved Klang af Haabets Navn?
Der vel for Aanden viser sig fornuftigt —
For Hjertet, ak! kun svagt og let og luftigt.

Og dog en Røst ta'er kjækt det i Forsvaring
Mod hvert et Angreb, mod hver jordisk Magt,
Og træder frem for os i dobbelt Dragt:
Som stille Tro, som hellig Aabenbaring.
Men neppe blev vor Tvivl til Hvile bragt,
Da reiser sig med Vælde flux Erfaring,
Og peger paa det Døende i Alt:
I Lyst, i Sind, i Tanke og Gestalt.

Og hvad er Tro? vor Svagheds gyldne Skjold;
Hvor findes den, vort Hjertes stærke Pandser,
Der rolig fanger alle Dødens Landser,
Og værner Graven selv med Livets Vold?
Ei formes den af ungdomsvarme Sandser,
Af Tanken ei, der staaer i Haabets Sold,
Af Villien ei — kun Bønnen kan den bringe;
Men hvilken Kraft gi'er Sjælen Andagts Vinge?

Kast Byrden bort! Kast Vægten af din Sjæl!
Spræng Lænken for dit Hjertes indre Kammer!
Løft høit dit Blik og dybt i Støvet knæl!
Glem Alting — og i Alting glem dig selv,
Din Kraft, din Hu, din Svaghed og din Jammer!
Hvad da kun halv bevidst din Læbe stammer,
Mens Tanken bader sig i hellig Lyst,
Er Gudens Stemme bag dit eget Bryst.

Ja, hver som trofast søger, vist skal finde;
Og Livets dunkle Forhæng synker vel
Fra Aandens slørbedækte Blik som Skæl,
Om ikke før — saa dog med Formens Hinde.
Dog bort! Til disse Tanker nu Farvel,
Og atter til Dione, vor Veninde —
De sidsteømme Ord, som Charles skrev,
Nu møde hendes Øie fra hans Brev:

— Det aner mig, at aldrig meer vi mødes,
At ei vi mere sees, mit Hjerte veed.
Mit dyrebare Haab, min Kjærlighed
Skal aldrig mere ved dit Bryst forsødes.
En Nat, hvis Slør af ingen Morgen rødes,
Snart paa mit brustne Øie synker ned,
Og ingen Drøm vil mere Sjælen varme,
Som Elskovs svundne Drøm i dine Arme.

O, maatte denne Sorg min Skyld udslette!
Saa at min sidste Anger Naade fik;
O, at endnu engang dit ømme Blik
Mit Hjertes tunge Byrde maatte lette!
Dog være det min Straf, at ogsaa dette
Var lukt for mig da jeg i Døden gik.
Til Kamp jeg iler — hvad er alle Farer?
Jeg veed det vist, mit Minde du bevarer.

Det var hans sidste Ord — som Stormen spreder
Det hver en Taage fra Dione nu;
Alt har hun hørt, sin Skjæbnes hele Gru,
Og om den sidste Trøst hun nu kun beder:
En tro Fortælling af Omstændigheder,
Speil af en Form, som Døden brød itu —
Hvert lille Ord, som Vennen kan erindre,
Hvert Træk af ham, det større som det mindre.

Og bleg' og blegere blev hendes Kinder,
Mens lyttende hun sad foruden Ord.
Tidt Haanden ubevidst til Hjertet foer,
Hvor Tankens smerterige Bølge rinder.
Som sidste Lyd, der døende forsvinder
I fjerne Toner fra det fjerne Chor,
Saa sagte Suk fra hendes Hjerte stige,
Der løftes, og der synker naar de vige.

Men hun er ene nu — og Uro driver
Som Furien nu hendes Fod omkring;
Og Huset snart for snevert hende bliver,
Og rundt hun iler gjennem Havens Ring.
Hun hører Intet, sandser ingen Ting,
Fornemmer Tornen ei, som hende river —
Da standser hun, med eet hun stille staaer:
Som Lynets Slag en Tanke hende naaer.

Og ud fra Haven nu igjennem Skoven
Paa Stien iler hun langs Søens Rand;
Og hendes eget Billed dybt i Voven
Knap hende følger i det klare Vand.
Nu træde hendes Fødder Veiens Sand,
Hvor Solens Straale brænder stærk fra oven:
Hun agter ei dens Brand — ei Foden trættes;
Det lette Skridt af Sorgens Byrde lettes.

Kun fulgt i Løbet af sin egen Skygge,
Hun flyver bort som Luftens snare Vind;
Og Blodets Bølger, som mod Barmen trykke,
Med dunkelt Purpur farver hendes Kind.
Dog fremad frem til sin forsvundne Lykke
Hun jages af sit stormbevægte Sind:
Og Veien følgende, hun naaer til Lunden;
Ved Charles' Grav hun staaer i Aftenstunden.

Den friske Gravhøi stille hun beskuer:
Ei Blomster, ingen Urter pryde den;
Kun Træet hvælver af de grønne Buer
Capellet for Dione's døde Ven.
Og sagte Aftenvinden farer hen,
Mens Solen sender ind de sidste Luer;
Mens gjennem Lundens Grene Gravens Sang
Fra Harpen i Dione's Hjerte klang.

Og bævende lig Bladet knæler hun,
Og dunkle Ord i Jorden ned hun taler,
Og som en bitter Kilde Hjertets Qvaler,
I sagte Toner flød fra hendes Mund.
I hendes Die sig Forventning maler,
Og Øret bøier hun til Jordens Grund:
O kun et Ord til Svar! — Men intet høres,
Kun Lundens lette Blad af Vinden røres.

Selv dette ei! hun sukker — aldrig mere
Vil denne Stemme til mit Øre naae;
Det Bryst, som denne Jord nu tynger paa,
Af svundne Drømme rummer ingen flere.
O Fredens Aander! som mod ham nu gaae,
O, hvo der var, hvor nu I samlet ere!
Og, hvo der fløi til Lyset nu som I,
Fra Graven her den dunkle Død forbi!

Da gik det som en Røst igjennem Lunden,
Og som et Suk fra Træerne det lød;
Som Liv det var, der gjennem Døden brød,
Som Elskedes Farvel i Afskedsstunden.
Dione lytter — Alt er nu forsvunden —
Det sunkne Knæ berører Jordens Skjød,
Og mens fra Jord til Himmel Tanken iler,
Lig Sorgens Marmor hun paa Graven hviler.

Der man den næste Morgen hende fandt
Bevidstløs slumrende — til Graven bøiet
Var hendes skjønne Hoved, lukt var Øiet,
Og Haarets Bølger over Skuld'ren randt.
Hun smilte som et Barn, der er fornøiet;
Men da hun vaktes, dette Smil forsvandt,
Da i sit Hjem hun atter sig befinder,
Da Hjertets Minder blev til Hjertets Fjender.

Thi disse Slag for stærke Sjælen vare,
Hvis brudte Kraft nu hviler svag og mat;
Naar ud den seer, den seer kun Mulm og Nat,
Beboet af underfulde Aanders Skare.
Med dem hun taler, af sig selv forladt,
Og deres Røst hun troer at høre svare
I Stormens Susen, naar forbi den gik,
I Skyens Flugt, i Bølgernes Musik.

Dog stundom kom Besindelsen tilbage;
Lig Stjernen gjennem Nattens mørke Sky
Den trænger gjennem Sjælens stille Klage,
Og alle Taager da fra Hjertet flye.
Da vandred Tanken blandt de svundne Dage,
Da ved sin Harpes Klang hun søgte Ly —
Og høitidsfuldt og veemodsfuldt det klang,
Naar til de rørte Strenge rørt hun sang:

Som Kladet ældes vil vor Jord,
Som Skyggen svinde bort,
Og Alt, hvad under Skyen boer,
Lig Støvet blomstre kort.
Hvi vil du angstes da mit Bryst,
Og hvorfor skjælve nu? —
Et Stjerneskud er Livets Lyst,
Forgængelig som du!

Hvad helder jeg mit Hoved til
I Hjertets bittre Nød?
Hvor er et Haab, som leve vil
I hele Verdens Død? —
Min Trøst forsvandt som Melodie,
Der Harpens Streng forlod;
Min Lyst som Drømmen gik forbi
Paa Glemsels lette Fod.

Men du, der vogter paa min Skat
Af Lys og Kjærlighed,
Der ruger med din dunkle Nat
Paa al min Herlighed:
Du mørke Død, som aldrig døer,
Fra Livets Grandeskjel
Du vinker taus med Sorgens Slør
For evig til Farvel! —

Mens taarefuld i Smerte hun forstummer,
For sidste Gang vi vende Øiet mod
Den ydre Verden, som nu først forstod
Diones Hjerte og Diones Kummer.
Ved hendes Dør den flittig spørge lod
Til hendes Helbred og til hendes Slummer;
Og hun, hvem hele Verden nys rev ned,
Blev Gjenstand nu for Alles Kjærlighed.

En ædel Sjæl! man siger — ved min Ære!
Et trofast Hjerte, saa man taler hist.
Et Bryst saa ubekjendt med Svig og List,
Som altfor ømt til Jordens Dval at bære.
Af hendes Liv skal hver en Spotter lære,
At Sandhed vinder Seiren dog tilsidst,
At Verdens Røst er meer end tom Beklagelse —
Saa raaber nu Enhver i øm Deeltagelse.

Hvorlænge? — Otte Dage! — Ikke længer?
Hvad? Otte Dage er en Evighed
I Livets Strøm, hvor Bølgen snart fortrænger
Den forudgangne Bølge fra sit Sted,
Der ruller, til den sporløs synker ned.
Og derfor vee Enhver, hvis Hjerte hænger
Ved Bølgens Skum, ved Boblens Glimmer fast;
Den brister — Alting bristed da den brast.

Byg ei paa Sand dit Huus, thi bort det svinder.
Stol ei paa Guld, thi falsk er Guldets Klang.
Haab ei paa stolte Smiil af Lykkens Kinder,
Tro ei paa Kjærligheds Sirenesang?
Alt er som Strømmen, der forbi dig rinder,
Ved tørre Bredder vandrer du engang;
Thi giv det Flygtige ei Rum i Barmen,
Og, efter Skriften, hold ei Kjød for Armen.

Alt drive skal dig i dig selv tilbage,
Hvor Tiden slumrer i dit eget Bryst,
Som Kjærnen i dit Indre vil opdrage
Med Livets Tvillingfrugter, Sorg og Lyst.
Du selv er Spire, Vext og Fremtids Høst,
Du selv skal Sæden i dit Huus modtage;
Men hvad i Rummet svæver, fjernt og vidt —
Selv nok saa nær ved dig, er ikke dit.

Du skal forlade Alt, og Alt forlader
Dig tidlig eller seent. Den Rest du har,
Er Frugten kun, som Tankens Blomst dig bar,
Er Hjertets Vælb, hvor Følelsen sig bader.
Hvor tidt end Livets Bog du gjennemblader,
Du finder aldrig hvad din Attraa var.
Dig Verden, og du Verden vender Ryggen,
Fra Lyset bort du vandre vil i Skyggen.

Da skal dit Hjerte længes efter Hvile,
Din Sjæl sig bøie skal for Dødens Magt.
Alt vil du naae; thi Livets Timer ile:
Snart af den lange Gang, af Tidens Mile,
Har du den største Vei tilbagelagt.
Alt hvad du elskte, har Farvel du sagt.
Du staaer beredt og holder Vandringsstaven,
Du venter kun et Bud til dig fra Graven.

Det vinker dig og taler: redt er Leiet,
Redt er den lune Seng for dine Been.
Kom med din Skat, med Alt, hvad du har eiet,
Med Hjertets hele Rigdom; — du er veiet
Paa Tidens Vægtskaal, fuld er Parcens Teen.
Du Mødige! hvem Kundskabstræets Green,
Af Frugter fuld, saa lidt kan lokke mere,
Som Livets Glæder og som Livets Lære. —

— Og Smerten nu Dione s Bryst forgifter,
Og hver en Kraft den dræber med sin Braad.
Den skaffer ingen Lindring sig i Graad,
Men hefter sig i Sjælens dybe Rifter.
Og Alt for hendes Die Farve skifter,
Og Tanken, som har tabt Fornuftens Traad,
En anden Verden nu i hende bygger,
Beboet af Phantasiens lette Skygger.

Men ingen Storme kruse dette Hav,
Hvorpaa i Drømmens Baad hun stille seiler;
Paa Fladen hendes Hjerte reent sig speiler,
I Dybet hendes Sjæl sig maler af.
Og skjøndt det Sande hendes Blik forseiler,
Det Skuffende dog Hvile hende gav;
Og skjøndt forladt af Livets friske Farve,
Sig Psychen rører let i Støvets Larve.

See, Nat det er — og hun paa Leiet ligger
Foruden Søvn, med Blikket heftet paa
Den milde Glands, som yndig Luna skikker
I blege Straaler, der til hende naae;
Der bort igjen som lette Aander gaae,
Naar frem med sorte Dine Natten kigger.
Hun bøier sig, som om hun tolke vil
De underfulde Straalers Vexelspil.

Og pludselig hun reiser sig og svæver
Igjennem Salen ud med lette Skridt.
Altanens Dør hun aabner — Luften hæver
De løste Lokker, som nu bølge frit;
Og Klædebonnet, folderigt og hvidt,
For Nattevindens lette Aande bæver,
Der, hviskende med sagte Melodie,
Dionés Kind og Øre gik forbi.

Der staaer hun — selv en Drøm i Nattens Stille,
Og skuer ubevidst med stive Blik
Paa Scenen ud, hvor Søens Bølger trille
Med sagte Susen, og hvor Maanen gik
Af dunkle Skygger frem, der let sig skille,
Lig Sorgerne ved smeltende Musik;
Hvor sønderrevne Skyer i Luften drive,
Som vexlende fordunkle Maanens Skive.

Hun maaler Jord og Himmel. Rundt hun sender
Som med Forundring Øiet — hver en Larm
I Luft og Sø hun lytter til, og vender
Sig efter hvert et Syn med hævet Arm.
Da løfter sig som Stormen hendes Barm,
Og bævende, som om hun Alt erkjender,
Hun dækker Øiet med sin Haand — et Skrig
Nu jamrende med Luften blander sig.

Men snart forvirret Tanken Afsked tager.
Hun seer paa Vandet ud, hvor Maanens Glands
Som gyldne Billeder, i yndig Dands,
Fra Bove til den næste Bove drager;
Hvor Bølgens lette Toppe Vinden jager,
Og bryder susende den gyldne Krands:
Med Smiil hun seer det — op hun let sig hæver
Paa Gitt'rets Rand, og halv i Luft hun svæver.

Og ned hun taler til de blanke Vover:
O Lysets Børn! o drager ei forbi.
Jeg eier og en Drøm, et Barn, der sover,
Hvis Blik vil aabnes straalende som I.
Dæk blødt med Bølgerne dets Vugge over,
Syng for dets Øre sødt en Melodie,
Til Natten svinder og til Søvnen ender,
Til Dagen funklende tilbage vender!

Dog Glands og Lys ved disse Ord forsvinder,
Og dunkle Skygger dække Himlen til.
Høit sukker hun, og Taarestrømmen rinder
I tunge Draaber over hendes Kinder,
Mens selv hun efter Synet gribe vil.
Frem flyver hendes Slør for Vindens Spil,
Frem strækker hun sin Haand — og styrter over
Det lave Gitter i de dybe Vover.

Der fandt hun Døden — dog man hører ei
Kamp eller Raab; et stille Suk kun svæver,
Mens svagt og svagere dets Tone bæver,
I sagte Luftstrøm ad den vaade Vei.
Det er Dionés Aand, som Vingen hæver,
Som, løst fra Formen, stille bader sig
For sidste Gang i alle Livets Minder,
Før hver Erindrings Glands for evig svinder.

Den næste Morgen Søens Bølge trænger
Det fagre Liig imod den lave Kyst:
En Krands af Vandets hvide Lilier hænger
Omkring det løste Haar — det stille Bryst,
Som hæves ei, som ikke martres længer,
Af hendes Hænder dækket, hviler tyst.
En yndig Drøm endnu omsvæver Munden,
Men Øiets Glands for evig er forsvunden.

Det var Dione's Endeligt — ei faldt
Som Træet hun i Stormen; ikke svækket
Af Tidens Byrde; ei med Panden dækket
Af Alderdommens Slør. Til Hvile kaldt,
Lig Vaarens Blomst, som Gartneren har knækket,
Hun kasted hen sin yndige Gestalt.
I al sin Styrke, fyldt med Livets Smerte,
Med al dets Trylleri, brast hendes Hjerte.

O, at saamegen Yndighed forsvandt!
At Døden slukte dette Hjertes Flammer!
O, at det Ypperste, som Sjælen vandt,
Forgængeligheds Stempel dog annammer!
O Skjønhed, Reenhed, Kjærlighed og Jammer,
Hvoraf de høie Parcer Traaden spandt
Til hendes Liv — som Aander I bortile!
Den døde Form, Jer Bolig, gik til Hvile.

Ei Mindets Steen paa hendes Gravhøi tynger,
Hen over den Cypressen bøiet staaer;
Et Træ med unge Roser let sig gynger
Paa Skjønheds tause Grav, og yndigt slynger
De friske Knopper i Cypressens Haar.
Der tankefuld tidt Sorgens Engel gaaer,
Og strøer med røde Blade Graven over,
Hvorunder nu Dione stille sover.

Her lad mig ende! Alt sin Grændse har,
Saa har og denne Sang — her lad mig hvile!
Til Gravens Rand jeg kom; hvad er og var,
Hvad komme skal, til dette Maal vil ile.
Her Skiven er for alle Livets Pile,
Paa alle Spørgsmaal her det sidste Svar;
Det første Svar maaskee, som vi fornemme
Igjennem Mulm og Nat fra Livets Stemme.

Hvo hæver Sløret? Hvo fik Livets Magt,
Og vælter Dødens Byrde fra sin Skulder?
Hvo følger Evighedens Hjul, som ruller,
Skjøndt Tidens Cirkel er tilbagelagt?
Hvis Tanke blev til Rummets Grændse bragt?
Hvis Hjerte bæved ei i Livets Bulder?
Hvis Aand fandt Lyset? Hvo fandt Klangen i
De fjerne Sphærers fulde Harmonie?

Ei Menneſket! Ei Støvets lette Søn!
Ei han, hvem Lyſet blender, Mørkets Broder.
Ei han, der kun fik Svaghed til ſin Moder,
Hvis hele Styrke Taalmod er og Bøn;
Hvis Kraft er Dyret, ſom i Muldet roder,
Hvor Tvivl og Sorg er al hans Arbeids Løn;
Ei han, hvis ſtørſte Lys er kun en Skygge,
Hvis Maal er Døden — Blendværk al hans Lykke!

Men over Graven — hvo kan fremad ſee,
Endſkjøndt i Nat, og drømmer ikke gjerne?
Hvo binder ei ſit Haab til Himlens Stjerne,
Og lænker ei til Jordens Skiød ſin Vee?
Ja over Graven! — Dog er Alt maaſkee
Kun et Maaſkee, ſom Hjertets Ønſker værne;
En Tanke, kun af Savn og Længſel ſkabt,
Et Glimt kun af et Lys, ſom ſnart er tabt.

Dog meer end Alt er herlig denne Haaben!
I Livets Bølgegang vort Anker kun;
I Lidenſkabers Storm, i Dødens Blund,
Den ſidſte Havn, ſom Sjælen finder aaben.
Een Draabe er det kun — dog Priis for Draaben!
Som Naaden gjemte til vor ſidſte Stund:
Den qvæger, ſtyrker — den en Perle dølger,
Som fik ſin Glands af Evighedens Bølger.

Amor og Psyche.

Et lyrisk Drama.

Første Act.

Første Scene.

(En Lund med enkelte adspredte Træer; under et af dem ligger Amor og sover. Ved hans Hoved sidder Drømmenes Genius, Oneiros, med en Harpe i Haanden, fra hvis Strenge, Drømmene gaae ud som Toner.)

Oneiros.

Over Dalens Blomsterſenge
Ligger Taagens hvide Slør;
Duggen over Mark og Enge
Sine klare Perler ſtrøer;
Sagtelige Veſtenvinde
Suſe gjennem Buſk og Krat,
Til de tabe ſig og ſvinde
I den ſkyggefulde Nat.

Alting vugger sig i Slummer;
Over Bjerget, som en Sky,
Hænger nu den mørke Kummer,
Til det næste Morgengry;
Da til Liv igjen den kalder
Dagens purpurrøde Tegn,
Over Menneſket den falder
Gjennem Taarers lette Regn.
Indtil da vil jeg bevinge
Mine Sønners fagre Flok,
Dufterige Blomſter ſvinge
Omkring Amors gyldne Lok.
Frem til Livet lette Drømme!
Reis Jer af den bløde Seng!
Strøm i ſmeltende og ømme
Toner fra min Harpes Streng!

Drømmene.

Amor ſku i dette Speil!
Luften Aftenſløret hæver,
Henad Floden Pſyche ſvæver
I en Baad med hvide Seil.
Eenſom hun ved Roret ſtaaer:
Hendes dunkle Billed følger
I de blaae og klare Bølger
Efter Baaden, hvor den gaaer.

Stille Nattens Lampe brænder,
Stille vaagner Skovens Duft,
Stille Psyche Roret vender,
Medens Sukket ud hun sender
I den stille Aftenluft.

Oneiros.

Frem med Sløret nu I andre
Sønner af den dunkle Nat!
Hurtig Synet I forandre,
Før hans Sjæl det har forladt!
Harpens tonerige Strenge
Fuld af Glæde vil jeg slaae,
Frem i Luften da sig trænge
Drømme, smilende og blaae.

Drømmene.

Gjennem Sløret Amor sku!
Paa den blomsterklædte Slette,
Med de løste Haar, paa lette
Fødder Psyche svæver nu.
Lærken stiger af sit Skjul,
Psyche hører ei dens Sange,
Thi paa Flugten vil hun fange
Nu den gyldne Sommerfugl.
See, hvor hun sin Fod bevinger,
Strækker frem sin lille Haand,

Høit sit Purpurnet hun svinger —
Glade Psyche! Fuglens Vinger
Fanges i de røde Baand.

Oneiros.

Svind og flygt, i Sløret hylled',
Lyse Drømme, atter hjem,
Mens paany et luftigt Billed
Jeg af Mørket kalder frem.
Tankelet det skal sig hæve,
Straalerigt fordunkle Alt,
Skal den Slumrende omsvæve
I sin yndige Gestalt.

Drømmene.

Frem i Natten Amor see!
Hist paa Leiet Psyche sover,
Dunkelt falder Haaret over
Hendes Skulders hvide Snee.
Sløret skjuler hendes Barm,
Yndigt kommer og forsvinder
Rødmen paa de fine Kinder,
Som hun støtter paa sin Arm.
Dækk't er Diets milde Lue
Af de lange Øienhaar;
Over disse, stolt at skue,

Pandens marmorhvide Bue
Med de sølvblaae Aarer staaer.

Oneiros.

Og hun vaagner nu og hæver
Blikket, funklende af Mod;
Og fra Leiet bort hun svæver
Paa den zephyrlette Fod.
See, hvor blødt fra hendes Skulder,
Over Barmen fuld og bred,
Nu Gevandtet herligt ruller
Om den ranke Skabning ned!
Sødt den elskovsfulde Varme
Farver Læben dobbelt rød,
Og hun løfter sine Arme,
Som var ret hun stædt i Nød;
Kindens Rosenglands forhøier
Diets straalerige Grund,
Mens hun smilende sig bøier
Hulde Amor! til din Mund —

(Amor gjør en Bevægelse i søvne: Oneiros og Drømmene forsvinde.)

Amor (vaagner).

Hvor er jeg — kun en Drøm? — Endnu omringer
De lette Billeder min Phantasie.
Er jeg da vaagen? — For mit Øre klinger

Endnu den tonefulde Harmonie.
Ned bøied hun sin purpurrøde Mund
Og rørte sødelig ved mine Læber,
Den hele Nectar end ved Kysset klæber —
Og Alt var kun en Drøm i Nattens Blund!
Jeg er ei Amor meer, men Amors Bytte,
Et Offer for den skjønne Psyches Smiil;
Jeg er ei meer den seierrige Skytte,
Der hersker over Verden med sin Piil:
Jeg vender Ryggen nu til Guders Hjem,
Og kun paa Jorden jeg Olympen finder;
Thi hver en Drøm mig bringer gyldne Minder,
Og hvert et Minde Psyche kalder frem.
Ei skal Hyrdindens Barm jeg mere saare,
Ei mere vække de Forelskтes Lyst,
Ei mere lokke, fængsle og bedaare
Med Sorg og Glæde Menneskenes Bryst;
Alt hvile skal, til jeg ved Maalet staaer,
Til jeg har Psyches Skjønhed overvundet,
Til jeg har Vei til hendes Læbe fundet,
Og følt hvor kjærligt hendes Hjerte slaaer.
— Du hulde Luna! altid min Veninde,
Som vandrer over Natten i din Glands,
Af dine lyse Straaler vil jeg binde,
Til Smykke for mit Haar, en yndig Krands;

Da faaer jeg al den Magt din Lue fik,
Da vækker sødt jeg alle Hjertets Længsler,
Da kommer jeg i Natten frem og fængsler
Den unge Piges drømmerige Blik.
Og naar hun sukker, vil jeg Buen spænde,
Og naar med Taaren blander sig et Smiil,
Da vil jeg dybt i hendes Hjerte sende
Den gyldne, smertefulde Elskovspiil.
Selv vil jeg styrte da til hendes Bryst,
Selv vil jeg dele hendes Fryd og Kummer,
Selv vil jeg vugge hendes Sorg i Slummer,
Og vække hendes Længsel til min Lyst. —
Hist flyver Zephyr — han mit Budskab være!
Igjennem Himmelteltet, dunkelblaat,
Han skal min Elskede paa Armen bære,
Og føre Psyche til mit Sommerslot.
Frem lette Piil! den Flygtige at tvinge,
Der suser gjennem Luftens klare Bugt —
(skyder en Piil af)
Vel truffet! — Pilen sidder i hans Vinge.
Han daler alt til Jorden fra sin Flugt.

Anden Scene.

Amor og Zephyr.

Zephyr.

Her er det lette Bud, som du mig sendte,
Og her jeg selv —

Amor.

Fra Havet kommer du;
Thi vaad din Klædning er, og Skummet hænger
Lig Perlekrandse om dit dunkle Haar.
Hvad var dit Værk i denne Nat paa Havet?

Zephyr.

Et Skib jeg splintret har paa Gudens Bud.

Amor.

Ha, grumme Zephyr!

Zephyr.

Saa var Gudens Villie.

Amor.

Og ramte Døden Folket?

Zephyr.

Alle døde.

Amor.

Hvad — Ingen frelst? Fortæl!

Zephyr.

Orkanen lig,
Jeg over Søen jog, og vælted Bølgerne,
De vildeste, fra Dybets fjerne Afgrund,
Og sprøited imod Stjernen Skummets Bruſen,
Mens Skibet som en Fjer paa Bølgen drev;
Og Folket satte Haabet kun til Seilet,
Thi fjernt i Horizonten Havnen laae.
Da sønderrev jeg Seilet — overbord,
Som splittet af et Lyn, det gik med Masten,
Og hvide Bølger over Dækket rulled.
Til Aarerne nu Alle greb, men Søen
Hver Aare knuste som det lette Rør,
Og ud de kastede det sidste Anker;
Dog Ankertouget braſt — og Rædsel greb
Paa Skibet hver en Sjæl, og blege stod de,
Og skjælvende de styrted ned paa Dækket,
Mens Rummets Hvælving fyldtes meer og meer,
Thi gjennem Plankerne brød Havets Vande. —
Da blev det stille paa det store Hav,
Og hver en Luftning taug, mens op til Stavnen,
Det Høieste af Skibet, Alle styrted;
Men kun den halve Flok fandt Rum paa denne,
Den halve sprængtes overbord i Bølgen.
I Taushed nu de stod og ventede Døden,
Thi Skibet langsomt sank, og Vandet steg

Til Knæet alt — til Hoften og til Brystet,
Og Alle faldt omkuld. Kun een Mand stod
Endnu paa Randen af den brede Stavn,
Den høieste han var, og Skibets Fører.
Han holdt sin unge Søn paa Skuld'ren af sig,
Og bleg som Marmor Drengen sad, og knuged
Den spæde Haand om Panden paa sin Fader,
Hvis kolde Læber Vandet alt berørte.
Da greb han Drengen med de stærke Hænder,
Og løfted ham fra Skuldren høit iveiret,
Mens Bølgen dækkede hans eget Hoved.
Saa stod han eet Minut — og Alt var stille,
Thi Skrækken havde Drengens Øie lukket.
Endnu han stod — da sank den ene Arm —
Den anden sank — og intet Liv var mere;
Men taus sad Døden paa de tause Vande.

(Pause).

Amor.

Og hvorhen gaaer din Flugt nu?

Zephyr.

Til Cythere.

Did kaldte mig din Moder, for at vifte
Imorgen Kjølighed ved hendes Fest.
Did iler jeg før Skyggerne forsvinde;
Zephyrerne, lig lette Vestenvinde,
Mig følge susende paa denne Fart.

Amor.

Du vældige og dog saa milde Zephyr!

Zephyr.

Men du, o Amor, hvorfor sværmer du
I Lunden her, ved Lunas blege Straaler,
Mens paa Cythere, ved din Moders Alter,
De unge Piger smykke sig til Dands?

Amor.

Saa vild — og derfor sendte jeg mit Bud,
At kalde dig fra Luften til min Hjelp —
I dette Land, det yndigste paa Jorden,
En Konge hersker, som har trende Døttre,
De to af sjelden Skjønhed, men den yngste,
Den Fagreste af alle Jordens Børn.
Ei har den unge Morgenrødes Purpur
En Glands som hendes Læber; ingen Stjerne
Det milde Dies Straaler; ingen Bølge
Er blank som hendes Haar, naar ned det ruller
I mørke Lokker om den hvide Hals.
Men Værkets Krone er den rige Sjæl;
Thi Solen lig, der speiler sig i Havet,
Og farver hver en Draabe med sin Glands,
Saa maler hendes Sjæl sig yndig af
I hvert et Træk, i hver Bevægelse

Af hendes unge, straalerige Skabning —
Og derfor kaldte Verden hende Psyche.

Zephyr.

Tidt har jeg kjølt den unge Psyches Kinder;
Og ofte naar jeg gjennem Dalen fløi,
Hvor hun ved Kilden sad og saae i Bølgen,
Jeg løste hendes silkebløde Haar —
Da bæved hun, og Billedet i Boven
Jeg kyss'de, saa det skjælved og forsvandt.

Amor.

Da hun blev født, foreente Jorden sig
Med Havet og med Luften, for at skjenke
Den nylig Skabte deres Herlighed.
Saa fik hun af den moderlige Jord
Sin lette, ranke, marmorhvide Skabning,
Af Havet Diets rige, dunkle Dybde,
Af Luften hendes Kinders fine Glands;
Og fuldendt stod hun — men fra Verdens Kanter,
Fra Øst og Vest, fra Syd og Nord man kom,
At skue hendes Skjønhed og tilbede,
Og høit man kaldte hende Jordens Venus.
Dog medens hendes Søstres mindre Ynde
Fandt hurtig Veilere, hun ingen fandt;
Thi af de Dødelige voved Ingen
Saa underfuld en Skjønhed at begjære.

Naar frem hun kom, saa raabte man: see Venus!
Og naar hun svandt, man troede Solen veg;
Thi uberørt af Alt, hun Alle rørte.
Men Himlens Venus blev paa Jordens vred,
Der Alles Hjerter fængsledе til sig,
Hvorved den Himmelske fik mindre Offer;
Og mig hun bød i Støvet at fornedre
Ved Kjærlighed den straalerige Psyche,
Og flamme hendes Bryst af Elskov op
Til Landets usleste og værste Mand —

Zephyr.

Ha, stolte Venus!

Amor.

Fra Olymp jeg steg,
Og baaren let igjennem Luften, stod jeg
En Aftenstund for Psyches Seng. Hun sov —
Men ingen Ord beskrive dette Syn.
Det Herligste, som Himlen har i Eie,
Jeg saae forenet hos en jordisk Qvinde:
Thalias Smiil og Melpomenes Alvor,
Aglajas Form, den unge Hebes Ynde,,
Og over Alt Dianas kydske Slør.
Jeg stod og skjælvede, men ingen Piil
Jeg vovede den Slumrende at sende —
Da rørte hun isøvne sig, og jeg,

Alene saaret, Flugten tog, men røved
Først Sløret, ak, som skjulte hendes Bryst.
See dette Slør, o Zephyr, er min Rigdom;
Med det jeg taler, det fortæller jeg
Min Qval og Glæde — det jeg trykker nær
Til mine Læber, naar mig Længsel tynger.
See dette Slør, som laae paa hendes Bryst,
Hvor fiint og let, hvor varmt og dog hvor luftigt —
Et yndigt Billed af dets Eierinde!

Zephyr.

Og hvad er nu din Villie, høie Amor?

Amor.

Hør den, o Zephyr, og adlyd mit Bud!
Mod Osten staaer paa Randen af en Afgrund
Et eensomt Fjeld, der rager imod Skyen,
Did bringes Psyche op i denne Nat;
Thi hendes Fader, uvis om hvad Skjæbnen
Bestemte hendes sjeldne Skjønhed til,
Har spurgt tilraads den mægtige Apollo.
Og saa har Guden svaret: „Bring din Datter,
Halv smykket som en Brud, og halv som Liig,
Til Bjergets Top; thi ingen Dødelig
Skal efter Skjæbnens Villie hende favne.
Til Brudgom er Uhyret kun bestemt,
Der hæver over Jorden sig paa Vinger,

Og Verdens Kreds med Ild og Staal beherſker;
Hvem Zeus og alle Himlens Guder frygte,
Og hvem den mørke Styx ſelv ſkjælver for."

Zephyr.

Du ſmiler, Amor, ved den Fagres Død?

Amor.

Ha, lette Zephyr, ſelv jeg er Uhyret,
Og ſaa Apollo ſvarte, mig til Troſt.
Men du tag paa din Elſkerindes Klædning,
Tag Iris' Dragt, og flyv til Fjeldets Top:
Hæv der min Elſkede paa ſtærke Arme,
Og bær igjennem Luftens klare Bølger
Den Skjønne til mit lyſe Sommerſlot.

Zephyr.

Dit Bud jeg lyder og dit Vink jeg følger;
Thi du er Herſker, jeg er Slave blot.

(begge bort.)

Tredie Scene.

(En høitragende, eenlig Klippe, der hænger ud over Afgrunden. Paa Klippen ſtaaer Pſyche og hendes Søſtre, Myris og Leda. Alle tre holde tændte Fakler i Hænderne.

Pſyche.

Og nu Farvel! — Farvel for ſidſte Gang,
I Elſkede, ſom fulgte mig til Graven,

Som blev tilbage her, da Smerten tynged
Min Fader, saa han mægted ei at følge
Til Bryllup og til Døden hen sin Datter.
Farvel o Søstre! Myris du, og Leda,
Hvem Skjæbnen gav en bedre Lod end mig,
I Kreds af fagre Børn og elskte Husbond.
I Kjærlige! modtag mit sidste Kys,
Med det forener sig den sidste Taare,
Det sidste Pant paa Psyches Kjærlighed.

Myris.

Og hvilken Afsked bringe vi til Hjemmet?

Psyche (for sig).

Min Fader — Konge med de sølvgraae Haar,
O, tog jeg denne Trøst i Graven med,
At end dit Øie mange Dage skued —

(til Myris)

Siig ham, at glad jeg dør — at han skal leve,
Og takke Guderne, at intet Værre
Har ramt hans Land, end Psyches lette Død.
Siig ham, at jeg skal vente ham i Hades,
Og vandre Dag og Nat ved Styxes Bredder,
Til jeg ham skue faaer i Charons Baad.
O siig ham, at den første, dunkle Skygge,
Der hilser ham i Plutos mørke Rige,
Er Psyche — er hans Datter.

Leda.

Arme Psyche!
Og hvilken Hilsen sender du til Folket,
Til dine Venner, sørgende som vi?

Psyche.

Bring Alle mit Farvel med disse Ord:
At Psyches Bryst vil aldrig lukke sig,
Selv ei i Døden, for Erindrings Røst;
At aldrig hun af Lethes dunkle Bølger
Forglemmelse vil drikke — at hun gjerne
Vil mindes Troskab; thi hun selv er tro. —
Og nu, o Søstre — Faklen snart er slukket.

Myris.

Farvel da Psyche! Vid, at Myris lever,
For din Erindring i sit Bryst at gjemme.

Leda.

Tag dette Kys — og denne fagre Lok
Jeg skærer af dit Haar til evigt Minde.

Psyche.

Farvel! For sidste Gang et Afskedskys,
Thi snart er disse Læber evig kolde.

(Myris og Leda bort.)

Fjerde Scene.

Psyche.

Og jeg er ene nu, af Alt forladt;
Hvad jeg har elsket: Hjem og Fædreland,
Slægt, Venner, mine Søstre og min Fader,
Er nu for evig tabt; thi her er Graven.
Men ingen Haand mit Øie lukker til,
Og Ingen rækker mig den sidste Trøst,
Det Sidste, som den Døende begjærer:
De milde Ord, det kjærlige Farvel. —

(græder)

End brænder Faklen — her jeg planter dig
I Klippens Grund, og beder dig at lyse
Med milde Straaler, til det er forbi.
Blus ei saa vildt, endnu er Liv tilbage;
Men brænd ei døsigt heller — Haabet flammer
Med dig, og døer med dig her i mit Bryst.
Du er det sidste Øie, som mig skuer
I Dødens Time; er det sidste Minde,
Der følger Sjælen paa dens dunkle Vandring,
Og kalder den endnu engang tilbage
Til alt det Herlige, som den forlod.
Thi Livet vinker hist med al sin Rigdom,
Det holder for mit Øie al sin Glands:

Kraft, Ungdom, Lyst og Haab og Kjærlighed,
Og aldrig syntes det mig før saa skjønt.
Men her er Døden — Timen snart forgaaer,
Og med det sidste Øieblik forsvinder
Alt, hvad jeg eiede af Livets Herlighed —
O rige Liv, hvor fattig er din Grav!
(falder hen i Tanker, hvoraf hun, forvirret, pludselig farer op)
Ha hvilken Smerte! — Som en Piil det trænger
Sig gjennem Brystet, og mit Hjerte skjælver.
En dunkel Taage hænger sig for Øiet,
Jeg skuer intet Lys, men Alt er Nat.
Hør hvilken Brusen i den mørke Luft!
Min Brudgom nærmer sig paa stærke Vinger.
O vee, han kommer — see den Rædselfulde!
Hans Øie lyner, og af Munden hænger
Den lange Tunge, dryppende af Blod.
Vred griber han mig med sin stærke Haand;
Han knuser imod Klipperne mit Hoved
Og strøer i Luften mine Lemmer ud —
(kaster sig paa Knæ)
O, see ei ned paa mig med vrede Blik!
O, hav Barmhjertighed, og lad mig leve!
Men skal jeg døe — o ræk en Dolk mig hen,
Ræk mig et Sværd, at selv jeg sønderskjærer
Den svage Traad, som binder mig til Livet.
Hvad — ingen Frelse? — Alting er forbi!

Men kæmpe vil jeg, mens jeg Kræfter eier,
Og alt dit Bytte vorde skal et Liig!
Nei, nei, o nei! grib ei min Haand saa voldsomt,
Riv ei mig Haaret af det trætte Hoved,
Men giv mig Døden — Døden vil jeg kun! —
(synker i Afmagt. Lang Pause).

Psyche (vaagnende).

Endnu jeg lever — end min Fakkel brænder;
Dog den fordunklet er af Lunas Straaler,
Der, seierrige, nu beherske Himlen.
Og den Forfærdelige — jeg ham saae,
Vildt greb han om mit Haar og kasted mig
Med Kæmpekraft til Jorden —
Er jeg frelst?
Har min Gudinde sig forbarmet? har
Diana hørt mit Suk i Nødens Stund? —
Du Herlige! Apollos lyse Søster,
Som, Jomfru selv, Uskyldighed beskytter,
Og værner Brystet med dit gyldne Skjold,
O, see paa mig i denne Time — send
Dit milde Diekast henover mig,
Forjag den mørke Sorg med dine Straaler!
(reiser sig)
Ha, Lysets Tegn! — En Regnbu' danner sig
I Horizonten — Iris let sig nærmer;
Ei funklende, som naar i Solens Straaler

Hun bader sig, men bleg og yndefuld:
Saa kommer hun, Gudindens Sendebud,
Og vinker Haabet til min Sjæl tilbage.
Let suser Vinden — nær og nærmere
De matte Farver svæve for mit Øie,
Og stærkere sig Luften nu bevæger,
Saa Flammen slukkes i min svage Fakkel.
Hvad skuer jeg? — En Genius stiger frem
Af Farverne, og nærmer sig til Klippen.
Selv hæves jeg — hans Arm mig løfter let
Fra Jorden op — og til hans Bryst jeg helder
Mit Hoved, som bedøvet af en Drøm.

Zephyr.

Frygt ikke Psyche! thi paa Zephyrs Arm
Du sidder tryg —

Psyche.

Hvad er min Skjæbne, Zephyr?

Zephyr.

Til Lykken flyver du igjennem Luften.

(forsvinder med hende).

Femte Scene.

(Zephyr, omringet af Zephyrerne, paa Flugt med Psyche.)

Zephyr.

Glem nu din Kummer,
Yndige Psyche!

Vugget i Slummer,
Friet fra Smerte,
Tæt til mit Hjerte
Lad mig dig trykke.
Fjernt over Skoven,
Høit over Voven
Nu jeg dig bringer;
Stolt jeg mig svinger,
Aldrig paa trætte,
Altid paa lette
Svævende Vinger,
Gjennem den tætte
Jordiske Duft.

Zephyrerne.

Vingerne svingende
Lystigt og klingende,
Psyche omslyngende,
Flyve vi syngende,
Zephyr nu følgende
Gjennem den bølgende,
Zittrende Luft.

Echo.

Gjennem den bølgende,
Zittrende Luft!

Zephyr.

Nærmere stige
Lysende Stjerner;
Snellere vige
Bjerge og Byer,
Larmen af Skyer
Mere sig fjerner,
Dybere ruller.
Op til min Skulder
Psyche sig hviler,
Yndig hun smiler,
Hovedet vugger hun,
Øinene lukker hun,
Medens jeg iler
Drømmende sukker hun:
Salige Lyst!

Zephyrerne.

Stoltelig brusende,
Sagtelig susende,
Kulde betvingende,
Kjærlighed bringende,
Svæve vi, strømmende
Rundt om det drømmende,
Deilige Bryst.

Echo.

Rundt om det drømmende,
Deilige Bryst!

Zephyr.

Nu som en Stjerne
Nedad vi svæve;
Dybt i det Fjerne
Slottet jeg skuer:
Marmorets Buer
Stolte sig hæve,
Krandsed af runde,
Grønnende Lunde.
Mildere Dufte
Svalende lufte;
Buskene skjule
Syngende Fugle;
Træernes Susen,
Bladenes Hvislen,
Vandfaldets Brusen,
Kildernes Rislen,
Bækkenes Vande
Tonerne blande.
Hist i det Grønne
Ned jeg vil lægge
Psyche, den skjønne,

Medens hun sover;
Rosernes Dække
Breder jeg over.
Blomsterne drysser jeg
Paa hendes Kinder;
Førend jeg svinder
Vindene tysser jeg,
Læberne kysser jeg
Svævende kun.

Zephyrerne.

Vingerne hævende
Stille og bævende,
Afsked nu tagende,
Kysse vi klagende,
Smertelig luftende,
Psyches den duftende,
Rødmende Mund.

Echo.

Psyches den duftende,
Rødmende Mund!

Anden Act.

Første Scene.

(Mørk Nat. Sal paa Amors Slot. Usynlige Genier i Salens Kuppel.)

Første Genius.

Alt hviler i Paladsets gyldne Stuer,
Det tause Mørke hersker overalt,
Og ingen Lampe kaster sine Luer
Paa Marmorstøttens slumrende Gestalt;
Med dæmpet Fjed igjennem Salens Buer
Gaaer Drømmen, frem af Nattens Stilhed kaldt,
Og spreder ud til sagte Melodier
De luftige, de lette Phantasier.

Anden Genius.

Som denne var den første Nat, da Psyche
I Slottet her til Hvile sig begav,

Som over denne hang den mørke Skygge,
Det svævende, det dunkle Taagehav;
Hun slumred ind, og drømte om sin Lykke,
Og om sin Frelse fra den nære Grav,
Om Iris' Glands, som hendes Haab forynged,
Om Zephyrs bløde Arm, som hende gynged.

Tredie Genius.

Da rørte sig om Leiet Purpurdækket,
Tilside viftet af en sagte Vind,
Og Psyche reiste sig, af Drømmen vækket,
Og lytted efter med uroligt Sind;
Dog mens hun bæver stille og forskrækket,
En Kind sig trykker tæt til hendes Kind,
En Arm om hendes Skulder ømt sig slynger;
En Stemme sødt for hendes Øre synger:
Frygt ei for mig, du skjønne Dødelige!
Bæv ei ved disse Kys af din Gemal;
Thi min er Magten, som lod Zephyr stige
I Luftens lyse Hvælving, høi og sval;
Her er du Dronning i mit fagre Rige,
Og Herskerinde i min gyldne Sal —
Frygt derfor ei, men hviil kun sødt og sødelig,
Thi viid, at den dig elsker, er udødelig.

Alle (tilsammen).

Og Psyche bæved ei ved Amors Stemme,
Hun lytted henrykt efter Gudens Røst.
Den kunde alle Hjertets Sorger tæmme,
Og kalde Glæden frem i hendes Bryst;
Den bragte hendes Sjæl til at fornemme
De Saliggjortes underfulde Lyst;
Den vugged hende blidt i Midnatstunden —
Og da hun vaagned — Amor var forsvunden.
Dog med de dunkle Skygger atter vender
Tilbage han til Psyches ømme Favn;
Men Amors Hustru Guden ikke kjender,
Seer ei hans Skikkelse, veed ei hans Navn.
Hans Røst hun hører kun naar Dagen ender,
Hans Suk besvarer sagte hendes Savn,
Hans Kys berører let kun hendes Kinder,
Naar med det første Morgengry han svinder. —

Anden Scene.

(Amor og Psyche træde ind.)

Amor.

Nu maae vi skilles — Elskede, Farvel!

Psyche.

Du Herlige! hvem aldrig end jeg saae,
Hvem dog mit Øie seer i alle Syner,

Hvis Skikkelse, skjøndt ubekjendt, mig følger,
Og svæver om mit Hjerte lig en Drøm —
Du Elskede, som tryller sødt min Sjæl,
Forlad mig ei endnu; lad Bønnen fængsle
Min lyse Stjerne til den mørke Nat!

Amor.

Min Psyche, som Musik er dine Ord,
Og fra dit Hjerte det er tungt at fjernes.

Psyche.

O dvæl et Øieblik, og tøv endnu!
Thi dobbelt mørk er Natten, er du borte,
Og dobbelt lang den Dag, som bryder frem,
Og dobbelt eensom vandrer jeg i Slottet;
Thi alle mine Tanker er hos dig.
O, saae jeg eengang blot din fagre Skabning,
Dit Øies Glands, de dufterige Lokker,
Din friske Mund, saa rig paa varme Kys —
Men intet Billede mit Hjerte eier,
Til Selskab og til Trøst i Eensomhed.

Amor.

Saa er det Guders Villie, fagre Psyche,
Thi hvis du eengang blot mit Aasyn seer,
Vi maae for evig skilles. Dog alene

Du bliver ei; usynligt følger Choret
Dig hvor du gaaer, og her i denne Sal
De skjulte, lyse Genier er dit Selskab.

Psyche.

Ak, kun hvad Øiet seer er Sjælens Trøst;
Thi hør min Bøn, du Elskede, paany,
Den samme Bøn, hvormed jeg tidt bestormed
Dit Øre, men som altid du mig afslog
I Vrede halv, og halv i Kjærlighed:
Lad mine Søstre mig kun eengang see!

Amor.

Du vil din egen Undergang, o Psyche!

Psyche.

O min Gemal! du kjender ei min Sorg;
Thi da mig Zephyr bragte hid til Slottet,
Jeg efterlod en Fader, syg til Døden,
Og mine Venner og mit Folk i Jammer.
Alt var mig nyt, da her jeg kom; jeg glemte
I denne Herlighed de Kjæres Smerte,
Og hvad i min Erindring blev tilbage,
Forsvandt som Skygger ved din Kjærlighed.
Saa fløi en Maaned hen, den anden svandt,
Men Dag fra Dag og meer og mere hæver
Det gamle Billed atter sig i Sjælen,

Og da jeg selv er frelst og rig paa Lykke,
De Andres Sorger dobbelt Hjertet tynger.
O, lad mig mine Søstre engang see!
Lad mig dem trøste! lad mig atter skue
De kjære Øine, som jeg elsker høit!

Amor.

Saa hør mig, Psyche: Ei det er dig selv,
Hvem nu alene al min Omsorg gjelder;
Men viid, at alt du bærer under Hjertet
Et Barn, hvis Lod bestemmes af din Villie.
Hvis dine Søstre friste dig, at handle
Mod mine Bud; hvis du mit Aasyn skuer;
Hvis vi maa skilles — og en Gud mig siger,
At Sligt vil hændes, naar du ei mig lyder —
Da faaer det fagre Barn, som du skal føde,
Kun Dødeliges Lod — da blier dets Liv,
Som Menneskets, kun kort og fuldt af Smerte.

Psyche.

O min Gemal!

Amor.

Men hvis du tro bevarer
Det huldе Forhold, som os knytter sammen,
Det Hemmelige, skjult for Verdens Øie,
Og hvert et Ord om mig for Alle dølger:

Da bringer du til Verden en Udødelig,
Et Væsen, fyldt med evigt Liv og Glæde.

Psyche.

Hvor fylde dine Ord med Fryd min Sjæl!
Du Herlige, hvem høiere jeg elsker
End Hjertet i mit eget Bryst; hvem skjønnere
End Amor selv jeg seer i mine Tanker;
O tro, at Psyche vil bevare Troskab!
Dig skal jeg lyde: intet Ord om dig
Skal vandre over Læben; intet Blik
Skal dig forraade; ingen Mine tale
Om dig til mine Søstre — heller Døden,
End Livet skilt fra dig!

Amor.

Saa hører gjerne
Din huldе Mund, o Psyche, jeg at tale.
En Gave jeg dig skylder for dit Ord,
Og hvad du vil, ved Styx! du skal det faae.

Psyche.

Lad mig da mine Søstre atter skue!

Amor.

Jeg svoer ved Styx — og du skal faae din Villie.
I denne Morgen Zephyr bære skal

Fra Klippens Tinde Myris hid og Leda,
Og paa dit Bud dem atter føre hjem;
Men du erindre vel hvad Skjæbnen truer:
Vær tro, vær taus og vær forsigtig, Psyche!

Psyche.

Min Elskede! o vredes ei; thi Ønsket
Var mere stærkt end Villien i mit Bryst.
Ræk mig din huldе Læbe til Forsoning —
Tag ei det Halve af din Gave bort
Ved denne Taushed — o, lad ei mig troe,
At Psyches Fryd er hendes Husbonds Sorg.

Amor.

Jeg er fortørnet ei — dog nu Farvel!
Thi Nattens Kappe hæves meer og meer;
I Luften synger alt den lette Fugl,
Og kalder Dagen frem med sine Toner.
Farvel min Hustrue! tag mod dette Kys,
Og giv mig det igjen, naar Mørket bringer
Dit Die Hvile, og mig stille fører
Paa sine dunkle Vinger til dit Bryst.

(bort.)

Tredie Scene.

Psyche.

Forsvunden er han — mig han lod tilbage
Saa lykkelig og rig som aldrig før;

Thi dybt i Brystet hviler Længsel nu,
Og Glæden stiger af det gyldne Haab,
Der gjemmer alle Sjælens skjulte Ønsker:
Hans skjønne Træk, som aldrig end jeg saae,
Skal i forynget Form mit Øie skue;
Hans milde Røst, mit Øres Trylleri,
Hans stolte Mod, som alle Farer fjerner,
Skal atter fødes, skal igjen forynges;
Og hvad jeg ikke veed og ei tør vide,
Hvad der fordølges i den høie Fader,
Skal stige af den Førstefødtes Vugge,
Skal skue Lyset i det fagre Barn.
Men dette Væsen vil ei Smerte kjende,
Og Dødens Piil vil ei dets Hoved ramme;
Thi Lykken bærer det paa sine Arme
Fra Livets første Øieblik, og Glæden
Dets Tinding krandse skal fra Vuggen af.
Saa herligt Livet er, naar Guder skjenke
Til Jordens Børn Udødeliges Lod.

Usynligt Chor.

Over de rindende
Tider og svindende
Menneskeværker;
Over de klagende,
Altid forsagende

Jordiske Slægter;
Vandre, som Stjerner
Luftkredsen maalende,
Klare og straalende,
Evige Guder.
Men deres Sønner,
Jordens de mægtige
Aander, hvem prægtige
Gaver blev givet,
Vandre som jordiske
Guder i Livet.
Sorgernes rammende,
Ulykkens flammende,
Flyvende Pile
Susende ile
Mod deres Skjolde:
Sløvede, kolde,
Matte og svage,
Tørne tilbage
De fra de jordiske
Guders Skjolde.
Aldrig gysende,
Gaae de lysende
Fyrster paa Jorden
Skjæbnens Torden
Boier dem ikke,

Acherons Bølger
Ei deres Blikke
Døende skue.
Over de rindende
Tider og svindende
Menneskeværker,
Hæver dem Døden
Op til de funklende,
Livet fordunklende,
Evige Stjerner.

Psyche.

Og saa er og den Lod, saa skjøn og mægtig,
Som venter dig, der end ei Lyset seer;
Blandt Jordens Guder er dit Navn alt tegnet,
Blandt Livets Fyrster er din Fremtids Plads. —
(Hun gaaer hen til Vinduet og seer ud.)
— Hvor yndig Dagens Straale bryder frem,
Mens Horizonten meer og mere rødmer,
Og Morgenvinden sagte sig bevæger.
Den dunkle Jord af Slummer vaagner op,
Den matte Himmel suger Glands og Farve
Af Lysets klare, underfulde Blik.
Ha, hvilket Syn! Hist seer jeg Zephyr alt
Igjennem Luftens Hvælving let at flyve,
Med Myris og med Leda i sin Arm.

Høit stiger han, saa Øiet knap ham naaer. —
Nu daler han — nu synker han herned.
O Glæde! jeg skal atter see Jer — atter
De huldе Ord fra Eders Læber høre!

Fjerde Scene.

Myris, Leda og Psyche.

Psyche

O mine Søstre!

Myris.

Huldе Psyche!

Leda.

Elskte!

Hvem vi begræd som død.

Psyche.

Nei, Psyche lever,
Og salig hun omfavner sine Søstre.

Leda.

Nei slig en Reise har jeg aldrig gjort!
Fra Klippen, hvor vi speided efter dig,
Os Zephyr førte lig en Hvirvelvind,
Paa din Befaling, som han høit forkyndte.

Psyche.

Den Høie har fornummet mine Bønner.

Myris.

Mit Hoved svimler end; thi alle Syner
Flød sammen for mit Blik paa denne Fart,
Og Vinden suste stormende forbi,
Og Himlen som et Telt hang over os,
Mens Jorden udstrakt laae for vore Fødder,

Psyche.

Her hviil dig, hulde Myris, i min Bolig.

Myris (skuende omkring).

Og her din Bolig er — mit Øie blendes
Af denne Pragt.

Leda.

Da himmelhøit han svang os
Igjennem Luften, og jeg Slottet saae,
Bestraalt af Morgenrøden i det Fjerne,
Da hævedes mit Hjerte ved din Lykke;
Men da jeg kom til Borgens gyldne Port,
Og vandred over Salens Flisegulv,
Med Blomster smykt fra alle Aarets Tider;
Da jeg de guldbelagte Vægge skued,
Og saae det høie Loft, hvis aabne Hvælving
Den rene Morgensol belyste — da,

Da bæved jeg, o Psyche, i din Bolig,
Thi Guders Herlighed er ei saa stor.

Psyche.

Men o, fortæl mig om den gamle Konge!
Min Fader — end han lever?

Myris.

Ja, i Smerte
Begræder han din Død.

Psyche.

O, han skal trøstes!
Hver Taare af hans Øie skal udslettes;
Thi han skal vide, at endnu jeg aander.

Leda (der gaaer omkring og betragter Alt).

Er denne Sal, saa fuld af lyse Stene,
At ingen Skygge hvile kan paa Væggen,
Er denne Sal dit Opholdssted, o Psyche?

Psyche.

Nei, her mit Maaltid kun beredes mig.

Myris.

Og denne Kuppel, som et Slør bedækker,
Hvad skjuler sig i den? thi milde Straaler
Mit Øie møder, naar det seer derop.

Psyche.

Det lette Slør bedækker lyse Genier,
Der klage ved min Sorg, og bryde ud
I glade Toner, naar mit Hjerte frydes.
Men siig mig, Elskte —

Leda.

Lykkelige Psyche!

Psyche.

Fortæl om Folket mig, om mine Venner.

Myris.

I Sørgedragt end dine Venner gaae,
Og Folket offrer end til Hekate,
Og beder hende lindre huldt din Smerte,
Og skære dine fagre Lokker af.

Psyche.

O, siig de Kjærlige, at jeg er frelst,
At end mit Øie Dagen seer, at Foden
Berørte ei den dunkle Dronnings Rige.

Leda.

Fortæl din underfulde Skjæbne, Psyche;
Viis os din Rigdom og din stolte Pragt,
Og før os rundt i Slottets lyse Sale.

Psyche.

Følg mig da, Hulde! Hvad jeg her besidder,
Er Intet dog mod Eders Kjærlighed.

(de gaae ind i den næste Sal.)

Psyche.

Fra dette Vindue af i Haven seer,
Der, stor i Omkreds, strækker sig fra Slottet
Til Skoven med de fjerne, ranke Træer.
Did bragte Zephyr mig fra Klippens Tinde,
Hvor jeg, forladt af Alle, ventede Døden.
Seer I den grønne Plet, af Roser krandset,
Der vaagnede jeg op, den første Gang
Min Sjæl med Glæde atter følte Livet.

Myris.

See, Leda! see de mosbedækte Træer,
Hvis Grene bugne af de rige Frugter,
Og Buskene, hvor tusind Fugle gynge,
Og Blomsterne, med alle Farvers Pragt!
O, see paa Sletten hist det høie Springvand,
Hvis Straale taber sig i Luftens Hvælving,
Og draabeviis som Perler falder ned!

Leda.

Og hist igjennem Krattet iler Vildtet.
See Hjorten med de stolte Takker — see,
O see den hele Flok af unge Daadyr,

Der flyver over Sletten som en Sky!

Myris.

Du rige, o du lykkelige Psyche!

Leda.

Siig, hvilken Guddom skylder du din Lykke,
Hvo deler med dig denne Herlighed?

Psyche.

Her lever eensom jeg, kun hine Genier,
Og Choret, som mig følger, er mit Selskab.
Men denne Rigdom, som Jer nu fortryller,
Og denne Pragt, er ei min Glæde, Søstre;
Thi hvad der fængsler Øiet første Gang,
Er ved det næste Syn ei meer det samme.

Leda.

Og hvo har tydet dig Oraklets Svar? —
Hvor er din Brudgom, Psyche?

Psyche.

Jeg er ene —
Men følg mig, Kjære, gjennem denne Dør.
(de gaae videre, og træde ind i en høi Marmorhvælving.)

Leda.

Dit dunkle Badekammer her jeg skuer.

Myris.

Hvor luftig denne dybe Marmorgrotte!
Og slanke Søiler bære Loftets Buer,
Og blanke som Krystal de dybe Kummer!

Leda.

Men hvorfra komme disse Toner? — Hør!
Snart klinger det som Regn i gyldne Bækk'ner,
Og snart som Havet, der af Stormen røres.

Psyche (aabner en Laage).

See, Floden er det, der om Slottet strømmer.
Hist fra det steile Vandfald ned den bruser,
Men her den triller let med klare Bølger,
Til i den fjerne Strand den taber sig.

Myris (seer ud.)

Hvor dybt og gjennemsigtigt dette Vand!

Psyche.

Ja, dette Syn er tidt mit Øies Lyst,
Naar Floden som et Speil er blank og stille,
Og lette Billeder sig da bevæge,
Og komme og forsvinde dybt deri.

Leda.

Hist Røret gaaer, som leder Vandet ind,
Og gjennem Loftet skuer jeg et andet,
Hvorfra den milde Varme strømmer ud.

Myris.

Men hvortil leder denne hvalte Gang?

Psyche.

Mod Vesten, til min svale Aftensal.

(hun gaaer videre; de Andre folge hende gjennem Gangen, hvorfra de træde ind i et glimrende Gemak.)

Myris.

Her blendes Øiet af den røde Glands;
Thi Alt er straalende som Purpurfarve,
Og røde Ædelstene fylde Loftet,
Og lig Rubinen er den blanke Væg.
De hvide Marmorstøtter tause staae:
De lette Gratier — og de stolte Muser —
Og her Apollo blandt de høie Guder —
See, Leda, hvor det hvide Marmor farves
Af Luftens fine, morgenrøde Skjær!

Leda.

Hist staaer en Harpe i den fjerne Krog;
Hvo lærer dig Musikens Konst, o Psyche?

Psyche

En Genius kommer hid i Aftenstunden;
Han fører mine Fingre over Strengen,
Og blidt ledsager han min svage Stemme
Med sine Toners tryllerige Klang.

Leda.

Dog hvorhen fører denne Dør? — Et Forhæng
Den skjuler halvt, dog ganske ei for Øiet.

Psyche.

Det er mit Sovekammer — dog, I Kjære,
Gaae herfra med mig til Altanens Gitter,
Og see fra Høiden af den fjerne Dal.

Leda.

Nei, lad os ind i dette Kammer først!
Jeg brænder af Begjærlighed, at skue
Din rige Brudgoms dunkle Hvilested.
Du rødmer Psyche — O, fordølg os Intet!
Hvor er din Husbond? hvor den stolte Gud?
Thi hvilken Dødelig har slig en Bolig.

Psyche.

I Kjærlige! bønhør mig denne Gang:
Spørg ei, hvor Intet er, som jeg kan svare,
Og følg mig til den svævende Altan.

Leda.

Nei, viis os først dit Hvilested —

(hun aabner Døren og gaaer ind; de Andre følge.)

Myris.

O, stille!
Jeg aander knap i denne milde Duft.

Leda.

Og Dæmring ligger over hver en Gjenstand.

Myris.

Og fra de stjernesmykte, mørke Tæpper
Et Halvlys spreder sig med blege Straaler.

Leda (standser ved et Maleri).

See, Myris, her det store Maleri!
O hvilken Skjønhed! — See Diana her
Paa Jagt med sine Nympher.

Myris (bekfuende det næste).

Venus sku!
I Morgenglands hun stiger op af Havet,
Og Vandet strømmer af de gyldne Haar.

Leda.

Og her Oneiros — see de mørke Drømme,
Der flyve rundt i Luften om hans Hoved!

Myris.

Og her Proserpina af Pluto rovet!
See, i det Fierne Ceres staaer, og strækker
Med Taarer sine Hænder imod Himlen —
Og hist Selene paa sin Flugt i Luften,
Fulgt af den lette, hvide Svaneflok!

Leda.

Og her dit Sovekammer er, o Psyche!
Du Lykkelige! — Her din Løibænk staaer —
Hvor skjøn og herlig, skaaren ud af Guld.
Ved Hovedet en gylden Genius hviler.
Men reent mit Die blendes — Myris, see!

Psyche.

See ei, o Myris! Psyche beder dig.

Myris (betragtende Statuen).

I Slummer hviler han — den høire Haand
En Fakkel holder, og et Slør den venstre.

Leda.

Ha, det er Hymen!

Myris.

Hymen — fagre Psyche?
Er her din Husbonds Leie?

Leda.

Denne Dolk,
Som ligger her ved Hovedgjerdet skjult,
Er det dit Vaaben, Psyche, mod den Elskte?

Psyche.

En Dolk? — Ja, Leda, min det er, men Ingen
Foruden mig betræder dette Sted.

Myris.

Din Rødme og din Taare dig forraader.

Leda.

Hvor er han Psyche? Dølg det ei for os.

Psyche.

Tro mig, jeg dølger Intet. Ingensinde
Mit Øie skuet har et Øie her;
Og ingen Skikkelse gik dette Blik
I Nattens stille Dunkelhed forbi.
Men gaae tilbage nu i Salen, hvor
Et Maaltid er beredt for Jer at qvæge;
Og denne Bøn endnu: frit ikke meer

Leda.

Velan, o Psyche, hvad du selv vil dølge,
Skal denne Læbe meer ei spørge om.

(de gaae videre).

Femte Scene.

(Salen. I dens Midte et prægtigt Taffel. Myris og Leda træde ind).

Leda.

Ha Myris! ei jeg bærer hendes Lykke.

Myris.

Hun er den Yngste af os; dog har Guderne
Ygmyget os i Støvet foran hende.

Leda.

Og denne Rigdom, denne Herlighed,
Som knap mit Øie taaler — Alt er hendes,
Mens jeg i den forhadte Husbonds Arme
Foruden Nydelse henslæber Livet.

Myris.

Og jeg, o Leda! — Hvad blev vel min Lod?
En gammel Konges Sygevogterske,
En daglig Skive for hans Vredes Pile,
Et Rov for et mistænksomt, skinsygt Øie,
En Gjerrigs Bytte, uden Rigdom selv.

Leda.

Men hun, hvem Alle nys begræd som død,
Hun lever her et Liv som Himlens Guder,
Og nyder levende den Dødes Ære.

Myris.

Og sikkert troer jeg — thi hun selv sig røded,
Og hvad hun dulgte, viste hendes Leie, —
At med en Heros hun formælet er.

Leda.

Nei, Myris, ingen Dødelig er han;
Thi Zephyr tjener ikke Støvets Sønner,
Og slig en Herlighed har Jorden ei.
Men er det sandt, hvad selv hun aabenbared,

At aldrig hun hans Skikkelse har seet,
Da, tro mig, er en Guddom hendes Husbond,
Og hun vil blive Moder selv til Guder,
Mens vi som Dødelige visne hen.

Myris.

Siig, Leda, kan du bære denne Skjændsel?
Skal hun, den Yngste og den Ringeste,
Sig hæve over os? Skal vi foragtes,
Mens hun Guddommeliges Ære nyder?
Skal vi af Tidens svære Byrde tynges,
Og vandre snart med bøiet Ryg mod Graven,
Mens hun, en Guddoms Hustru, høves skal
Til Stjernerne, og hisset evig leve.

Leda.

Ti, Kjære! og min Plan du høre skal;
Thi mens i Slottet rundt jeg gik med hende,
Mit Øre lyttede til Ates Røst.
Den lærte mig at vende Psyches Lykke,
Naar hun den snart vil miste, til os selv.
Paa hendes Husbond hviler hendes Skiæbne;
Ham skal hun dødeligt fornærme, ham
Skal hun opbringe mod sig, saa han straffer
Med Had og Vrede og Forviisning hende.
Og er hun borte først, da bringer Zephyr
Fra Fjeldets Rand os hid i hendes Sted;

Da dreier Nemesis sit lette Hjul,
Og hvad hun taber, Myris, skal vi —

Myris.

Stille!
Jeg hører Psyches Trin — hun nærmer sig.

Sjette Scene.

(Psyche. De Forrige.)

Psyche.

Nu vederqvæg Jer, Elskte; nyd og deel
De skjønne Retter her imellem Eder.
Tag, Myris, dette Bæger, fyldt med rød,
Med duftende og liflig Cyperviin,
Der tynger Ho'det ei med sine Draaber.
Min Leda, dig jeg rækker dette Bæger,
Thi let og sød er denne lyse Viin.
Men at ei Tungen nu skal ene nyde,
Skal mine Genier Eders Øre fængsle
Med klare Toner fra det høie Loft.

(hun vinker)

Sang fra Salens Kuppel.

Over Skyen, som i Glands sig bader,
Staaer i Lyset Guders gyldne Bord;
Øverst hviler Livets høie Fader,
Nederst sidder Musers fagre Chor:

Stolte Guder, straalende Gudinder
Rundt om Bordets Sider tage Plads;
Nymphер, med de rosenrøde Kinder,
Varte op for Guder og Gudinder,
I det lyse, herlige Palads.
Zeus, den høie, løfter nu Pocalen,
Ganymedes skjenker Nectar i,
Alle Bægre fyldes rundt i Salen,
Alle bundne Tunger løses fri;
Men begeistret Musers Chor sig hæver,
Sangen toner i den rene Sal —
Alles Hjerte af Beundring bæver,
Guders Fader smilende sig hæver,
Rækker Chorets Fører sin Pocal.
Og Apollo tømmer den til Bunden,
Slynger saa mod Stjernerne sin Krands,
Medens Gratier, med Smiil paa Munden,
Hæve Foden til den lette Dands.
Zephyrlette, rundt i Dandsens Bølger
Svæve de om Guders gyldne Bord —
Ingen Skjønhed meer Gevandtet dølger,
Alle nu med Diet Takten følger,
Henrykt smilende foruden Ord.

Psyche.

Forbi er Sangen — men du sukker, Leda? —
Du ligesaa, min huldе Myris? — Siig,

Hvorfor saa tause, Søstre, — hvad er hændet?

Leda.

Stor er din Lykke, som det synes, Psyche,
Og dog, naar Alt min Tanke overveier,
Er høist ulykkelig din Skjæbne.

Psyche.

Hvad?

Leda.

Nys, da du viste os din Herlighed,
Jeg glemte for den straalerige Pragt
Den mørke Sorg, som nu mit Hjerte ængster;
Nu stige atter frem de svundne Tanker,
Og lægge sig som Slanger ved mit Bryst.

Psyche.

Siig Leda hvad du veed, og ængst mig ei
Med gaadefulde Ord.

Leda.

Du vil det, Psyche.
Saa viid, at din Gemal, hvem høit du elsker,
Fortjener ei dit Hjertes Kjærlighed.

Psyche.

O, Kjære, tal ei slige Ord: du veed,
At uden Selskab her jeg eensom lever.

Leda.

Hvad Læben vil fordølge, Øiet siger;
Men tro dog ei, jeg kommen er, at speide
Din Hemmelighed, Psyche; kun mit Hjerte,
Som bæver for dig, tvinger mig til Ord.

Psyche.

Hvad frygter du — og hvorfor skjælver du?

Leda.

Din Død, o Psyche, snart sig atter nærmer.

Psyche.

Min Død jeg frygter ei.

Leda.

Saa hør nu Alt,
At ei du dine Søstre skal anklage
I Dødens Time, naar din Skjæbne kommer:
Din Husbond er de Dødeliges Skræk,
Er et Uhyre, rædselfuldt at skue,
Hvis Rov er Mennesker, hvis bedste Drik
Er Blod, som af det varme Hjerte strømmer.

Psyche.

Afskyeligt! Din Læbe lyver, Leda!

Leda.

O, at du talte sandt! Hvor gjerne taalte
Jeg ei din Vrede, hvis jeg frelste dig;

Men huſk Oraklets Ord, thi end bedrog
Apollos Røst ei Menneskenes Børn.

Psyche.

Siig veed du mere? thi jeg frygter ikke.

Leda.

Du vil det: viid, at Landets Folk har seet
I Morgenstunden din Gemal, som baded
I Floden sig, naar Slottet han forlod.

Psyche.

O, taler sandt du? —

Leda.

Ei din Tvivl mig saarer;
Thi hvilken Skjæbne er vel haard som din.
Men udspørg Myris, Alt hun veed som jeg.

Psyche.

Ha, Myris, er det saa? —

Myris.

Ja, hulde Psyche!
Ham Fiskerne og Jægerne har seet;
Og rædsom var hans Skikkelse, hans Die
Var sprudende af Ild, og Blodet dryppeb
Ned af hans Tunge i det stille Vand.

Psyche.

Jeg Ulykſalige! — Ha, derfor skjulte,

Sit Aasyn han for mig — og derfor kom
Med Natten han, og iilte bort med den;
Og derfor bød han mig en evig Taushed;
Og derfor frygted han de hulde Søstre,
At ei de skulde Alt for mig forraade!

Leda.

Ja derfor, Psyche, bandt hans Ord din Tunge.

Psyche.

Men ei min hele Jammer end I veed;
Thi under Hjertet bærer jeg et Barn,
Hvis Øie aldrig skuer Livets Straaler,
Naar for den lyse Dag mit Blik er lukt.

Leda.

Jo Alt, Ulykkelige, Alt vi veed;
Thi saa har Guden tydet sit Orakel,
At ei blot du, men den, som du vil føde,
Skal finde Døden i Uhyrets Svælg.

Psyche.

O Jammer, større end jeg bærer den!

Leda.

Men end er Redning mulig, elskte Psyche.

Psyche.

Nei ingen Frelse! — Hans er Magten her.
Mig binder et usynligt Baand til Slottet,
Som ei at bryde meer jeg er istand.
O, den Forfærdelige — jeg ham seer,
Som da paa Klippens Top, forladt af Alle,
Mit Øie gjennem Skyggerne ham saae —
O, mine Søstre, var jeg dengang død!

Leda.

Hør mig, o Psyche, end er Frelse mulig:
Gav dig ei Skjæbnen selv den Dolk i Haanden,
Hvormed du løse kan det grumme Baand?
Naar Natten kommer, naar isøvne hviler
Din frygtelige Husbond ved din Side,
Da høv fra Leiet dig paa sagte Fod,
Bøi hen dig over ham, og sving din Dolk,
Og send til Tartarus den Rædselfulde.

Psyche.

O, Leda, hvilke Ord!

Leda.

Brug kjæk din Dolk,
At ei dit Barn og selv du finder Døden.

Psyche.

Nei, ingen Frelse meer —

Leda.

Du tvivler, Psyche?
Husk paa, at ei dit Liv det ene gielder.

Psyche.

Jeg vil — men bliv hos mig, forlad mig ei,
Staae mig i Nødens Time bi, o Søstre!

Myris.

Nei, vi tilbage maae til Fjeldets Tinde.
Forlænge tøved vi, og alt vor Fader
Formoder død som dig de andre Døttre.

Leda.

Os Zephyr venter hist i Slottets Forsal,
Og breder alt de stærke Vinger ud.
Thi far nu vel, o Psyche — følg mit Raad,
Thi kun i det er Frelse.

Myris.

Bæv ei Psyche! —
O staae ei modløs saa! Siig os Farvel,
Til bedre Tider atter vil os samle.

Psyche.

Farvel —

(Myris og Leda bort).

Syvende Scene.

Psyche.

Hvad har jeg hørt — o meer end jeg kan bære!
Ei Sorgen var det, der, paa sagte Fjed,
Os kysser svævende, og lægger stille
Sin Byrde paa vor Skulder — ikke Smerten,
Der gjennemborer Hjertet med sit Spyd,
Og sender det en Hær af bittre Tanker;
Men Jammer og Elendighed, der knuser
Min Sjæl med Undergangens hele Vægt.

Han, som jeg meer har elsket end mig selv:
Hvem alle Tanker gjaldt, for hvem mit Hjerte
Med Ærefrygt og med Beundring slog;
Hvis Ord i Natten var de gyldne Stjerner,
Hvortil min Aand sig henrykt, stille svang;
Hvis Kjærlighed var meer end Himlen mig,
Hvis Ønske var min Lov, hvis huldе Bøn
Mit Hjerte fængsled som en Guddoms Villie;
Han — Guden i mit Bryst, den høie herlige,
Forvandlet er til Rædsel for min Sjæl. —

O, var jeg død paa Klippen! Var mit Hoved
Mod Fjeldets Vægge knuust; var da mit Øie
For Lysets Straale lukt; laae jeg i Dybet,

Og hørte Livets Stemme ei, der suser
Nu jamrende forbi mit Øre; — o,
At jeg maa leve for at smage Døden,
Ei Døden, der som Lynet farer ned;
Men den, der rækker tøvende sit Bæger,
Hvor hver en Draabe bærer mere Smerte,
End alle Livets Sorger, i sit Skjød.

Men jeg har intet Valg — ei for mig selv
Jeg bruger denne Dolk, som Skjæbnen rakte;
Et andet Liv, en anden Sjæl, som Lyset
Endnu ei seer; en anden mægtig Røst,
Der, stum endnu, dog taler høiere,
End alle Stemmer i mit eget Hjerte —
Ja, denne Røst af den Ufødte leder
Til Død og Undergang min svage Haand,
Og kalder, lig den fjerne, dybe Torden,
Til det Forfærdelige Sjælen nu.

(knæler)

Forbarm dig over mig, du Guders Fader!
Hvis Blik igjennem Nattens Mørke trænger,
Hvis Øie skuer Støvets mindste Værk —
Forbarm dig over mig! Lad Atropos,
Naar denne Dolk jeg svinger, Saren hæve,
Og naar den rammer, sønderskære Traaden,

Der binder Livet til den Frygtelige.
Lad Thanatos sig nærme ved min Bøn,
Og bære, hyllet i det dunkle Dække,
Til Tartarus min rædselfulde Brudgom!

(reiser sig)

Choret.

Over Skyer din Stemme
Gaaer til evige Stjerner,
Hvor, paa dræbte Titaners
Blødende Hoveder, Skjæbnens
Mørke Gudinder hvile.
Klotho Guldtenen holder,
Lacheſis Traaden ſpinder,
Den, ſom binder til Livet
Menneſkers flygtige Sjæle;
Men i det Fjerne venter
Atropos, bøiet af Alder,
Smykket med ſvævende Lokker,
Væbnet med Dødens Sax.
Guders og Menneſkers Fader,
Holdende Skjæbnens Vægtſkaal,
Skuende Skaalen ſynke,
Vinker ſom Lynet i Natten:
Parcen hæver ſit Vaaben,
Traaden hun ſønderſkærer,

Da er Menneskelivet
Svundet, og Diet brister.
Tusindfold Jammer og Nød
Truer den Dødelige,
Medens han vandrer paa Jorden:
Armod, Hunger og Pest,
Tvedragt, Anger og Frygt,
Sværde og blinkende Spyd;
Dog, om Guder end værne
Kraftigt med herlige Skjolde
Menneskets svævende Liv:
Intet redder ham mere,
Hæver den evige Parce
Saxen paa Skjæbnens Bud.

Psyche.

Mit Lod er kastet — ei jeg seer tilbage,
Men fremad vinker mig til blodig Daad
Nu alle dunkle Aander i mit Bryst.
Ei tvivler jeg, og ingen Frygt jeg kjender,
Thi Eumeniderne jeg skuer alt:
Med løste Lokker svæve Dødens Genier
Omkring mit Hoved, mens en Røst jeg hører
Fra Dybet, lig en Gjenlyd af min Qval!

(bort)

Ottende Scene.

Genierne.

Den Første.

Dagen over, dybt i Smerte vugget,
Vandred Psyche paa sin lette Fod;
Vinden lig i Høst hun sorgfuld sukked,
Naar i Taushed træt hun stille stod:
Ingen Ro dog Hvilen hende lod,
Og i hendes Kind, af Graad bedugget,
Steg og svandt igjen det fine Blod.

Den Anden.

Skjælvende som Skyggerne hun bæver,
Som det knuste Rør hun bøiet staaer,
Naar for Sjælen frem en Tanke svæver,
Der sin Skikkelse af Frygten faaer:
Hendes Husbond, som mod hende gaaer
Vild og blodig, mens han Dolken hæver,
Som i hendes Hjerte dybt han slaaer.

Den Tredie.

Og af Furien fra Slottets Sale
Drives hun i Skovens Hvælving ud,
Gjennemløber Høie hun og Dale,
Saarer blodig Fodens fine Hud;
Og som daaret reent af Skrækkens Gud,

Bringer selve Fuglens Fløitetale
Om det Rædselfulde hende Bud.

Alle.

Saa i Jammer seer hun Dagens Straaler
Flye for Natten, som forjager dem;
Som, i Sløret hyllet, Himlen maaler
Med sin dunkle, brede Skyggerem;
Mørket driver Psyche atter hjem,
Hvor, mens Dødens bittre Qval hun taaler,
Lampen hun og Dolken tager frem.
— Stille nu! thi Amor hist sig nærmer
Med de svævende og lette Fjed:
Buen og hans Kogger, som beskjermer
Pilene, ved Siden hænger ned;
Diet, funklende af Kjærlighed,
Gjennem Luftens Hvælving stille sværmer,
Kinden blusser brændende og heed.

Niende Scene.

Amor (kommer).

Her staaer jeg atter i mit stille Slot,
Og baaren hid af Nattens dunkle Vinger,
Har jeg mit tause Hjem igjen betraadt;
Min stærke Vagt Paladset rundt omringer,

Mens Søvnens Genius Alt til Hvile tvinger,
Og Lysets stolte Øie har sig lukt.
Den huldе Længsel mig tilbage bringer,
Den lokker med sin drømmerige Frugt
Til Psyches Hjerte mig, før Nattens stille Flugt.
Hun seer ei mig, af Dunkelheden blind,
Men let mit Blik igjennem Mørket trænger,
Og skuer Roserne paa hendes Kind;
Hun slumrer stille — jeg er vaagen længer,
Thi Øiet henrykt ved min Stjerne hænger,
Af Læbens aabne Smiil fortryllet sødt.
Som Barnets Vugge paa de lette Gænger,
Paa Leiet hendes Hoved gynger blødt,
Mens Hjertet drømmer og det friske Liv er dødt.
Hvad eier Guderne lig Psyches Røst,
Lig Rosenkinden, som mit Øie blender,
Lig Marmorglandsen om det unge Bryst? —
Og hvad er Glæden, som Olympen kjender,
Mod sværmeriske Tryk af hendes Hænder,
Mod længselfulde Kys af hendes Mund?
Ak, naar det milde Blik hun kjærligt sender,
De lyse Straaler fra den mørke Grund —
Da svinder Jord og Himmel — Psyche seer jeg kun.

(staaer et Øieblik i Tanker, og gaaer derpaa ind).

Tiende Scene.

(Efter en lang Pause kommer Psyche med sagte Fjed ud fra Sovekammeret. Hun gaaer hen i Hjørnet af Salen, og henter frem af et Skjul en Dolk og en svagtblussende Lampe).

Psyche.

Nu Timen kommen er: i Søvnen hviler
Den Frygtelige. Fra hans Side sneg
Med lette Skridt jeg mig — og her er Maalet.
— Hvi ængstes jeg, som var min Gjerning ond?
Hvi skjælver jeg? hvi stiger frem for mig
Det hulde Billed, som jeg selv mig danned,
Før mine Søstres Ord min Jammer viste:
Hiint Billed af den herlige Gemal.
Jeg seer det atter: veemodsfuldt det staaer
Med Fingren paa de rosenrøde Læber,
Med lyse Lokker om den hvide Skulder,
Og kaster alvorsfulde Blik paa mig.
Nei, nei, du fordums Elskede — ei dig!
Ei dig er denne Dolk bestemt, ei dig,
Som jeg tilbeder end, skal denne Haand,
Skjøndt svag og bævende, i Søvnen fælde —
Men hiint Uhyre, som med Døden truer
Ei mig alene, men et andet Liv,
For ham er denne Dolk, men ei for dig!

Og nu til Værket — nu min Haand vær stærk!
Skjælv ei min Sjæl ved Byrden, som dig tynger,

Og ingen Taare trænge sig i Øiet!
Men du, o skarpe Staal, som mig en Guddom
I Nøden gav til Redning og til Frelse,
Vær du som Lynet i min svage Haand!
Suus gjennem Natten hen, og træf hans Hjerte,
Og bring fra mig det flammende Farvel!

Hvad hæver mig? — Som om en Gud besjælte
Mit Bryst med sine Luer, saa jeg føler
I dette Øieblik mig kjæk og fri!
Vildt ruller nu mit Blod, og jeg fornemmer
At Furien min Isse let berører,
Og løfter Lokkerne omkring mit Hoved.
Saa kom da min Gudinde! Styrk mit Hjerte,
Led du min Fod til Leiet, hvor han hviler,
Læg du i Staalet ned din stærke Kraft,
Og styr min Haand, som svinger Dolken nu,
At ei den skjælver, at den ei forsager!

(hun gaaer igjennem de aabenstaaende Døre ind i Sovekammeret, med Lampen i den ene og Dolken i den anden Haand; nærmer sig langsomt Sengen, og løfter Dolken med bortvendt Hoved.)

Nu — nu — dog jeg vil see den Frygtelige,
At ei min Haand skal feile —

(Psyche vender sig, og holder Lampen op for Sengen, hvor Amor slumrer i al sin Skjønhed. Hun styrter skjælvende paa Knæe).

Høie Guder!
Hvad seer jeg — er mit Øie ei fortryllet?

Er det en Drøm, som nu mit Blik bedaarer,
At det for Tartarus Elysium seer? —
Er dette Sandhed — Fryd, som vil mig dræbe:
Han, han, den høie Amor er min Husbond!

(tabt i Beskuelsen)

O straalerige Syn! Hvor hviler Blikket,
At det kan samle sig, og dvæle ved
Hver enkelt Skjønhed hos den Underfulde?
Hvad var mit Hjertes Billed imod dette,
Hvad hvert et jordisk Syn, som jeg har skuet,
Mod denne Guddoms lyse Majestæt!
O, hvilke Kinder, som de gyldne Lokker
Ombølge, lig et Slør om Morgenrøden;
Og denne Læbe, aabnet halv af Smilet,
Og denne Pande, stolt som Himlens Hvælving!
Men Lyset grumt sig skjuler — hulde Nine!
Jeg seer igjennem Dækket eders Straaler,
Som Stjernen gjennem Nattens lette Sky!

(hæver sig)

Her hænger Buen med den stærke Streng,
Og Pilekogg'ret hist ved Hovedgjerdet.
O lad mig røre ved dit skarpe Vaaben,
At jeg kan saare mig, og selv forsone
Min Brøde mod dig med mit eget Blod.

(Rører ved en af Pilene og ridser sig i Fingeren).

Jeg bløder — søde Bod for Psyches Skyld!

Men alt jeg føler Pilens Guddomsmagt;
Thi høiere mig Flammen gjennemgloder,
Og Taaren af mit Øie styrter frem.
— Endnu han slumrer — hviil, o hviil du Elskte!
Og lad mig som en Drøm din Læbe kysse
Kun svævende, og flygte saa igjen —

(hun boier sig ned for at kysse ham, hvorved en Draabe Olie falder fra Lampen paa Amors Skulder. Han vaagner).

Amor.

Hvad Smerte vækker mig af Nattens Slummer? —
Ha, Psyche! med en Fakkel og en Dolk —
Dit Øie funkler vildt, og Haanden skjælver;
Vil du mig myrde, Psyche? —

Psyche.

Amor, Naade!
O Naade for din Hustru, som dig elsker.

Amor. (stigende ud af Leiet)

Ha Furie! er det din Kjærlighed?
Er det den Troskab, som du har mig svoret?
Du feige Morderske, som lister dig
Med Søvnen til den Værgeløses Leie.

Psyche.

O, tag mit Liv, men tilgiv mig min Skyld!

Amor.

Nei ingen Naade, rædselfulde Psyche!
Den Dolk, som du har røvet mig i Søvnen,
Til Redskab for din vilde Grusomhed,
See denne Dolk, o Psyche, fjerner mig,
Min Sjæl, mit Hjerte og mit Øie fra dig!

Psyche.

Hør mig, du Høie, hør mig før du dømmer!

Amor.

Alt veed jeg, og jeg vidste det forud:
Af dine Søstres Ord er du bedaaret;
Af dem forført, har du din Troskab sveget,
Har overtraadt mit Bud om evig Taushed;
Af dem forledt, har denne Dolk du hævet
Med blodig Lyst imod mit Hjerte —

Psyche.

Hør mig!

Og lad mig døe, hvis ei du kan tilgive.

Amor.

Ei bøier jeg, o Psyche, Skjæbnens Villie;
Dens Bud du hørte, naar jeg ømt dig bad,
At staae taalmodig Prøven ud til Enden.
Du lokked mig en Ed af mine Læber,
Og hvad du daarlig vilde, har du naaet.

Vi sees ei meer — den huldе Nat skal aldrig
Os meer forene; aldrig kjærlig bringe
Din fordums Elsker mere til dit Favntag.
Fra denne Stund mit Blik er lukt for dig,
Mit Øre døvet er for dine Bønner,
Min Sjæl fornemmer ei dit vilde Raab,
Og ingen Røst fra mig vil meer du høre,
Naar Drømmen lukker taarefuldt dit Blik.
Paa Jorden skal forladt du eensom vandre,
Mens jeg mig svinger til Olympens Sale,
Og glemmer hos de smilende Gudinder
Dit Hjertes Falskhed og din Troløshed.

(bort)

Ellevte Scene.

Psyche.

— Det er forbi — min Skjæbne er fuldendt;
Det Bæger, som en Guddom rakte mig,
Har jeg til Bunden tømt i Qval og Smerte,
Og ingen Draabe har af Haab jeg meer.
Men jeg vil ikke leve — denne Jammer,
At skilles evig, og dog altid møde
I Hjertet hans Erindring, ei jeg bærer.
O Herlige! som mig forstøder, tag

Mit sidste Suk — det sidste svage Sprog,
Som denne Sjæl har smertefuld tilbage.
Dig elsker jeg! Mig Døden selv berøver
Ei denne Tanke, jeg var Amors Hustru,
Ei denne huldе Trost, jeg var ham kjær.
Men bort han svandt, og Haabet er forsvundet,
Og hvad der før var rædselfuldt, min Død,
Er nu det Høieste, som jeg begjærer!

(aabner en Dør, som fører ud til Floden).

Du lette Bølge, som i evig Fart
Mod Havet ruller, modtag du mit Støv,
Og vask min Pande reen for hver en Brøde,
Og bær mig i din bløde Arm til Hades.
Snart vil jeg træde i det dunkle Rige,
Hvor selv en Skygge, Skyggerne jeg møder;
Og spørger mig en stille Røst: hvo er du?
Da svarer jeg: den Psyche, ak, hvem Amor
Har elsket, og hvem Amor har forstødt.
Her holder Intet nu min Fod tilbage;
Thi skilt fra ham, den lyse Dag er Nat,
Og Natten bringer mig de gyldne Minder,
De herlige, til Smerte for min Sjæl.
— Saa far da evig vel, du Lykkens Bolig!
Jeg frygter ei, og skjælver ikke meer.

Det sidste Suk endnu til min Gemal,
Den sidste Bøn, at han vil mig tilgive!

(kaster sig i Floden. — Lampen slukkes).

Choret (fra det Fierne).

Hjertet, det kjærlige,
Vugges
Under de rindende Vande;
Øiet, det herlige,
Lukkes
Under den døende Pande.
Bølgen skjuler vor Lyst!
Hvad er tilbage? —
Dæmpet af Klage
Sorgens den sukkende Røst!

Tredie Act.

Første Scene.

(En Kyst af Landet. Foran ruller Havet, hvori Floden, der strømmer paa høire Side, falder ud. Tidlig Morgenstund før Solens Opgang. Tre Nymphen: Aja, Kora og Eulimene tilligemed Phantasus, sidde og fiske; de to Første med et Net ved Floden; de andre To med Angler ved Havet).

Kora (synger).

Mig fortryller Nattens dunkle
Høitidsdragt,
Naar fra gyldne Stjerner funkle
Glands og Pragt,
Naar de lette Skygger stige
Stille frem,
Naar de sidste, ængstelige
Straaler vige
Kraftløst, matte mellem dem.

Da sig aabner Hjertets Kammer,
Længe lukt;
Mindets Lys i Mørket flammer
Dobbelt smukt;
Haabet nærmer sig fortrolig,
Øiet gaaer
Op til Guders klare Bolig —
Høit og rolig,
Som i Drømme, Hjertet slaaer.

Aja.

Meest jeg elsker Dagens hulde
Straalekrands,
Livets varme, underfulde
Ungdomsglands,
Og den lette Flod, som dandser
Perlereen
Langs med Skoven ned, der standser,
Der bekrandser
Bølgen med sin grønne Green.
Let sig aabner Glædens Øie,
Liv og Lyst
Med de fulde Toner bøie
Hvert et Bryst;
Amor da hvert Hjerte fritter:
Høit han leer,

Naar bag Skovens grønne Gitter
Frem han titter,
Naar de Elskende han seer.

Eulimene.

Mig kun lokker Aft'nens Rødme;
Da hver Barm,
Sødt besnært af Længsels Sødme,
Svulmer varm.
Purpurgudens Flammepile
Dale ned,
Kalde Krig og Kamp til Hvile,
Yndigt smile
Til de Unges Kjærlighed.
Sagte rinder Dalens Kilde
Klar forbi;
Fuglen fløiter Elskovs stille
Melodie;
Rundt om Bækken Nympher sove;
Maanen rød
Bryder gjennem dunkle Skove —
Kildens Vove
Aabner Straalerne sit Skjød.

(Solen staaer op i Horizonten).

Phantasus.

Bølgen skummer,
Morgenhavet, vakt af Slummer,
Klæder sig i hvide Slør;
Duggens Vande
Strømme ned ad Nattens Pande,
Og i Luften Perler strøer.
See, fra Østens stille Stjerne,
Fra det Fjerne,
Paa et Leie af Koral,
Svømmer over Bølgen gynget,
Af et Perlenet omslynget
Frem en deilig Muslingskal. —
Midt i Havet,
Halv af Bølgerne begravet,
Skallen standser,
Og dens skumbedækte Pandser
Aabner sig, et Øie lig;
Mørket svinder,
Lyset funklende oprinder,
Thi Auroras unge Kinder
Under Laaget vise sig:
Stille sødt den Hulde sover,
Brystet svulmer fuldt og ømt,
Havets Vover
Mumle om hvad hun har drømt.

Men paa skyggefulde Vinger
Søvnen sig i Luften svinger,
Og fra Leiet, koldt og haardt,
Let hun springer,
Stryger med sin Rosenfinger
Haarets gyldne Lokker bort:
Himlens Bue,
Jordens Dale,
Skovens Sale,
Bjerge, Høie
Lyset suge
Af det straalerige Øie,
Af de varme Kinders Blod;
Medens Bølger stille dykke,
Sagte trykke
Tusind Kys paa hendes Fod;
Medens stoltelig hun sender
Blikket gjennem Luftens klare Bugt;
Medens Skyen, straalerammet,
Hurtig vender
Purpurflammet
Imod Vesten sig paa Flugt.
See, i Vinden
Nu hun kjøler Purpurkinden,
Luften hendes Ild ei dræber,
Den kun fanger hendes Suk,

Mens de rosenrøde Læber
Drikke Morgenhimlens Dugg;
Og i Havet ud hun springer,
For at dæmpe Hjertets Brand
Dybt i Badet, som omringer
Skallens perleklædte Rand.
Smilende hun Bølgen tynger:
Høit den gynger,
Og den slynger
Halv med Skjælven, halv med Lyst,
Blødt omarmet,
Sødt opvarmet,
Bæltet om Auroras unge Bryst!

Aja.

See, hvor Skummets Perler, runde, bløde,
Rødme ved de lyse Bølgers Dands!

Kora.

See, hvor Engens Blomster, nys saa døde,
Leve herligt op i Morgenglands!

Eulimene.

See, hvor Østens Buer, luerøde,
Funkle lig den friske Rosenkrands!

Alle Tre.

Livets Farver Lyset nu forynger;
Høiere sig hæver Jordens Barm,

Mens den rødmende Aurora gynger
I de silkebløde Bølgers Arm.

Aja.

Stille, Søstre! hvad er det jeg seer?
Hist paa Floden frem en Qvinde svømmer:
Diet lukket er, som om hun drømmer,
Sagte hun sig nærmer meer og meer.

Kora.

Strømmen snart i Nettet hende fører,
Men en Guddom over Bølgens Top
Hendes blege Hoved holder op,
Saa den vaade Seng det ei berører.

Phantasus (som nærmer sig med Eulimene).

Kun til hendes Skulder stiger Vandet,
Dog er Diet lukt, som dødt det var —
Hurtig, Søstre, Nettet træk paa Landet!
Som en Fange nu vi hende har.

(de trække Nettet, hvori Psyche hviler, op paa Landet).

Anden Scene.

(Psyche. De Forrige.)

Eulimene.

End bedøvet hviler hun, og Armen
Kraftesløs i Græsset synker mat;

Kold er Kinden, koldere dog Barmen,
Ak, af Livets Varme reent forladt.

Aja.

Nei, hun vaagner — og hun aabner stille
Øiets tunge, smertefulde Blik.

Kora.

Atter ruller Blodets friske Kilde,
Atter hendes Kinder Rødme fik.

Phantasus.

Atter hendes unge Hjerte gynger,
Atter stormende dets Pulse slaae:
Læbens fagre Rose sig forynger,
Og for Vinden hendes Lokker gaae.

Kora.

See, i Morgenluften let hun bæver,
I det kolde, vaade Klædebon —

Aja.

Støttende til Jorden ned sin Haand,
Fra det bløde Græs hun nu sig hæver.

Psyche (skuende omkring).

Siig, hvor er jeg? — Er jeg frelst fra Døden?
Er af Skyggerne mit Blik forladt?
Er den fjerne Straale Morgenrøden,

Der forjager Sorgens lange Nat?
Bar fra Jorden vuggende og milde
Bølger til Elysium mig ned —
Over Styx til Evighedens stille,
Lyse, drømmerige Herlighed?

Eulimene.

Nei, dit Øie skuer end Aurora,
Og din Læbe føler Zephyrs Kys,
Og af nyligfødte Børn af Flora
Leiet redtes, hvor du hviilte nys.
Det er Jorden, som din Fod betræder,
Moder til din Glæde og din Qval,
Det er Duggen, som din Kind nu væder,
Faldende fra Luftens lyse Sal.

Psyche.

Ja, Erindring vender nu tilbage,
Vender hjem med Sorgen til mit Bryst;
Atter nærmer sig den bittre Klage,
Med sin dybe, kummerfulde Røst!

Aja.

Jag den mørke Skygge fra din Pande,
Dæk med Haabets gyldne Slør din Barm,
Thi en Guddom over Flodens Vande
Bar dit fagre Hoved i sin Arm.

Psyche.

Ak, fra Døden er jeg frelst til Smerte,
Og fra Undergang til Jammer kun;
Atter sidder Pilen i mit Hjerte,
Atter ligger Sukket paa min Mund.

Kora.

Hør mig du, hvis Die Taaren tynger,
Du, hvis unge Sjæl er Sorgens Rov:
Hist hvor Fugleskaren let sig gynger
I den dunkle, i den svale Skov,
Boer den gamle Pan, den vise Hyrde,
Som for alle Smerter kjender Trøst;
Han skal lære dig den tunge Byrde
Let at hæve fra dit unge Bryst.

Phantasus.

Og igjennem Skoven skal jeg lede
Til den glade Hyrdegud din Fod,
Skal dig vise hver en Fuglerede,
Hver en Muldvarp under Træets Rod.
Alle Veie jeg i Skoven kjender,
Ofte gik jeg paa den dunkle Sti,
Der paa Engen foran Hulen ender,
Hvor den klare Kilde gaaer forbi.

Psyche.

Ræk mig Haanden, jeg med dig vil følge!

Nympherne.

Pan, den vise, skal dig give Raad.

Phantasus.

Søstre, pas imens ved Havets Bølge
Paa min Angel og min Medetraad!

(gaaer bort med Psyche.)

Kora.

Nu til Arbeid atter, hvor den friske
Bølge skummer i den dybe Strand;
For at hale op de lette Fiske,
Atter Net og Angel ud fra Land!
Andre Orme sætte vi paa Krogen,
Stramme Garnet fastere og tæt,
At ei af de fangne Fiske Nogen
Gjennembryde skal det løse Net.

Nympherne.

Ja, til Arbeid atter, hvor den friske
Bølge skummer i den dybe Strand;
For at hale op de lette Fiske,
Atter Net og Angel ud fra Land!

Tredie Scene.

(Tyk Skov. Phantasus og Psyche.)

Psyche.

Dybt fører du mig ind i Skoven, Lille;

Alt længe vandred vi, og tæt og tættere
Det dunkle Dække hvælves over os.

Phantasus.

Snart er den halve Vei tilbagelagt,
Og snart den mørke Hvælving vil fortyndes,
Og Lyset bryde frem med sine Straaler.

Psyche.

Men denne Stilhed skrækker — hvor er Frelse,
Hvis frem de vilde Dyr af Krattet brød?

Phantasus.

Stol trygt paa mig, thi min er Magten her.

Psyche.

Og hvo er du, som skjøndt et Barn og lille
Af Skikkelse, dog kjender ingen Frygt.

Phantasus.

Mit Navn er Phantasus; den gamle Nyx
I denne Skov mig fødte. Her min Vugge
I Toppen af de dunkle Grene stod;
Her lærte jeg de lette Fugles Sprog,
Thi hver en Morgen kom de til mit Leie,
Og bragte Føde mig i deres Næb.
Og da jeg større blev, jeg førtes til
Den gamle Pan, som lærte mig at tolke
Den klare Kildes Rislen og hver Susen

Af Bladene, naar Vinden dem berørte.
Saa leved stille jeg i mange Aar,
Kun mine Søstre, som vi nys forlode,
Og Skovens fagre Nymphер var mit Selskab;
Men hver en Aftenstund min Moder kom,
Og gynged mig i sine bløde Arme,
Og tusind Eventyr fortalte sødt.
Da hørte jeg om mine ældre Søstre,
Om Nattens mørke Døttre, om de stille,
Ukjendte Brødre, som jeg aldrig saae.
Hvad Jord og Himmel skjuler og bevarer,
Min Moders Ord mig aabenbared, thi
Hun gammel er, og kjender alle Ting.
Hun skued Venus, der af Havet steg,
Og var tilstede dengang Amor fødtes;
Hun mægtig er, den gamle hulde Moder,
Og mig af Alle allermeest hun elsker,
Thi jeg er hendes alleryngste Søn.

Psyche.

Hun var tilstede dengang Amor fødtes? —
Om Amor, ak fortæl mig hvad du veed.

Phantasus.

Og kjender Amor du?

Psyche.

Ei meer — ei mere.

Phantasus.

Før Amor blev, min Moder Nyx fortalte,
Var Jorden øde og Olympen tom,
Og Lyset sank kun ned med blege Straaler,
Og Livet sagte kun i Alt sig rørte.
Da skete det, at Skjønhedens Gudinde,
Da hun en Nat paa Havets Bølger kjørte,
Af hvide Svaner trukket, og omringet
Af Nympherne, i stille Slummer sank.
Hun drømte, at den gamle Uranos
Steg ned af Luften og omfavned hende,
Og talte disse gaadefulde Ord:
„En Søn du føde skal, hvis Lige Himlen
Endnu ei saae, og aldrig meer vil skue;
Hvis Kraft selv Tordenguden føle skal,
Hvis Skjønhed selv vil overgaae hans Moders,
Hvis Liv skal Livet tusindfold forynge,
Og bringe Dødelige Lyst og Qval;
Men ingen Landse skal hans Hænder føre,
Og intet Sværd, thi Buen er hans Vaaben,
Og Buens vingelette Piil hans Magt." —
Da vaagned Venus — og i hendes Skjød
Den høie Amor laae, et lille Barn,
Med rosenrøde Kinder, gyldne Lokker,
Og Øine dunkelblaae som Havets Dyb.
En Krands af Skum hang om hans lyse Haar,

Men trilled ned af Kinderne som Perler,
Da første Gang mod Stjernerne han saae.

Psyche.

O, veed du mere? Intet mig fordølg!

Phantasus.

Da til Olympen ham hans Moder bragte,
Begyndte der i Lysets høie Sale
Et andet Liv; thi Gratierne kom
Af Skyen frem og dandsed om hans Vugge,
Og Muserne sig viste første Gang.
Men Nympherne opdrog den unge Amor,
Hvem tidt som Barn de førte hid i Lunden,
Til Leg med mig og mine fagre Søstre:
Da bar han alt sin Bue og sit Kogger,
Med Pile fyldt, som selv han havde dannet
Af gyldne Fuglefjer, mens han til Spidsen
Benytted unge Nattergales Næb.
Og ofte gik vi sammen gjennem Landet,
Og naar han saae de smilende Hyrdinder,
Han skød i Hjertet dem sin lette Piil:
Da gik i Taarer deres Latter over,
Og Kindens Roser blandte sig med Lilier,
Og Knæet og de fine Hænder skjælved,
Mens Hjertets Svulmen vilde Barmen sprænge.
Jo meer de ængstedes, desgladere

Vi begge blev, og naar tilsidst de sank
I Græsset ned og væded det med Taarer,
Vor høie Latter gjennem Skoven klang.

Psyche.

Hvad, Amor loe ved Menneskenes Sorg?

Phantasus.

Ja dengang var han løs og let som Fuglen,
Og mange, mange Aar han lille blev.
Men da fra Jordens Dale Bønner steg
Til Zeus om Naade for de unge Hjerter,
Lod Livets Fader frem Anteros komme,
En Søn af Venus, smilende som Amor.
Og snart Anteros voxte og blev stor;
Men Dag fra Dag blev ogsaa Amor større,
Og vandred stille med sin yngre Broder,
Thi begge meer end Alt hinanden elsked,
Og begge kappedes i Liv og Vext.
Fra den Tid af jeg saae ei Amor meer,
Dog har min Moder mig fortalt, at han
Er tidt alvorlig nu, og kjender Taarer
Og Længsels dybe Suk saagodt som Smiil.
Men hvad — du græder? Hvorfor græder du?

Psyche.

De gamle Sorger ængste nu mit Hjerte.

Phantasus.

Græd ei, men lyt nu efter hvad jeg siger:
Snart er ved Maalet vi, kun denne Bro,
Der smal og krum sig hvælver over Floden,
Er mellem os og Hyrdegudens Bolig.
Men denne Bro er farlig at betræde:
Det mindste Feiltrin styrter dig i Dybet,
Naar Svimmel hyller Øiet ind i Taage.
Thi lad mig om dit Hoved Sløret binde,
Som selv jeg om min Pande bærer nu;
Det sikkrer dig for Fald, mens let jeg fører
Ved Haanden dig til Flodens anden Bred.

Psyche.

Gjør som du vil, thi Faren bedst du kjender.

(Phantasus binder Psyche sit Slør for Øinene, og fører hende over Broen.)

Phantasus.

Gaa sagte kun, og stol kun trygt paa mig.

Psyche.

Men Alt hvad før jeg saae, er nu forsvundet,
Og tusind Syner vexle for mit Blik.

Phantasus.

See op til Høire — sig mig hvad du skuer.

Psyche.

De fjerne Bjerge seer jeg, og paa Randen

Gaae unge Piger, som til Dands sig flokke,
Hvis Fødder knap berøre Bjergets Tind?,
Hvis Klædebon i Luften flagrer let.

Phantasus.

Det Dreader er, de lette Nymphер,
Som evig unge boe paa Bjergene.
Men see i Dybet ned, i Flodens Bølger.

Psyche.

Igjennem Floden seer jeg Nymphер svømme:
En Sivkrands hænger om de mørke Lokker,
Der svæve lig et Slør paa Vandet hen;
Og hist ved Bredden hvile andre stille,
Med store Krukker, hvoraf Vandet flyder,
Og gyldne Bægre i den runde Arm.

Phantasus.

Najaderne det er — men fku til Venstre,
Mod Egeskoven hist —

Psyche.

O hvilket Syn!
I hvert et Træ jeg seer en Nymphe sidde
I græsgrønt Klædebon, og rundt om Hovedet
En Krands af Egeblade let sig boier.
Hun rører sig derinde — nu bevæge
De lette Blade sig — de stolte Grene

Sig bøie nu, og sødt fra Træets Krone
Jeg hører klare Toner strømme frem.

Phantasus.

Det er Dryaderne du skuer, som
Med Træet fødes og forgaae med det.

Psyche.

Og vender jeg mit Øie nu mod Luften,
Jeg tusind Fugle seer, som ei jeg kjender,
Og mange Skikkelser, jeg aldrig saae.

Phantasus.

Det er de høie Guders Sendebud,
Som flyve rundt til alle Verdens Kanter,
Og bringe Budskab til de Dødelige,
Og atter Bønner til Olympen hjem:
De lyse hist er gyldne Haab, og hine,
Som flyve stormende, er Hjertets Ønsker,
Og hine dunkle Nattens mørke Drømme.
Men stille nu — vi over Broen er;
Nu lad mig løse Sløret af din Pande,
Thi Pans den dunkle Grotte seer jeg hist.

(han løser Sløret af hende)

Psyche.

Ha — nu forsvinder Alt med Lynets Fart!

Phantasus.

Og dog er meer end Drøm hvad du har skuet.
Men gaa nu med mig over Sletten hen;
I Græsset seer jeg Pan — han ligger stille,
Og blæser sagtelig paa Fløitens Rør.

Psyche.

Han vender Hovedet — og reiser sig,
Og nærmer sig med store Skridt til os.

Fjerde Scene.

Pan, Phantasus og Psyche.

Phantasus.

Hil Skovens Pan!

Pan.

Hvad fører dig, o Søn,
Saa tidlig hid? Og denne Fremmede,
Som stille dig ledsager, hvo er hun?

Psyche.

Du Psyche skuer, Amors Elskerinde,
Hvem den Guddommelige fra sit Hjerte
For evig har forstødt.

Phantasus.

Ha, Psyche du?
Hvis Rygte bredte sig i Verden rundt,
Hvis Skjønhed vakte selv Gudinders Avind!

Pan.

Og hvad har ledt din Fod til mig, o Psyche?

Psyche.

De fagre Nympher priste høit din Viisdom;
Thi gik med Phantasus jeg hid fra Havet,
At hente Raad og Trøst og Hvile her.

Pan.

Alt hvad dig hændte, veed jeg. I Olympen
Din Skjæbne længst var Guderne bekjendt,
Og mig min Fader Hermes den fortalte.

Psyche.

Og hvor er Frelse nu? O send mig Trøst!
Kald atter Haabet til min Sjæl tilbage,
Og lad mig lære af dit vise Ord,
Hvordan jeg Amors Hjerte atter vinder,
Hvordan jeg soner, hvad jeg har forbrudt.
O, hvis du Kjærlighedens Lyst har kjendt,
Og al den Qval, som den en Sjæl bereder,
Naar bort den flygter paa sin lette Fod;
O, hvis du skued i et Blik, som fyldte
Med Længsel dig, og saae det lukkes til;
O, hvis du lytted til en Læbes Toner,
Der smeltende dig vugged ind som Drømme,
Og hørte disse Toner sig forvandle
Paa Vredens Tunge til Forbandelser —

O da forbarm dig over mig, og lær mig
At kalde den forsvundne Lyst tilbage!
Men har du ikke denne Magt, o giv
Et Raad mig da, hvor jeg skal Døden finde,
Den milde Død, som flygted for min Længsel,
Som jeg i Floden har forgjæves søgt.

Pan.

Kom hid, o Psyche! Hviil dig her i Græsset,
Og lad mig stryge Haaret fra din Pande,
Og skue stille i dit klare Blik:
Thi denne Magt jeg fik, at see i Sjælen.

Phantasus.

Ha, gamle Pan, fortæl mig hvad du seer.

Pan.

Hvad nu jeg skuer, det ei du forstaaer;
Men vel jeg seer, at denne Sjæl er reen,
Og at ei Brøden har dens Lys fordunklet.
Thi vær kun freidig, Psyche! Hvis dig lykkes
Den stolte Venus at forsone, som
Dig ene hader af de høie Guder,
Da vil du atter vinde Amors Hjerte,
Og atter skal dit Blik hans Øie see.

Psyche.

Men hvordan skal den Himmelske jeg finde,
Og hvilke Ord kan bøie hendes Bryst?

Pan.

Naar Dagen helder, selv jeg vil dig lede
Til Venus' Slot; men hvad du gjøre maa,
For Vreden hos den Høie at formilde,
Det kan din egen Sjæl kun lære dig.

Psyche.

O, hvis hun ei forsones, da er Døden
Mit Haab, mit Ønske og min Frelse kun!

Pan.

Som Jordens Døttre du er utaalmodig;
Og rolig veed du ei din Sorg at bære,
Skjøndt alle Sorger ligne Nattens Skygger,
Der atter flygte vil for Dagens Glands.
Thi vid, at ogsaa jeg, hvem her du seer,
Har kjendt den hulde Elskov, og bevarer
De sørgelige Minder i mit Bryst.

Phantasus.

Og det har aldrig du mig sagt! Fortæl mig
Din Kjærlighed —

Psyche.

Lad mig din Skjæbne høre,
At den kan styrke Haabet i min Sjæl.

Pan.

Saa vid, at ei jeg stedse her har boet,

Og ikke altid levet her som Hyrde,
Og offret mig det fredelige Liv;
Men født paa Bjerget Mænalus, jeg fulgte
Til Indien den høie Bacchus, og
Som Kriger i hans Hær vandt Roes og Hæder.
Da jeg tilbage kom, var Jagt min Lyst,
Og Dag og Nat paa Bjergene jeg streifed,
Og fulgte Vildtet gjennem dybe Huler,
Og sprang med Hjorten over Klippetinder.
Da skete det en Aftenstund, at jeg,
Det træt af Jagten gik til Floden Ladon,
At kjøle mine Kinder, skued Syrinx,
Den huldе Nymphe, som i Græsset laae.
Hun saae mig ei, men gjennem Buskene
Betragted jeg den Fagre, medens Luna
Med milde Straaler fængsled hendes Blik.
O, hvor er Ord, som tolke dette Syn!
Som du, o Psyche, var hun ung og deilig,
Og som den lyse Nat var hendes Glands.
Jeg traadte frem, at tolke høit min Elskov,
Men da hun skued mig, hun hurtig flygted,
Thi hæslig som jeg var, jeg skrækked hende.

Phantasus.

Siig, var du dengang skjægget, Pan, som nu?

Pan.

Ja, vildt mig Haaret hang om Hovedet,

Og Skjægget naaede ned til Bæltestedet,
Og dybe Rynker furede min Pande.

Psyche.

Men hvilken Ende fik din Kjærlighed?

Pan.

Mens jeg fra Dag til Dag med varme Bønner
Bestormed hendes Bryst, blev stedse mere
Jeg i den skjønne Nymphes Blik forhadt.
Sit Øre lukte hun for mine Ord,
Og naar hun fra det Fjerne saae mig komme,
Drev Synet af mig hendes Fod paa Flugt.
Da hændte det en Morgen, at jeg atter
I Skoven hende traf, med Krandsen flettet
Omkring de mørkebrune, lange Haar.
Vildt svulmed Hjertet i mig af Begjær,
Og vildt forfulgte jeg den lette Syrinx,
Der flygted ilende med Stormens Fart.
Saa løb omkap vi gjennem Skoven hen;
Dog snart var hendes Fødder trætte, snart
Jeg drømte mig den Hulde ved mit Hjerte,
Thi Flodens Bølger standsed hendes Løb:
Da sank i Knæ hun, og bønfaldt sin Fader
At frelse hende, og til Siv forvandlet,
Da jeg mig nærmed, stod ved Floden hun;
Men Vinden rørte Sivene, og Toner,

Som aldrig før jeg hørte, aldrig siden,
Igjennem Luften smertefulde klang.

Psyche.

Du arme Pan!

Pan.

Til Jorden sank jeg ned,
Og mens jeg græd, jeg afbrød Sivene,
Og føied Rør til Rør, saa syv det blev,
Saa denne Fløite blev, min Trøst i Nøden.
Paa den jeg spilled, naar de stille Sorger
Sig nærmed til min Sjæl — og Smerten løste
I huldе Toner da sig kjærligt op.
Men Jagten og det vilde Liv blev mig
Fra denne Stund forhadt, og jeg blev Hyrde
Og Lærer for den unge Hyrdeflok.

Psyche.

Og er du trøstet nu for al din Sorg?

Pan.

Den stille Skov jeg daglig nu beskuer,
Og hvad mig Guder i min Ungdom lærte,
Da mig Udødeliges Lod blev skjenket,
Det lærer jeg de unge Hyrder nu;
Og nærmer stundom sig en mørk Erindring,
Forvandler jeg ved Fløiten den til Glæde.
Seer du, o Psyche, denne Fløite — Syrinx

Jeg kaldte den til Minde om min Elskov —
Fra den udstrømmer Trøst og Harmonie.

Psyche.

O lad mig høre disse Toner, Pan!

Pan.

Syng du, o Phantasus, og jeg skal følge
Din Stemme sagtelig med Fløitens Klang.

Phantasus.

Nei munter skal din Tone mig ledsage!
En Sang om Amor vil jeg Psyche synge,
Og fylde hendes Sjæl med Gudens Lyst.

Pan blæser paa Syrinx til Sang af

Phantasus.

Fjernt i Tiden,
Dengang liden
Amor var;
Da med Dukken
Ham til Vuggen
Nymper bar;
Da hans Blikke
Endnu ikke
Flammen tændte,
Det en Midnatsstund sig hændte,
Hvad min Moder skuet har.

Alt var stille,
Hos den Lille
Nymphen sad:
Træt hun sover,
Barmens Vover
Skilles ad;
Mens de herligt
Gynge kjærligt,
Haaret ruller
Som et Slør om hendes Skulder,
Som en Bølge, fuld og glad.
Og af Sengen
Venusdrengen
Sagte staaer;
Sine Vinger
Fro han svinger,
Høit han slaaer;
Thi han fryder
Sig, og bryder
Af sin Vugge
Gængen let, den høire smukke,
Gylden som hans gyldne Haar.
Glad i Aanden
Han i Haanden
Holder den,
Gaaer saa stille

Til den milde
Nymphe hen:
Maaler Barmen,
Og ved Armen
Gængen bøier,
Og som Bryſtet den forhøier,
Ud og ind og ud igjen.
Deraf Buen
Blev, som Luen,
Livets Trøſt,
Hyrden bringer,
Som betvinger
Alles Bryſt.
Nymphens Hjerte
Gav den Smerte;
Af en Vugge
Blev den: deraf Drøm og Sikke,
Deraf vugget Længsels Lyſt.

Pſyche.

Og denne Bue har jeg ſeet, og Længsel
Jeg følte da min Finger den berørte.

Phantaſus.

Ja for det unge Bryſt den farlig er.

Pan.

Nu hviil dig, Psyche; thi naar Dagen helder,
Tilsammen vandre vi til Venus' Slot. —

Femte Scene.

(Venus' Palads. En prægtig Sal, oplyst af hundrede Lamper. Venus paa sin Throne. I Baggrunden Nympher. Paa Thronens nederste Trin sidder Amor.)

Venus.

Siig, standser ei endnu din Klagestrøm?

Amor.

Paa lette Fødder Sorgen følger mig,
Som med et Legeme den mørke Skygge,
Og peger stedse kun paa Psyche hen:
Da møder jeg i alle Tanker hende,
I alle Vinde hendes Suk jeg hører,
I hvert et Billed, som for Øiet svæver,
Jeg skuer hendes smertefulde Træk.
Men nærmer atter sig det lyse Haab,
Som hæver Fremtids Dække for mit Øie,
Og viser mig den unge Psyche, smykket
Med Evighedens lyse Diadem,
Da frydes jeg, som stod ved Maalet hun,
Da ruller Sorgens Byrde af min Skulder,
Da følger Tanken hende høit til Himlen,

Hvor Zeus Udødeligheds friske Bæger
Den Prøvede til Hilsen række vil.

Venus.

Men end, o Amor, er ei Tiden kommen;
End hænger Skjæbnens tunge Vægtskaal stille,
Og ingen Gud, selv ikke Himlens Konge,
Kan bøie Vægtens Tunge som du vil.
Selv maa den Dødelige Loddet lægge
I Lykkeskaalen, og den lyse Krands,
Der smykker de Udødeliges Tinding,
Hun selv maa vinde, hvis du seire skal.

Amor.

Jeg veed det, men jeg frygter ei for Psyche;
Thi som de Himmelske hun ædel er,
Og modig som de bedste Dødelige,
Og fuld af Kjærlighed som ingen Anden.
Men du, o Venus, du hvem det blev givet
At prøve Psyche gjennem Livets Trængsler,
Vær ei for streng imod den Angerfulde,
Tyng ei til Jorden ned den unge Sjæl!

Venus.

Hvor er dit Hjerte fængslet nu af Elskov,
Hvor er dit Øie hildet, saa det skuer
Det Forbigangne ei, og lærer dig,
At kun i Flammerne kan Guldet luttres,

At Tvivl og Vantro bøies kun ved Smerte.
Dybt skal ydmyges hun; den sidste Rest
Af Stolthed jeg af Brystet vil udrydde —
Spot, Haan, Foragt skal hendes Hjerte bære;
I Støvet skal hun bøies; denne Skjønhed,
Som Verdens Læbe før saa høit beundred,
Skal nøgen blegne for mit strenge Blik.
Alt skal hun gjennemgaae fra Trin til Trin,
Ja selv den mørke Død hun skal berøre,
Thi først i Døden det sig vise kan,
Om hun er værdig til en evig Lykke,
Om hun kan tabe Alt, for dig at vinde.

Amor.

Men jeg den Huldе styrke vil i Nøden:
Den halve Vægt, som hendes Skulder tynger,
Den halve Sorg for Psyche vil jeg bære.

Venus.

Vel veed jeg, at din Magt har hende frelst,
Da hun fortvivlet styrted sig i Floden,
Og Nympherne af Bølgen hende trak;
Men først naar Underverd'nen Psyche skuer,
Vil Lænken løses, som din Kraft nu fængsler,
Vil atter Magt du faae, til frem at træde
I jordisk Form for Dødeliges Blik.

Amor.

Saa vil usynlig jeg omsvæve hende.
I milde Toner vil jeg hende trøste,
Og nære Haabet i den Svages Bryst.

En Herold (træder ind)

For Slottets Port, o Venus, Psyche staaer,
Og dig begjærer hun at faae i Tale.

Venus.

Før hende frem.

(Herolden bort)

Amor.

Her knæler jeg for dig:
Vær ikke haard mod Psyche — skaan den Hulde!

Venus.

Din Bøn jeg agter ei. Men fly, o Amor,
Thi Psyche nærmer sig med lette Skridt.

Amor.

Velan jeg gaaer; thi ei mit Hjerte bærer,
At see ydmyget den, jeg elsker høit.

(bort)

Venus.

Forsaml Jer om min Throne, lette Nymper!

(Nympherne nærme sig, og stille sig paa begge Sider af Venus, medens Psyche føres ind).

Sjette Scene.

Venus og Psyche.

Venus.

Nærm dig, o Psyche!

(Psyche træder skjælvende frem med udslagne Haar, og knæler foran Thronen).

Psyche.

Venus! himmelske,
Og høie Herskerinde! Skjønheds Dronning!
Hvem Havet fødte og hvem Jorden ærer,
Hvis Lov paa Dødeliges Tunger svæver,
O, bøi dit Øre nu til Psyches Bøn!

Venus.

Saa jeg er skjøn i dine Øine, Psyche,
Og himmelsk paa din Læbe — du, hvem Alle
Til Himlen hæve for din Deilighed,
Hvem Landets unge Hyrder kalde Venus,
Og selv tilbede som de høie Guder.
Kom! vær ei frygtsom mere — knæl ei, Psyche,
Men nærm dig modig kun. Bestig din Throne,
Og jeg i Støvet vil for dig mig bøie,
Og række dig mit lyse Diadem. —
Du tier — stolte Psyche, intet Svar?
Fortjener Gudens Moder ei et Ord,

Og har din Slægtning Intet du at sige?
Hvad, græder du? Græd ei, du Himmelske,
Kast ei de dyrebare Perler bort,
Hvormed du kjøbe kan saamange Hjerter.
Vær ei forsagt, du er jo Amors Hustru,
En halv Gudinde, deilig selv som Venus.
Fra Gudens Slot du kommer jo — gav Amor
Dig Budskab til sin Moder? — Svar mig, Psyche!

Psyche.

O, spot ei Smerten, som mit Hjerte ængster.
Alt har jeg tabt, og kun det sidste Haab
Hos dig, guddommelige Dronning, hviler.
O, sænk dit Øies Straaler naadig ned!
Du Herlige! forbarm dig over mig,
Og lad endnu engang mig Amor skue.
Et Suk til ham, saa vil jeg gjerne døe,
Et Blik endnu, lad saa mit Øie lukkes,
Et Ord kun af hans Mund, at han tilgiver,
Lad saa for evig kun min Læbe tie!
— See, dybt i Støvet knæler jeg for dig,
Din Fod jeg kysser — stød mig ikke bort,
Men ræk en Draabe mig af Haabets Bæger!

Venus.

Hvor flyde Ordene dig let fra Læben —

Din Kind den blusser og dit Øie flammer.
O Skade, at ei Jordens Sønner skue
I denne Time dig; i Støvet faldt de,
Og offrede til Psyche som til Venus.
Men kast dit Klædebon, og lad mit Øie
Din underfulde Skabning see, thi Rygtet
Fortæller at den Gratiens selv fordunkler.

Psyche.

O, hav Medlidenhed, og vær mig naadig!

Venus.

Nei, Psyche! — Amors Hustru, som du kaldes,
Tør vel sin Deilighed hans Moder vise;
Thi kast dit Klædebon, og løs dit Bælte!
Hvad — tøver du? — Ha, Nympher tving den Stolte!

(Nympherne klæde Psyche af).

Psyche.

Er du saa grum, o Venus! Ingen Naade,
Kun Hævn jeg læser i dit mørke Blik.

Venus.

Nu, Rygtet har ei overdrevet, Psyche,
Thi som det hvide Marmor er dit Legem,
Og over Skuldren ned til Bæltet falder
De lange, dunkle Lokker som et Slør.
Høit hæver sig dit unge Bryst — din Hals

Er hvid som Snee, og rund din bløde Arm,
Og kort og smal din Fod, og fiin din Haand.
Seer du, o Psyche, jeg dig ei misunder,
Thi høit min Læbe priser jo din Skjønhed;
Og jeg begriber nu, at Jordens Sønner,
Naar denne Deilighed du blotted for dem,
For dig selv Himlens Venus kunde glemme.

(hun staaer op)

Nu græd ei, Psyche! thi foruden Selskab
Du bliver ei, skjøndt jeg dig nu forlader:
Paa alle Væggene du Speile seer,
Og tusinddobbelt skuer du dit Billed,
Og kan fortrylles af din egen Glands.
Men derhos vil jeg tvende Genier sende,
Som skal dig Ensomheden her forkorte,
Som skal dit Øre fængsle huldt med Toner,
Og sødt dig trøste med de milde Ord.

(Venus bort, fulgt af Nympherne)

Syvende Scene.

(Psyche ene. Hun sætter sig taus ned paa Thronens Trin, og skjuler sit Ansigt med Hænderne. Sorg og Længsel, to Genier, træde ind og stille sig hver paa sin Side af hende).

Længsel.

Husker Amors
Fagre Kinder,

Du, o Psyche?
Og hans Øies
Stolte Straaler,
Og hans røde
Rosenlæbers
Friske Glands;
Og hans Arm, den bløde, kjærlige,
Og hans lyse Lokkers herlige,
Gyldne, dufterige Krands?

Psyche.

O, hvilke Minder kalder du tilbage!

Sorgen.

Aldrig mere
Vil du skue
Amors Øie,
Aldrig mere
Skal hans Arm dig
Huldt omfavne,
Skal du hvile
Ved hans Bryst;
Ei hans Aande, mild og luftende,
Ei hans Mund, som Blomster duftende,
Vækker meer dit Hjertes Lyst!

Psyche.

O, smertefulde Gjenlyd af min Klage!

Over Floden
Dig til Hades,
Hvor du aldrig
Gudens Die
Skuer meer:
Han mod Himlen svæver smilende,
Du med Døden vandrer ilende
Did, hvor Skygger kun du seer.

Psyche.

Nei, selv i Døden skal jeg ei ham finde!
O ræk — o ræk en Draabe mig af Lethe,
At jeg kan Alt forglemme og forgaae!

(synker til Jorden).

Sorgen

(kaster et mørkt Slør over Psyche, bøier sig over hende, og synger:

Om den Dødeliges Vugge,
Medens Natten den er nær,
Sværmer rundt med stille Sukke
Sorgernes den mørke Hær;
Lette Taarer Diet dugge,
For det første Smiil at dræbe;
Skriget ligger paa hans Læbe
Med det første Morgenskjær.

Og naar Barnets Tid er runden,
Og naar Ungdom er forbi,
Og naar Ærens Krands er vunden,
Fundet Elskovs Trylleri —
Ak, naar Alting er forsvunden,
Hvad der kunde Livet smykke:
Gjemmer selv den døde Lykke
Dødens Sorger indeni.

Fjerde Act.

Første Scene.

(Vild Bjergegn med enkelte Grupper af store Træer).

Amor.

Bort flygter jeg til Fjeldet, til de høie
Og svale Træer, hvis skyggefulde Kroner
Mig skjule Dagens urofulde Liv;
Fra Lyset vender jeg mit Øie bort,
Thi kun den stille Skumring nu jeg elsker,
Og Musers Chor ei fængsler nu mit Øre,
Som Morgenlærkens Slag, som Nattergalens
Den klagende og sværmeriske Sang;
Thi Skyggen, Ensomhed og Fuglens Toner,
Alt er som Melodie til Hjertets Stemme,
Der synger om den hulde Psyche kun.
Og denne Vei skal hendes Fod betræde,

Paa denne Sti hun vandre skal, naar Hermes,
Hvem mine Bønner kaldte fra Olympen,
Til Underverd'nen stille hende fører.
— O Luft, som hun skal aande, bær fra mig
Til hendes Læber Amors Navn, og bring dem
Min Hilsen og mit længselfulde Kys!
Og du, o Tid, som glider langsom frem,
Skjøndt du, naar jeg tilbage seer, er Intet,
Tag til det Kommende min Tankes Flugt!
Beving dit Fjed, at hvad dit Dække skjuler,
Sig aabenbare kan i herlig Klarhed;
At gjennem dig mit Øie skue maa,
Ved Maalet af sin tunge Vandring, Psyche
I de Udødeliges lyse Glands.
— Men stille, gjennem Kløften hist jeg seer
Den Hulde nærme sig ved Hermes' Haand.
Til Fjeldets dunkle Rand jeg vil mig svinge,
Og mens paa Jorden let hun gaaer forbi,
Vil jeg usynlig gjennem Luften følge
Med Bjergets stille Skygger hendes Gang.

(bort)

Anden Scene.

(Hermes og Psyche komme vandrende)

Hermes.

Skjælv ei, o Psyche, thi en Gud mig sendte
Til Trøst for Sorgen og til Hjelp i Nøden.

Psyche.

Og du min Fod til Hulen lede vil,
Der fører gjennem Jorden ned til Hades?

Hermes.

Ja velbekjendt mig Veien er; thi viid,
At til din Følgesvend du Hermes har,
Der bringer Dødeliges lette Sjæle,
Naar Diet brister, ned til Plutos Slot.

Psyche.

Du Mægtige! forbarm dig over mig,
Og lær mig Dødens Smerter at bevinge,
Og frels fra Undergang min Sjæl, thi Hjertet
Formaaer det Rædselfulde ei at bære:
Viis Veien mig til Dødens mørke Dronning,
Til Hekate mig før, at jeg til hende
Kan bringe Budskab fra den høie Venus.

Hermes.

Og hvad, o Psyche, er dit Ærinde?

Psyche.

Til Aphrodite skal jeg Æsken hente,
Der gjemmer i sig underfulde Kræfter,
Som kan bevare det Forgængelige.
I denne Æske — saa mig Venus sagde —

Er Kindens Rødme skjult, og Øiets Straaler,
Og Læbens friske, purpurrøde Roser,
Og Haarets dufterige, rene Glands —
Og hvo der eier denne Skat vil aldrig
I Tiden blegne: evig ung og deilig
Hun vandrer blandt de Dødeliges Chor.
Men kun bag Døden, kun hos Hekate
Kan Æsken hentes; — mig, o Hermes, sender
Den Himmelske til Orkus efter den.

Hermes.

Og det paa Veien var, at jeg dig traf?
Da du paa Jorden sad, og hede Taarer
Randt fra dit Øie paa den blege Kind.

Psyche.

Ja, Døden gik jeg smertefuld imøde;
Thi tung den sidste Hilsen er til Livet,
Er fattigt end paa Glæde dette Liv.
Men vel jeg veed, at kun min Undergang
Forsoner Skjønheds Dronning, skjøndt jeg bar
Taalmodig alle Plager, som hun sendte,
Og alle Byrder, som hun paa mig lagde,
Thi stedse leved Haabet i min Sjæl,
At jeg hos Venus kunde Amor finde.

Hermes

Siig, hvilke Sorger skikked Venus dig?

Psyche.

Fra første Dag jeg kom til hendes Slot,
Hun sendte tvende Genier, som mig fulgte
Hvorhen jeg gik, og som mit Hjerte ængsted,
Idet med himmelsk Fryd de snart det fyldte,
Og snart det saarede med Sorgens Piil.
De fulgte mig ved Dag og Nat, naar Venus
Mig drev i Skoven ud blandt vilde Dyr,
Hvor jeg med Døden vandred mange Timer.
Thi ingen Ro den Himmelske mig lod,
Til hvert et Ærinde, som Fare bragte,
Hun brugte mig, og stedse var jeg lydig,
Thi Kjærlighed mig styrked i min Nød.
Saa gik jeg daglig mange Miil for Venus,
Og naar jeg vendte hjem med blodig Fod,
Hun sendte mig paa Vandring atter ud
Til Fjeldet, hvor de vilde Drager boe,
Hvor mellem Slanger Kilden vælder frem,
At jeg fra Dybet skulde Vandet hente;
Og hvergang vented jeg min sidste Stund —
Men hvergang faldt ved Fjeldet jeg i Slummer,
Og naar jeg vaagnede var fuld min Kande.
Da var det mig, som var jeg ei forladt,
Som var en Gud mig nær i al min Jammer,
Som lytted til mit Suk en evig Magt.
Men tidt var intet Haab i Sjælen meer;

Naar da ved Skovens Strøm jeg stod, der bruser
Med fulde Bølger ned fra Klippens Tinde,
Jeg vilde søge Døden i dens Skjød:
Men neppe hæved jeg min Fod til Springet,
Da var det, som fik alle Vinde Stemmer,
Som hørte jeg i Luften Amors Røst —
Og ned jeg sank ved Flodens Bred og græd,
Og sødt ved Taarerne blev Sorgen lindret.

Hermes.

Du hulde Psyche!

Psyche.

Mange Dage svandt
Saa for mig hen imellem Haab og Taarer;
Men da jeg ingen Frelse skued meer,
Da ingensinde Amors Blik jeg mødte,
Blev blegt og blegere det lyse Haab —
Og nu er det forsvundet; thi til Døden
Mig Venus sender nu: det mørke Rige,
Hvorfra ei nogen Sti tilbage fører,
Skal skjælvende og mat min Fod betræde.

Amor (usynlig).

End lever Haabet for din Sjæl at glæde!

Psyche.

Ha, hvilken Røst! — O Hermes, hørte du

De milde Toner, som fra Luften klang,
Som Echo svarer fra det dunkle Krat?

Amor.

End er ei Psyche af sin Ven forladt!

Psyche.

O Trylleri! maa Amors Røst jeg høre
I denne Time, før min sidste Stund —

Hermes.

Ja nær dig Guden er i al din Sorg,
Og hvad din Sjæl nu ængster, han fornemmer.

Psyche.

End er ei Psyche af sin Ven forladt —
O var det muligt! skal jeg Amor finde
Bag Dødens mørke, rædselfulde Nat?
Du Herlige, som boer i Luftens Hvælving,
O, ræk i Toner Hjertet atter Trøst,
Lad atter mig din milde Stemme høre!

(Pause)

— Nei, ingen Røst mit Øre meer fornemmer,
Men jeg vil haabe — Haabet har jeg dog.

Hermes.

Kom hid, o Psyche! Under Træet her,
Ved Randen af den dybe Brønd, hvor Kilden,
Der sprudler frem i Fjeldets dunkle Midte,

Sig stille samler, hviil din trætte Fod.
I Græsset ned dig sæt, og jeg skal lære
Dig Døden at betvinge selv i Døden,
Og Veien vise dig, som gaaer til Maalet.

Psyche.

Ja lær mit Mod at voxe ved dit Ord,
Mens jeg mig hviler mellem disse Blomster,
Der krandse Brønden her i tusindviis. —
Siig, Hermes, hvilket Navn har denne Blomst?

Hermes.

Narcissus kaldes den.

Psyche.

Hvor sødt den bøier
Sin ranke Stengel med den lyse Krone
Hen over Brøndens Rand, og seer i Vandet,
Som om den vilde speile sig i Kilden.

Hermes.

Og kjender ei Narcissens Fødsel du?

Psyche.

Nei, aldrig skued før jeg denne Blomst.

Hermes.

Og dog er den om Kjærlighed et Minde.

Psyche.

O lær mig dens Oprindelse, thi mægtigt
Den fængsler Øiet med sin hvide Glands.

Hermes.

I Skoven, som mod Østen bagved Bjerget
Dit Øie seer, for mange Aar tilbage,
Narcissus leved med sin Tvillingsøster;
Og begge, skjønne, høit hinanden elsked,
Og begge klædte sig i samme Dragt,
Thi Jagt og Fuglefangst var deres Liv.
Saa fulgtes de tilsammen allevegne;
Men saa vidunderlig var begges Lighed,
At intet Øie kunde Forskjel finde,
Og skjelne fra Narcis hans fagre Søster. —
I Fryd randt deres lyse Ungdom hen,
Og alt var tyve Somre hurtig svundne,
Da hændte det en Morgen, mens paa Jagten
Narcis sig fjerned, at hans Søster faldt,
I blodig Kamp mod Skovens vilde Dyr;
Og da tilbage han til Stedet kom,

Fandt han ved Træets Rod kun hendes Liig.
Da sørgede den unge Jæger — aldrig
Kom Glæden mere til hans Bryst tilbage,
Thi borte var hans Sjæls den halve Deel;
Men daglig kom han hid til Brøndens Rand,
Og mange Timer sad i Rad han stille,
Beskuende sit eget dunkle Billed;
Thi ham det var, som om han saae paa Vandet,
Som i et Speil sin Søsters Dine, og
De mørke Lokker og de rene Træk,
Der smykkede den Hulde mens hun leved. —
Saa sad fra Dag til Dag, fra Aar til Aar
Han her ved Brønden og sig selv beskued,
Og talte med sin fagre Søsters Billed,
Der naar han smilte, smilte huldt fra Dybet;
Der græd naar selv han græd; der bøied sig
Og vinkte ad ham, naar han selv sig bøied
Og vinkte til den Elskede i Vandet.
— Men Tiden svandt, og blegere han blev
Og mere sørgende blev Kildens Billed,
Og mere kummerfuldt blev begges Sprog;
Dog Guderne forbarmed sig — til Blomsten,
Der dybt i Vandet her sig evig speiler,
Forvandled de hans Legeme — hans Sjæl

Steg ned i Orkus til den hulde Søster.

Psyche.

Du fagre Minde om en Broders Troskab,
Du ranke, blege Blomst, dig vil jeg plukke,
Og du skal følge mig i Mørket ned.

Hermes.

Men lyt nu efter hvad du har at gjøre,
At ei det dunkle Rige skal dig fængsle;
At Dagens Glands du atter skue maa,
Og frelst fra Døden Amor atter finde.

Psyche.

Ja lad mig Alt af dine Læber høre,
Du vise Gud, som kjender Dødens Magt.

Hermes.

Naar gjennem Hulen, hvortil jeg dig fører,
Du eensom vandret er, da seer dit Øie
En Slette, som ved Floden Styx sig ender,
Hvor Charon venter dig paa Dødens Bred.
Før du til Overfart hans Baad betræder,
Ræk taus af disse Mynter ham den ene,
Og naar fra Orkus hjem igjen du vender,
Betal den anden ham i Færgeløn;
Thi uden Løn sin Baad han løser ei.
Naar da paa Flodens mørke Vand du vugges,

Da tal ei Psyche, see ei heller om,
Thi bag ved Baaden vil en Skygge svømme,
Der trygle vil om Frelse ved din Haand;
Og naar paa Hades' Bred i Land du stiger,
Hvor du en Flok af gamle Koner seer
Ved Væven syslende, som vil dig bede,
At hjelpe og tilhaande dem at gaae —
Da gaa dem taus forbi; thi Alting skeer,
For af din Haand at røve disse Brød,
Hvormed du Dødens Vogter tæmme skal,
Og hvis du mister eet, er du fortabt.
Paa høire Bred af Floden nu du skuer
Den mørke Plutos Slot, og foran dette
Med trende Ho'der Cerberus at ligge.
Vildt gjøende med sine trende Struber
Den springe vil mod dig; menræk kun Brødet
Den stille hen, og træd i Slottet ind.
Her vil en Skygge føre dig til Salen,
Hvor Hekate, den strenge Dronning, hviler.
For hende røgt dit Ærinde fra Venus,
Og bed om Æsken, fyldt med Skjønhedsmidler;
Men modtag ingen Spise, som dig bydes,
Thi smager du en Mundfuld, er du bunden,
Foruden Redning, til den Mørkes Slot.
Har hun til Afsked let berørt din Pande
Og rakt dig Gaven hen, da gaa tilbage:

Dog lad paa Veien intet Syn dig skrække,
Og intet Billede dit Øie daare,
Og ingen Lyd din Fod fra Veien lokke;
Men iil de lette Skygger taus forbi,
Ræk hen til Cerberus det andet Brød,
Til Charon giv den anden Mynt, men vogt dig,
At ei du Æsken aabner; thi bedøvet
Tu ned vil synke da, og Døden holder
Dig i sit dunkle Skjød for evig fast.

Psyche.

O Hermes, ved dit Ord mit Hjerte gyser,
Og hvad mig nylig syntes uden Fare,
Med Undergangens Vægt min Sjæl nu tynger.
Ved din Fortælling svundet er mit Mod,
Og alt mit Blod forvandler sig til Is
Ved Tanken om den mørke Charon, og
Den vilde Cerberus, og Dødens Dronning.
Ei tør til Hekate mit Blik jeg hæve:
Min Haand vil skjælve naar hun den berører,
Thi Frygt og Rædsel vil mig Kraften lamme,
Og Mørket vil mit Øie lukke til,
Mens Foden lænkes vil af Nattens Skygger,
Saa at den aldrig finder meer tilbage.

Hermes.

End har du Valget, Psyche. Ingen Gud

Dig tvinger mod din Villie. Vend tilbage,
Fortæl den høie Venus al din Jammer,
Og stig blandt Dødelige atter ned,
Og lev foruden Amor uden Smerte.

Psyche.

Foruden Amor leve — hvad er Fare,
Sorg og Forfærdelse, ja Døden selv
Mod denne Tanke: Amor har jeg tabt.
Ja, hvad har Styrke vel som dette Navn,
Som Amors Navn, som Navnet af den Høie,
Der aldrig døer, og uden hvem mit Liv
Er kun en langsom Død og evig Sørgen.
Nei, jeg vil ikke skjælve; ingen Tvivl
Skal Haabets lyse Glands paany formørke,
Skal kalde frem i Sjælen Skrækkens Billed,
Og hænge Sløret over Hjertets Lyst.
Bort, bort du dybe Frygt, som nu mig ængster!
Du høie Mod, som ingen Fare kjender,
Som kun mod Maalet seer, men ei tilbage,
Stig atter i min Sjæl med al din Kraft!
Her Grændsen er, jeg føler det, for Sorgen,
Og Veien, som til Lysets Klarhed fører,
Som gjennem Døden leder hen til Amor,
Jeg skuer fri og aaben for mit Blik.
Ei har min Villie Valget her, thi Hjertet
Har samlet alle Kræfter i sit Slag:

Et andet Liv nu hæver høit min Sjæl,
Og Modet løfter mig paa stærke Vinger
Mod Evighedens Stjerner, mens min Fod
Fra Lyset træder ned i Mørkets Rige. —
O Herlige! paa hvem jeg tænker nu,
Hvis Glands gi'er alle mine Tanker Gjenskin,
Hvis lyse Billed svæver for mit Øie,
Og stiger trøstende mod Himlen op —
O Amor! vær mig nær naar jeg forsager!
For dig jeg drikker Dødens Bæger nu,
For dig at vinde og min Skyld at sone,
Jeg bytter dette Liv for Dødens Nat!
— Og nu, o Hermes, ræk din Haand mig hen;
Jeg er beredt, og rolig vil jeg følge.

Hermes.

Og jeg skal lede dig til Dødens Port,
Hvorfra du Veien eensom vandre maa.
Men end til Afskeed drik af Kildens Bølger,
At du maa styrkes til den lange Vandring.

(Psyche bøier sig ned over Brønden, øser Vand med Haanden, og drikker.)

Psyche.

Hvorhen, o Hermes, nu?

Hermes.

Mod Vesten, Psyche;
Og snart ved Fjeldets Grændse vil du staae.

Psyche.

Saa far da vel, du skyggefulde Plads,
Du klare Kilde, af hvis friske Bølger
Jeg øste Styrke til den tunge Gang.

(gaaer bort med Hermes.)

Tredie Scene.

Amor (kommer frem paa Veien).

Bort vandrer hun — see, meer og meer hun svinder —
Den dybe Kløft nu skjuler hende halvt;
Og Bjergets Taage, som mit Øie blinder,
Nu som et Dække over Psyche faldt —
Men hendes Minde lever overalt:
I Græsset Fodens lette Spor jeg skuer,
Af Luften sødt jeg hendes Aande suger,
I Himlens Glands jeg seer de fine Kinder,
I Skyens Flugt den svævende Gestalt. —
Dog — Længsels Hede brænder paa min Pande,
Thi vil til Brønden ned jeg hurtig gaae;
Jeg vil mig sætte nær ved Kildens Vande,
Og see i Boven, rislende og blaa:
Og Lyrens Strenge vil jeg sagte slaae;
Ved Tonen da Najaden op vil dukke,
Som paa sin Bølge skal min Længsel vugge,

Som i sit Bæger skal en Drik mig blande,
Og frem paa Kilderanden yndig staae.

(Han gaaer ned til Brønden, tager af sin Skulder en lille Lyra sætter sig paa Randen, spiller og synger):

Hør min Sang i Lunden,
Her fra Brøndens Rand,
Du, som boer paa Bunden
Af det blanke Vand:
Lette Nymphe! stille
Hæv dit Hoved op,
Af den klare Kilde,
Over Bølgens Top.
Perler ei du sanke
Meer i Dybets Sal:
Hurtig fyld din blanke,
Glimrende Pocal!
Og en Drik, som qvæger
Kjølende min Aand,
Ræk mig fra dit Bæger,
I din hvide Haand!

Najaden

(stiger op paa Vandets Overflade.)

Dybt paa Kildebunden
Har jeg hørt din Sang:
Sødelig fra Lunden
Den i Bølgen klang;

Og af Perlesalen
Gik jeg hurtig ud,
Hurtig jeg Pocalen
Fyldte paa dit Bud.

(rækker Amor et gyldent Bæger).

Amor.

Vandet naaer det høie,
Guldbelagte Maal —

(vil drikke)

Ha, hvad seer mit Øie
I din fyldte Skaal!
Er mit Blik vel hildet
Nu af Trylleri?
Psyches fagre Billed
Svømmer jo deri —

Najaden.

Da hun før sig bukked
Over Brøndens Dæk,
Dengang Bølgen vugged
Hendes skjønne Træk,
Vandet rundt vi trilled,
Og til Bunden let

Drog vi hendes Billed
I det vaade Net.

Amor.

O, hvor sødt hun svømmer
Paa den klare Drik!
Lukt, som om det drømmer,
Er det hulde Blik;
Skaalen op jeg fører
Til min Læbe kun,
Læben da berører
Psyches søde Mund.

(han drikker)

Najaden.

Bort som Perler rinder
Nu det blanke Vand;
Billedet forsvinder
Nu paa Læbens Rand —

Amor.

Nei, til Hjertet rinder
Det med Draaben ned!
Fast min Sjæl det binder

Med sin Kjærlighed.
Tag igjen dit Væger!

(kaster det i Brønden.)

Det i Dybet gaaer:
Snelt det sig bevæger,
Snart det Bunden naaer.
Selv bliv du tilbage,
Thi min Barm er trang;
Syng mig for min Klage
Sødt en Vuggesang!

Najaden.

Hvad er blødt som Kildens bløde Bølger,
Hvad er vuggende som Luft og Vand,
Hvad er skjønt, som hvad der evig dølger
Sig i Brønden og den salte Strand?
Loftet der sig hvælver af Koraller,
Væggen blank sig hæver af Krystaller,
Luften svæver let og perlereen;
Lyset gjemmes der i gyldne Skaaler,
Thi enhver af Dagens brudte Straaler
Sig forvandler til en Ædelsteen.
Dermed sig de unge Nympher smykke,
Dermed krandse de det lange Haar,

Dermed klare de den mørke Skygge,
Deraf alle Bølger Glandsen faaer.
Al den Herlighed, som Jorden mindes,
Rigere bag Dybets Sale findes,
Der, hvor Aphrodite Livet fik:
Diet, Læbens Perler, Barmens Bølger,
Haarets dunkle Strøm, som Nakken dølger,
Kindens Lilier frem af Vandet gik.
Derfor kast i Kilden kun din Smerte,
At i Bølgerne den læges kan;
Derfor bad, o Amor, kun dit Hjerte
I det svulmende, det friske Vand.
Hver Erindring, som din Sjæl nu tynger,
Hver en Sorg, som stille sig forynger,
Let af Kildens Taarer slettes ud;
Og af Badet, som din Længsel stilled,
Stiger skjønt og luttret Haabets Billed,
Straalende og herligt som en Gud!

(hun forsvinder i Brønden)

Amor.

Hvor roligt! — Ingen Vind sig mere rører,
Og Speilet lig er Kildens blanke Skjød.
Kun Helios igjennem Luften kjører,
Og farver Horizonten purpurrød.
Nu vandrer Psyche stille til sin Død —

Men jeg til Floden ned vil hurtig ile:
Paa Bredden af den vil jeg søge Hvile,
Til Natten kommer, der mig sagte fører
Til Psyche — og til Trøst i Psyches Nød.

Femte Act.

Første Scene.

(Stjerneklar Nat. I Baggrunden sees Floden, fra hvilken Amor og Phantasus komme op igjennem en Huulvei).

Amor (vender sig og seer tilbage).

Let seiler Baaden hen ad Flodens Bølger,
Og end din Moders Skikkelse jeg skimter,
Skjøndt halv hun dækkes af de dunkle Seil.

Phantasus.

Nu seiler hun til Oceanet ud,
Hvor hun vil vente mig til Morgenstunden.

(de gaae videre.)

Amor.

Saa mild har aldrig Nyx jeg skuet før,
Den hele Tid da Bølgen vugged os,

Mens hid til Kysten Vinden let os førte,
Hun smilte med sit stjernefulde Blik.

Phantasus.

Men ei, o Amor, hørte Sagnet du,
Som hun om Luna sagte mig fortalte,
Dengang ved Bølgerne dit Øie hang;
Thi slig en Nat det var, da ned fra Himlen
Den Hulde steg, og kyss'de Hyrdens Læber,
Der slumrende ved Flodens Bredder laae.
See, hist bag Skoven var det, hvor Endymion
Sit Hoved hviilte paa det bløde Mos,
Og hist igjennem Skyen Luna gik,
Og rødmede, da hun, af Elskov lokket,
Berørte Jorden med sin lette Fod.
Som Skyens Bølge svulmed hendes Bryst,
Da hun i Flodens Speil sit Ansigt baded,
Og Billedet i Vandet lod tilbage,
Til en Erindring om sin Kjærlighed.

Amor.

Vel lytted ei jeg til din Moders Ord;
Dog velbekjendt er Lunas Elskov mig,
Thi selv med Pilen jeg den Hulde saared,
Da hun fra Skyen af Endymion saae.
Men vil du vide, hvi jeg tankefuld

Betragted Bølgen, som vi seiled over,
Da var det Drømmens Skyld, som end mig fylder,
Og som paa Flodens Bred steg ned til mig,
Mens slumrende jeg ventet paa din Moder.

Phantasus.

Siig, hvilken Drøm har saa dit Hjerte fængslet?

Amor.

Det syntes mig i Søvnen, at jeg vandred
Ved Randen af en stor og speilklar Sø,
Der rundt omringet var af høie Bjerge,
Hvis Tinder malte sig i Søens Dyb.
Da kom fra Bjerget ud en gammel Mand,
Som tog ved Haanden mig, og talte til mig:
„I denne Sø, o Amor, over hvilken,
Som i en Cirkel Evigheden svæver
Med aldrig trætte Vinger, hviler Skatten,
Der ene sikkre kan Olympens Glands,
Og uden hvilken alle Himlens Guder
Vil som de Dødelige visne hen:
En Perle af uendelig Værdi
Er denne Skat, og hvo af Guderne,
Der drager den af Dybet, lever evig,
Selv naar den høie Themis styrter Thronen,
Hvorfra Olympens Konge Alt behersker."

Saa talte han, og alle Guder saae jeg
Nu stige ned fra Luften med et Net,
Som ud de kastede i Søens Dyb,
Og som om Perlens Rand fik hurtig Fæste.
I Nettet nu de trak, Een efter Een;
Men ikke Juno, Venus ei, og ei
Apollo i Forening med Diana,
Ei Mars, og ei Minerva Skatten hæved.
Da saae jeg Zeus at vandre hen til Bredden,
Og med sin stærke Haand at gribe Nettet —
Men selv ei Tordenguden eied Kraft,
At bringe frem for Lyset denne Perle.
Saa Amor — talte nu min Følgesvend —
Og seier i Kampen over alle Guder.
Og hen til Stedet ilte jeg, og greb
Det stærke Net, skjøndt alle Guder smilte,
Og spottede min Dristighed. Jeg trak —
Og Nettet følte jeg sig let bevæge.
Da bøied jeg mig ned med mere Kraft,
Og, medens Søens Bølger vældigt bruste,
Jeg drog fra Dybet op den dyre Perle,
Saa stor som intet Øie før den saae;
Dog neppe hviilte den paa Landets Bred,
Da aabned som et Øie den sin Skal,
Og frem af Perlen steg den unge Psyche.

Phantasus.

Ha, slig en Drøm jeg elsker! Siig, o Amor,
Hvad skued slumrende dit Øie meer?

Amor.

Den samme Stund da Psyche viste sig,
Var Søvnen endt — jeg vaagned —

Phantasus.

O, min Moder!
Hvi er du ikke her, at du kan tyde
Os denne Drøm.

Amor.

Mens tankefuld jeg sad
Og saae i Luften ud, hvor lyse Stjerner
Steg klare frem, et andet Syn jeg skued;
Thi ned fra Himlen, nær og nærmere,
Sig Hermes svang, mens Faklen i hans Haand
Belyste Luftens Vei med klare Straaler —
Og foran mig han stod, og sagde: Amor,
Tag denne Gave, som dig Himlens Konge
Til Psyches Himmelflugt ved mig nu sender;
Og ud han foldede to store Vinger,
I Form og Farve lig med Sommerfuglens.
Jeg greb dem hurtig, men da jeg mig vendte,
At svare Hermes, var den Lette svunden,

Og juſt din Moders Baad ſig dengang nærmed,
Der over Flodens Vand mig bragte hid.

Phantaſus.

Ha, ſnart vil diſſe Vinger du behøve;
Thi Hulen, gjennem hvilken Pſyche ſtiger
Fra Døden frem til Livet, ligger nær.

Amor.

Ja nu er Tiden kommen, jeg det veed,
Som ſkal for evig mig mit Haab berøve,
Hvis Døden fanget har min Elſkede;
Som evig ſkal med Pſyche mig forene,
Hvis hun har ſeiret og ſin Prøve endt.
Hvor ſlaaer mit Hjerte høit nu af Forventning!
O Phantaſus! laan mig dit lyſe Blik,
At uden Slør jeg Haabet ſkue kan,
At jeg kan Pſyche ſee paa Flugt mod Himlen,
Mens alle Sorgens Skygger flygte bort.

Phantaſus.

Kort er din Vandring kun; thi hiſt i Fjeldet,
Som du tilhøire ſeer, er Hulens Indgang.

Amor.

Og hvorfra kjender denne Hule du?

Phantaſus.

Igjennem den gaaer Veien til min Moders

Det fjerne, dunkle, stjernesmykte Slot.
Men stille — kast mod Vesten nu dit Blik,
Thi gjennem Svælgets mørke Buegang
Et Lys jeg skimter, som i Natten funkler.

Amor.

Ja, jeg en Fakkel seer i Dybet — hurtig,
Beving din Fod, og iil med mig til Maalet!

Phantasus.

Snart er vi nær den mørke Indgang — see,
Det klare Skin sig nærmer meer og meer —
En Arm — en Haand jeg seer, som Faklen holder,
Og nu et Hoved — Amor, det er Psyche!

Amor.

Ja det er Psyche — sagte frem hun skrider,
Og Tiden ligner hun, den sørgelige,
Der for de Dødelige langsomt svinder.
Men hendes Rosenkind er blegnet — ak,
Lig Sorgens Slør om hendes Skulder falder
De dunkle Lokker; Øiet ene lever
Med al sin fordums Glands — men denne selv
Er ikke jordisk meer, skjøndt rig paa Straaler.

Phantasus.

Alt nærmer hun sig Fjeldets Aabning — see,

Hun stille staaer nu ved det sidste Skridt,
Og af en Æske, hun i Haanden holder,
Hun Laaget hæver — ha, en hvidlig Damp
Nu dækker Hulens Indgang —

Amor.

Faklen slukkes! —
Jeg seer ei Psyche meer — flyv Phantasus,
Flyv med mig til den Hulde, for at frelse!

Anden Scene.

(Plads foran Hulens Indgang. Psyche ligger bedøvet paa Jorden. Amor og Phantasus nærme sig).

Phantasus.

Paa Jorden udstrakt ligger livløs hun.

Amor.

Nei, kun bedøvet er hun. Tag en Piil
Mig af mit Kogger — hurtig!

Phantasus (rækker ham den).

Her, o Amor!

Amor.

Med denne Piil, som eier Kraft at saare,
Men og at kalde Livets Gnist tilbage,

Naar den vil flygte fra den Dødelige —
Med denne Piil min Elskede jeg vækker.
(han berører hendes Hjerte med Pilen. Psyche slaaer Øiet op).

Psyche.

Hvor er jeg? — Mig den dunkle Nat omringer,
Og for mit Øie svæver Mørkets Taage.
Var Alt en Drøm — og fængsler Døden mig?
Nei, hisset funkler klare Stjerners Lys,
End er paa Jorden jeg — endnu jeg lever!

Amor.

Ja, Psyche, end du lever, og skal leve!

Psyche.

Ha hvilken Røst! — O det var Amors Stemme!
O, nærm dig Elskede, og lad mit Øie
For sidste Gang dig see, før det vil lukkes!

Phantasus (som atter har antændt Faklen).
See om til Siden, Psyche!

Amor.

Hulde Psyche!

Psyche.

Og du er her — du Herlige! o lad
Mig hvile ved dit Bryst — o lad mit Øie
Af dine Blikke atter drikke Livet,
Og nyfødt aabne sig for al din Glands.

Du — du — o hvad er Nød og Jammer!
Bort flyve alle Sorger, alle Smerter
Er nu forsvundne — Intet er tilbage,
Foruden dig og Glæden over dig!
Saa holder atter dig jeg ved mit Hjerte:
Nu lad mig døe, thi jeg har Livet nydt,
Her lad mig ende, her ved Amors Bryst,
I denne Arm reed mig den sidste Seng,
Og jeg vil ikke sørge — ingen Skræk
Skal meer mit Hjerte bøie, ingen Frygt
Skal knuge nu min Sjæl; thi denne Haand,
Thi Amors Haand forstøder mig ei mere.
Og dig jeg har igjen! Jeg veed det — ja,
Jeg skal dig atter miste — dog i dette,
I dette Øieblik du dog er min!
Du Elskede! tag dette Kys, og giv
Mig al din Læbes Sødhed, al dit Øies
Den lyse Glands, og Hjertets hele Rigdom
At naar jeg Alt berøvet skilles fra dig,
Kan leve rig ved min Erindrings Skat.

Amor.

Du ømme Psyche!

Psyche.

Søde Hvile her
Ved Amors Hjerte. Lig en Vuggesang
Er Blodets fulde Slag i dette Bryst;

Og naar dit Blik jeg skuer, vaagner al
Den gamle Herlighed i min Erindring.
Det er igjen den svundne Lykkes Tid,
Det er igjen den stille, tause Nat,
Da jeg din Skikkelse endnu ei kjendte,
Da jeg i Længsel ventet paa dit Komme,
Og jeg din tonefulde Røst fornam.
O, tal til mig — et Ord af dine Læber!

Amor.

Du kjærlige — du unge Sjæl!

Psyche.

Du lyse,
Du straalerige Gud!

Amor.

Min fagre Hustru!

Psyche.

O min Gemal! maa denne Fryd jeg smage,
Maa atter jeg opleve denne Glæde,
At høre af din Læbe disse Ord.
Jeg Amors Hustru — hvor er jeg det værdig,
Og hvormed har jeg dette Navn fortjent?

Amor.

Gav du mig ei din Kjærlighed, o Psyche,
Og læste i dit klare Blik jeg ikke

Dit Hjertes huldе Ord, naar Læben taug? —
Bar du for min Skyld ikke Livets Byrder:
Den dybe Sorg, det bittre Nag, og Smerter,
Der bøied Legemet men Sjælen ei?
Har ved dit Mod du ei betvunget Døden,
Som los dig gav? —

Psyche.

O, Amor, mørk er Døden!

Amor.

Du græder Psyche — hvorfor disse Taarer?

Psyche.

Bort flygter Tiden — snart er det forbi.

Amor.

Hvad er din Frygt, o Psyche? Du er frelst.

Psyche.

Nei ingen Frelse! Kronos har jeg seet.
Alt vil jeg dig fortælle; Alt du høre
Skal af min Læbe, ved det sidste Møde.

Amor.

Siig mig din Sorg, thi Trøst jeg har for den.

Psyche.

Da jeg Persephone forlod, og vandred stille
Med Skræk i Sjælen, som jeg aldrig glemmer,

Tilbage til den rædselfulde Styx,
Da førte mig en Skygge gjennem Mørket,
Og snart min Fod berørte Tartarus.
Her saae jeg Furiernes Fakler lyse,
Og al den Jammer, som ei Læben tolker,
Sig aabned for mit Blik i samme Stund:
I evig Qval jeg skued Tantalus,
Og Ixion, som vælted sig paa Hjulet,
Og Sisyphus og Danaiders Chor —
Men da tilbage angst jeg vilde flygte,
Da mødte mig paa Grændserne af Hades
Den gamle Kronos med sit blanke Skjold —

Amor.

Du tier, Psyche — Skræk din Tunge binder.

Psyche.

Han traadte hen for mig, og Skjoldet holdt
Han for mit Øie op, og sagde: see!
See, Psyche, Livets Skjæbne — see din egen!

Amor.

Hvad skued du?

Psyche.

Jeg saae en Slægt, som fødtes
Af Tidens Skjød, som voxte herlig op,
Og fryded sig ved Dagens lyse Straaler;

Jeg saae den fagre Ungdom, og den rige,
Den høie Manddom i sin stærke Kraft:
Da nærmed Sorgen sig med tunge Skridt,
Og Frygt og Avind, Synd og Skjændsel kom,
Og røvede dem alle Glands og Skjønhed.
Men Tiden, deres egen Moder, lagde
Paa deres Skulder svære Byrder nu:
Og deres Ryg blev bøiet; Kinden falmed,
Og Haaret blegned; Foden segned mat —
Da saae jeg Thanatos at nærme sig,
Som kasted Dækket over Alles Hoved,
Og af de Tusinde var Ingen meer.
Jeg skjælvede og vendte Øiet bort;
Men da Titanens Skjold jeg atter skued,
Saae jeg det samme Billed, men befolket
Af andre Skikkelser i anden Dragt;
Men alle voxte frem som i det første,
Og levede og svandt og døde bort.
Da greb Forfærdelse min Sjæl, men Kronos
Tvang mig at fæste Øiet hen paa Skjoldet,
Og hundred Gange saae jeg nu at vexle
Med Lynets Fart det mørke Billed — stedse
Det var det samme: Slægt paa Slægter fulgte,
Og intet Spor af alle blev tilbage —
Men i min Sval jeg hørte Kronos' Ord:
„Sku, Psyche, her de Dødeliges Lod!

Alt er som Drømmen, og naar Drømmen ender,
Er Alt forbi; thi Døden gjemmer kun
De mørke Skygger; Livet selv er endt,
Og alle Baand er løst', og hver en Røst
For evig tier — Hjertet visnet er,
Og Sjælen er som Støvet kun for Vinden."
Saa talte han — men jeg, o Amor, tænkte
Paa dig ved disse Ord — da faldt mit Blik
For sidste Gang paa Skjoldets blanke Speil,
Og klart jeg skuede mig selv deri:
Der saae min Fødsel jeg at veksle med
Den første Ungdomsalder — frem jeg voxte
Som Blomsten til det korte Drømmeliv,
Og visnet sank jeg hen i Dødens Arm;
Men i min sidste Stund jeg saae en Dæmon
Med lyse Vinger, som i Skyen svandt,
Og det var dig, o Amor, som forlod mig!

Amor.

Nei Psyche, du er ikke Dødens Rov!
Thi mens et evigt Navn forjættet er
Apollos Sanger, naar han Lyren slaaer,
Og, naar han grunder dybt, Minervas Præst,
Og tappre Sønner af den stærke Mars,
Naar ned de styrte under Sværd og Pile,
Og kjøbe Krandsen med det sidste Blod —

Fik Amor ene Magt at hæve Psyche
Til de Udødeliges lyse Sal.
Der ligger stjernesmykt dit Diadem,
Fra hvilket Evighedens rene Straaler
Udbrede den uendelige Glands;
Der rækker jeg min Lyra dig, til Pant
Paa Harmonie, der svinder ei, og Glæde,
Saa fuld og smeltende som Toners Klang;
Der vil Apollo feire vor Formæling;
Thi nu din Skjæbne fuldbragt er, din Skyld
Er sonet, Prøven endt — og alle Guder
Med Himlens høie Konge har dig kjær.
Der vandrer du i Glands Olympens Gjest,
Og til de Dødeliges Lyst en Datter
Du føde skal, saa herlig som du selv.

Psyche.

Hvor har jeg Ord, o Amor, for min Lykke?
Men som en Sky, der foran Solen hænger,
Og røver med sin Skygge af dens Glands,
Saa dækker Tvivl og urofulde Tanker
Mit Hjertes Glæde og mit stolte Haab:
Ak, hvo er jeg, at jeg er værdig til
De Saliges uendelige Fryd?
Fortjente jeg af alle Dødelige
Alene denne Lykke? Skal jeg miste,

Hvad, før jeg kjendte dig, var Livet for mig:
Min Fader, mine Søstre, mine Venner?
Thi selv i Samfund med de Himmelske —
Jeg veed det, og jeg føler det er Sandhed —
Vil dem jeg savne, som jeg her har elsket,
Vil jeg det Svundne mindes, jeg har tabt.

Amor.

Det mørke Hades dine Søstre gjemmer;
Thi da fra Klippen ned de styrted sig,
For selv at naae den Lod, som dig de røved,
Forlod den lette Zephyr dem paa Veien,
Og døde sank fra Luften de til Jorden.
Til Orkus snart skal og din Fader vandre,
Og dine Venner vil ham alle følge,
Thi Kronos tolked ret dig Livets Skjæbne,
Og Thanatos skal Alle overvinde.
Men skjælv ei Psyche, thi en Dag vil komme,
Saa vil den evige den høie Themis,
Der over Guderne og Skjæbnen hersker,
Ja Dagen komme vil, da Baandet løses,
Som binder alle Skyggerne til Hades,
Og til et nyfødt Liv vil frem de gaae,
Hvor ingen Sorg og ingen Død er mere,
Hvor du med Alle samles skal, og leve,
Med hvad du kjendte her, et evigt Liv.

Psyche.

Ja denne Salighed jeg vil forvente!
Det lyse Haab, en Skjenk af Amors Naade,
Skal svæve for min Sjæl og hæve den.
Dig vil jeg følge til din høie Sal;
Imellem Guder skal jeg ydmyg vandre;
Men hvad jeg eier: Haab og Kjærlighed,
Og alle Tanker, af din Glands opfyldte,
Jeg lægger for din Fod som Psyches Offer,
Thi dit er Alt, o Amor — jeg er Intet!

Amor.

Du ædle Psyche! du er rig, og jeg
Ei bytter Himlens Glands for dine Øine,
For dine Læbers sødelige Ord.
Dog een Ting mig betroe, før vi fra Jorden
Os hæve til det straalende Olymp:
Hvi aabnede din Haand den mørke Æske,
Som nær dig Livet havde grumt berøvet?

Psyche.

O Amor, jeg for dig vil Intet dølge;
Da over Styx jeg seiled hjem med Charon,
Jeg saae i Flodens dunkle Dyb mit Billed —
Og blegt som Døden var det, og mit Øie
Var mat og uden Glands, og Læben blaanet.
Da tænkte jeg paa dig og paa mig selv,

Og Frygt mig qvælte, at, min Skjønhed rovet,
Jeg skulde blive dig forhadt, naar Tiden
Os samlede til Afsked sidste Gang.
Da mindedes jeg hine Skjønhedsmidler,
Som efter Venus' Ord i Æsken gjemtes;
Men ei i Dybet turde jeg den aabne,
Først da jeg skimted Nattens blege Lys
Min Haand det voved — da sank jeg til Jorden.

Amor.

Ja Dødens Flod har kun sit eget Billed;
Men see dig, Psyche, i mit blanke Kogger,
Thi endnu aldrig var du før saa skjøn,
Din Kind saa straalende, dit Blik saa klart —
Og denne Skjønhed evig skal bevares!

(aabner sit Pilekogger og tager Vingerne ud).

Her binder til din Skulder jeg to Vinger,
Lig Sommerfuglens rødmende, og lette
Som Tanken til din lette Himmelflugt —
Thi siig den dunkle Jord nu dit Farvel!

Psyche (knæler).

Gæa, du hellige Moder!
Du, som mig fødte og ammed,
Du, af hvis kjærlige Læber
Livets Toner jeg hørte,
Tag mod din Datters Farvel!
Ei skal mit Øie dig skue

Mere, og Mindernes Steder
Foden ei meer skal berøre;
Dog i mit Hjerte vil gjemmes,
Dybt som i Skallen en Perle,
Jordens den huldе Erindring.
Hisset i himmelske Sale
Alle Smerter vil svinde,
Alle Glæder fordunkles,
Som du i Livet mig bragte;
Dog vil ei Tanken udslettes,
At jeg de kommende Frugters
Spire af dig har modtaget;
At jeg af Alting det Første:
Første Længsel og Lykke
Første smilende Haab, og
Første Kraft og Bevidsthed
Tog af din kiærlige Haand —
Derfor, o hellige Moder!
Tag nu til Afsked det sidste
Kys af min skjælvende Mund.

(hun berører Jorden med sine Læber og hæver sig).

Amor.

Og nu, o Psyche, løft din Vinge — dog,
Den lette Phantasus har reent jeg glemt;
Thi alle Blik og Tanker sødt du fængsled.
See, hvor paa Jorden hist saa taus han sidder,

Og næsten dækket reent af Muslingskallen,
Der hvid og stor i Græsset ligger for ham.
Ha, Phantasus! hvor sværmer nu din Aand?
Til Psyche og til Amor sig Farvel!

Phantasus.

See, paa den perlehvide Skal har jeg,
Mens I mig glemte reent for Eders Elskov,
Med røde Purpurfarver Psyche malet,
Da hun steg frem fra Døden —

Amor.

O, hvor ligt!
Saa vil ei Jorden ganske hun forlade,
Thi hendes Billede du den bevarer.

Psyche.

Du fagre Dreng, tag dette Kys til Afsked,
Og gjem mit Minde i dit fulde Bryst!

Amor.

Nu ogsaa jeg dig siger mit Farvel,
Dog skal i Tidens Løb vi ofte mødes.

(han forsvinder med Psyche i Luften).

Phantasus (seende efter dem).

Der fly'er hun bort med røde Rosenkinder,
Som Fuglen slaaer hun Vingen let og fri;
Og meer og meer i Skyen nu forsvinder
Den, som mit Hjerte fandt sin Glæde i.

Men jeg til Oceanet ned vil ile
Med dette Billed, som min Haand har skabt;
Vil hos min Moder søge Trøst og Hvile,
Thi Psyche — thi min Glæde har jeg tabt.
(han gaaer bort med Muslingskallen paa Skulderen).

Tredie Scene.

(Amor og Psyche flyvende gjennem det stjerneklare Himmelrum).

Amor.

Slaa din Vinge
Let nu, Psyche!
Høit du svinge
Dig, og tvinge
Nattens Skygge!
At den viger
Mens du stiger,
Mens du hæver
Dig og svæver
Op mod Stjerners
Lyse Chor.

Psyche.

Fryd er vunden
For mit Hjerte;
Nu er runden
Og forsvunden

Hver en Smerte.
Glædens drømme-
fulde, ømme
Sang begynder,
Friheds sønder-
brudte Larver,
Haabets Farver
Skuer klaret
Nu mit Blik.

Amor.

Himlens Buer,
Og det høie
Tempels Luer
Nu du skuer
For dit Øie;
Lysets Flammer
Nu dig rammer,
Nattens rene
Ædelstene
Sprede Glandsen
Over dig.

Psyche.

Du, som kjender
Stjernevrimlen,

Du, som tænder
Lys, der brænder
Klart i Himlen;
Amor, bær mig
Høit, og lær mig
Ret at fatte
Lysets Skatte,
Ret den fjerne
Klare Stjerne
At benævne
Og forstaae.

Amor.

Stands da i Farten din Vinge,
Hæv dig med sagtere Flugt,
Mens vi beskuende svinge
Os over Lyshavets Bugt.
Medens du Luftbanen maaler,
Drikkende Ætherens Regn,
Tolker jeg Kuppelens Straaler,
Nattens de flammende Tegn.

Psyche.

Nævn mig, o Amor, den klare
Stjerne paa Hvælvingens Bryst,

Som i den glimrende Skare
Straalende funkler i Øst.

Amor.

Orpheus' Lyra dig fængsler,
Den, som paa Jordkloden klang,
Den, som de Døendes Længsler
Engang saa herligt besang.
Hisset, hvor Lyset er rød're,
Farverne dybere blaae,
Seer du de herlige Brødre,
Kastor og Pollux, at staae.
Frem mellem Skyerne titter
Vestligt en Stjerne saa smukt,
Det er den yndige Cither,
Den, som Arion har brugt.

Psyche.

Hines de straalende Lucr
Kjender mit Øie igjen:
Prægtig Kalisto jeg skuer,
Arkas er længere hen;
Men du mig nævne de Trende,
De, som nu hæve mit Sind,
De, som mig Synet nu blende
Fast med det glimrende Skin.

Amor.

Hiin, som mod Morgenen vender
Sig med den evige Glands,
Alle Forelskede kjender
Som Ariadnes Krands:
Bacchus mod Himlen den slynged,
Før han, beruset af Lyst,
Kinden og Lokkerne gynged
Sødt ved den Elskedes Bryst.
Hiin, som med mildere Straaler
Fængsler hvert dødeligt Blik,
Som af de natlige Skaaler
Skjenker den himmelske Drik:
Kasfiopea, den høie,
Løftende Taagernes Flig,
Nu med sit deilige Die
Skuer, o Psyche, paa dig!
Hiin er Orion, hvem Døden
Ramte fra Artemis' Piil,
Yndig ham Morgenrøden
Hilser med Kjærligheds Smiil;
Thi som Auroras Tilbeder
Vandred han fordum paa Jord,
Nu han paa lysere Steder
Funkler i Stjernernes Chor.

Psyche.

Klare og glimrende Bælte,
Evige, funklende Krands,
Flammende Straaler, som vælte
Frem med uendelig Glands!
Høit i Uranias Krone
Samler sig Sphærernes Sang,
Medens de rullende tone
Herligt med fuldere Klang.

Amor.

Qvæg kun dit Øie, o Psyche,
Nu ved den evige Skat;
Ofte vi svævende dykke
Vil i den funklende Nat;
Da skal jeg Alting dig lære,
Men over Lyshavets Bugt
Atter din Vinge dig bære
Frem paa den susende Flugt!

Psyche.

Ei forgjæves
Atter Vinger-
ne jeg svinger.
Høit jeg hæves,

Og for Synet
Alt sig klarer,
Mens jeg farer
Lig med Lynet
Gjennem Luften.
Aetherduften
Med mig følger,
Ingen Skygge
Mere dølger
Nattens stjerne-
rige Smykke.
I det Fjerne,
Paa de klare
Himmelbuer,
Som i Luer
nu jeg skuer
Hist en Skare
Unge Genier
Samlet staae.

Amor.

De, som møde
Nu dit Øie,
Er de høie,
Purpurrøde
Vogterinder,

Er Horaer-
ne, hvis Kinder
Evigt straale.
Tiden maale
Deres Blikke.
Frem de skikke
Nu de sorte
Skyer, og vugge
Dem til Hvile,
Mens de ile
At oplukke
Himlens Porte:
Nu med Gloden
Morgenrøden
Alt indvier;
Harmonier
Høit nu klinge,
Svar dem bringe
Livets rene
Melodier —
Hæv din Vinge
Glad, o Psyche!
Haab alene
Nu dig smykke,
Thi din Lykke,

Thi Olympen
Er du nær!

Fjerde Scene.

Himmelsk Klarhed. De Udødeliges Sal. Zeus paa sin gyldne Throne, omringet af Guder og Gudinder. I Forgrunden Musernes Chor, anført af Apollo).

Apollo.

Tolk mig, o Muser,
Ved Lyrens de tonende Strenge,
Livet, som Psyche,
Udløst fra Jorden og Døden,
Her i de himmelske Sale
Evig skal føre!

Muserne.

Herlig som Lyset,
Naar det om Morgenen fødes,
Naar det af Havet fremstiger
Rødmende, Psyche skal leve.
Klare som Æther,
Flammende, stærke som Lynet
Tankerne stige, mens Hjertet
Svulmer af yndige Drømme.

Smykket med Skjønhedens Slør og
Livets den funklende Krone,
Vil over Skyer hun vandre;
Sorgen ei Foden vil tynge,
Tiden sin Byrde ei lægge
Tung paa den Smilendes Skulder;
Salig som himmelske Guder,
Bindes for hende af Muser
Glædens den evige Krands.

Apollo.

Syng mig, o Muser,
Ved Klang af den zittrende Lyra,
Om den Befriedes Glæde;
Tolk med de herlige Stemmer
Psyches den himmelske Gjerning!

Muserne.

Lig en Helbredet,
Der fra Graven, hvorhen han
Førtes af smertefuld Sygdom,
Vender tilbage til Livet,
Psyche skal nyfødt sig føle —
Phantasia, den lyse
Datter af Gudernes Konge,
Skal med den Yndige følge,

Aabne for hendes Blikke
Himmelens evige Rigdom;
Men iblandt Guder hun vælge
Skal til sin Lærer Minerva,
At hun maa Livet og Døden,
Tiden og Evighed fatte.
Dog vil af Alle den høie
Amor Psyche meest elske:
Begge forenede vandre
Skal i de himmelske Sale,
Fulgt af Harmonia, og begge
Fyldt med de Saliges Lyst!

(Amor træder ind med Psyche. Han fører hende frem for Thronen, foran hvilken hun knæler. Ganymedes rækker en Pocal med himmelsk Nectar til)

Zeus.

Tøm, Psyche, her Udødeligheds Bæger,
At du maa evig leve!

Psyche (drikker).

Nyfødt Liv
Nu strømmer til mit Hjerte med sin Kraft!

(Hebe rækker et glimrende Diadem til)

Zeus.

Med dette Diadem, o Psyche, krandser
Din rene Pande jeg — dig bringer det
En evig Ungdom og en evig Glæde.

Psyche.

O Salighed, som fylder nu mit Bryst!

Amor.

Nu, Psyche, vil ei Døden meer os skille:
Udødelig som min er nu din Sjæl.

Psyche.

Priis for den høie Fader! Priis og Ære
For Amor, for min herlige Gemal!

(Amor omfavner Psyche. Alle Guder og Gudinder hæve sig og hilse hende, under Chor af)

Muserne.

Priis for Kronion,
Som udrev Psyche af Døden;
Nu forenet med Amor
Evig i Lyset hun lever.
Dødens Skygger forsvinde,
Og til Erindringens Perler
Sorgens Taarer forvandles.
Priis for den evige Amor!
Jordens og Himmelens Glæde
Boer i den Herliges Bryst.
Psyche, den evige, Priis!
Thi som Speilet bevarer

Billedet, gjemmer i Reenhed
Amor hun i sit Hjerte.
Jordens Haab nu er blegnet,
Frem af de klarere Straaler
Stiger det evige Liv:
Nu skal lyde
Salige Toner,
Ingen Lænke
Standse Glædens
Himmelske Flugt!